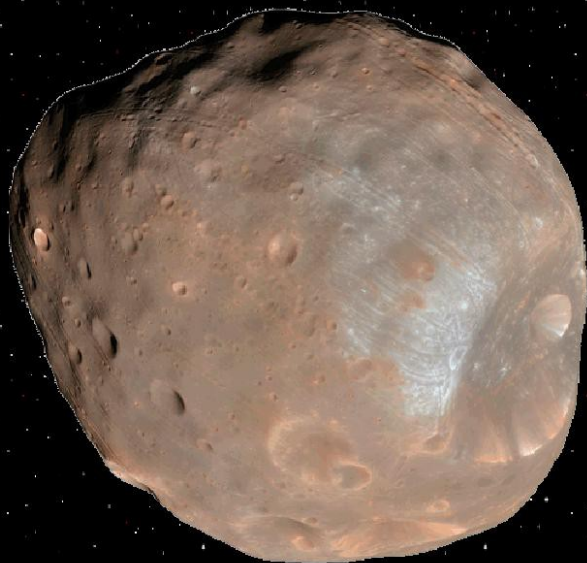

Migranti

Citadely 2

Science fiction

Václav Semerád

© 2019, Praha

Autobus

Migranti

Václav Semerád

Science fiction

(Citadely 2)

© 2019 Václav Semerád, Praha

Titul: Migranti

Skupina: Citadely 2

Žánr: Science fiction

Autor: Václav Semerád

Nakladatelství: Autobus

Sdílená literatura

www.romanyzdarma.cz + www.sw.gurroa.cz

Tento pokus o sdílenou literaturu rozesílejte, prosím, dál. Pokud usoudíte, že napsaný text je natolik zajímavý a čtivý, že jste ochotni ohodnotit ho finančně, pošlete autorovi na číslo konta

1479600028/3030

dobrovolný příspěvek (do dvaceti korun). Jde o nový směr šíření literatury bez mezičlánků a dalších nákladů, který se časem může stát přijatelný autorům i čtenářům.

=*=

Kometa

Rok začal špatně – jako už mnoho jiných.

Američané již třetího ledna, krátce po Novém roce, vyslali letadlovou loď s vojenským doprovodem proti Tunisu. Loni totiž objevili na jihu Tuniska rozsáhlá ložiska ropy, srovnatelná se zásobami Saúdské Arábie a Spojené státy o ně projevíly zájem. Dokonce se jejich vyjednávači dohodli s premiérem na spolupráci při těžbě, jenže premiér následně neustál politickou krizi a kvůli prokázané korupci podal demisi. V Tunisu koncem roku proběhly mimořádné parlamentní volby a dosud vládnoucí strana v nich totálně propadla.

Západní pozorovatelé hodnotili volby jako demokratické, jenže k moci se při nich dostalo nové muslimské hnutí »Islámský meč« a prvním krokem nově vzniklé vlády bylo vypovězení ze země všech cizích poradců, především Američanů.

Bylo však již pozdě. President Spojených států prohlásil »Islámský meč« za nástupnickou organizaci »Islámského státu«, vypovězení Američanů označil za »nepřátelský a teroristický akt« a rozhodl se »vrátit Tuniskou republiku zpět mezi demokratické země«. Jak jinak, než pomocí střel s plochou drahou letu, proti nimž Tuniská republika neměla účinnou obranu.

Následná krátká válka byla plně v režii Spojených států.

Představitelé Tuniska využili asi jediné šance na záchranu – včas opustili prezidentský palác i vládní budovy, které očekávaný nálet srovnal se zemí. Zanedbatelný počet obětí v opuštěných vládních budovách byl asi stejně překvapivý, jako vysoký počet obětí v nedaleké nemocnici, kterou americké střely systematicky srovnaly se zemí. Mluvčí Amerického námořnictva to vysvětloval tím, že v této nemocnici měl být zničen nouzový štáb protiletdecké obrany. Fotografie zmasakrovaných pacientů to sice popíraly, ale

takovou maličností se ve světě zdržovaly jen kverulantské mírové organizace, které nikdo nebral vážně.

Prvním krokem skutečného »nouzového štábu obrany« bylo naopak obsazení všech telefonních operátorů ve městě. Ukázalo se, že velitelství Tuniské armády se poučilo z nedávného kolapsu obrany v sousední Libyi, kde placení agenti, pátá kolona, pomocí mobilních telefonů naváděli bombardéry na cíle, především na shromaždiště domobrany. Podobně jako v Libyi, tak i v Tunisu vydala totiž vláda lidem zbraně, nejen běžné kalašnikovky, ale také protitankové a ruční protiletadlové. Bohužel byly zastaralé a na střely s plochou dráhou letu ani na nadzvuková letadla nestačily, nicméně úspěšně sestřelovaly pomalejší válečné drony, které pak mohly létat pouze v noci. Potvrdilo se, že drony jsou účinná zbraň jen proti neozbrojeným civilistům a špatně vyzbrojeným partyzánům, které od sebe nedokáží odlišit, takže na jednoho zabitého bojovníka připadá až sto civilních obětí, až desítky dětí.

Válečná srážka nejsilnější mocnosti světa a desetimilionové zemičky však rozhodně nebyla rovnocenná a Američané v krátké době Tunis letecky rozvrátili a dobyli. Přišli přitom jen o několik tanků, dvacítku dronů a něco přes pět set vojáků, Tunis měl ztráty přes milion lidí, v naprosté většině civilistů.

Na prvního dubna prezident Spojených států slavnostně vyhlásil návrat Tuniska mezi »demokratické země«. Vládlo tam ovšem velení Americké námořní pěchoty. Instalovalo do funkcí presidenta, premiéra a vlády pár kolaborantů, kteří se neodvážili vystrčit ani nos z nové, narychlo opevněné americké základny. Jinak jim na celém území Tuniska hrozila fatwa.

Američané pak v Tunisku zahájili »Plán obnovy«, jehož první a také jedinou položkou byla výstavba nového ropovodu od nových nalezišť k nejbližšímu přístavu.

Demokracie tak v Tunisku zvítězila.

=*=-

Druhým problémem roku se stala nečekaná erupce sopky Mt. Rainier na hranicích Spojených států a Kanady. Vrchol sopky byl předtím pokrytý silnou vrstvou sněhu a ledu, výron žhavé pyroklastické sopečné hmoty se smíchal s vodou a vytvořil horké žíravé bahno s velkým obsahem síry a jejích kyselin, které zalilo do výšky druhého patra městečka Packwood, Ashford, Eatonville a Greenwater. Obyvatelé pod horkým žíravým bahnem neměli ani nejmenší šanci na přežití. Mrak žhavého popela téže noci dosáhl pobřeží, když cestou zasypal města Carbonado, Graham, Buckley a Tacoma. Teplota uvnitř mraku dosahovala asi devíti set stupňů Celsia, což rovněž neumožňovalo zasaženým přežít. Katastrofa se podobala geologicky nedávné erupci blízké sopky St. Helens, byla však nesrovnatelně ničivější. Sopka Mt. Rainier pohřbila během pekelné noční hodiny dvě stě tisíc obětí, nejvíce ve městě Tacoma, které popel zasypal horkou třímetrovou vrstvou, z níž se ještě několik dní kouřilo.

A jako by to nestačilo, počátkem května se objevila kometa.

=*=-

Komety byly kdysi označovány za zvěstovatele katastrof – neúrody, moru a válek. Dnes již nežijeme ve středověku, takže je považujeme za mimořádné a pozoruhodné úkazy ve vesmírném okolí Země. Tato kometa však byla mimořádně jasná. Objevili ji hvězdáři na Mt. Palomar ještě než prořála dráhu Uranu a nazvali ji podle objevitele »Davidsonovou kometou«.

Kometa se navíc pohybovala neobyčejně rychle. Dávalo to váhu tvrzením, že vlastně nepatří do Sluneční soustavy a přilétla k nám z hlubokého vesmíru. Krátce po svém objevení se dostala na úroveň oběžné dráhy Saturnu, který však byl stranou, a mířila k Jupiteru, který jí stál v cestě. Astronomové se dohadovali, co s ní udělá gravitace planety Jupiter, přezdívané »lapač komet«. Rovněž se připravovali na možnost zachytit její případnou srážku s Jupiterem, jak se nedávno stalo s jinou kometou.

Davidsonova kometa se však kolem Jupitera prosmýkla, byť zřejmě těsně, a aniž by změnila směr, pokračovala v letu dál ke středu Sluneční soustavy.

A tehdy se objevily první poplašné zprávy.

Při propočtu extrapolace další dráhy se ukázalo, že kometa míří do míst, kde se v čase jejího průletu bude nacházet Země.

Na Davidsonovu kometu se okamžitě soustředila pozornost většiny astronomů. Pozorování stíhaly propočty a brzy bylo jasné, že průlet jádra komety kolem Země bude velice těsný. Jenže to ještě nebylo všechno. Když kometa prolétávala kolem Jupitera, zpozorovali hvězdáři, že citelně vychýlila z dráhy jeden z mnoha menších Jupiterových měsíčků. A při propočítávání vyšlo najevo, že Davidsonova kometa má obrovskou hmotu – zhruba sto dvacet pět miliard tun. Kdyby to byla kamenná koule, bylo by to těleso o průměru čtyř kilometrů! Raději nedomýšlet, jaké účinky by měl její dopad na Zem! Proslulý Yucatánský kráter způsobilo podle výpočtů hypotetický asteroid o rozměrech až patnácti kilometrů a výsledkem této srážky bylo vymření většiny živočišných druhů na konci křídy, před šestašedesáti miliony let. Kdyby se to mělo opakovat, byla by to pro lidstvo konečná Apokalypsa, kterou by zjevně nepřežilo.

Davidsonova kometa tedy zvěstovatelem katastrofy byla.

A co víc, mohla by ji sama způsobit.

=*=

Záchranná mise

Možnost zásahu Země velkým nebeským tělesem byla na Zemi probírána dávno a docela často. Vždy se však jednalo pouze o hypotetickou možnost, teď však nastal okamžik pravdy. K Zemi se blížilo dostatečně masivní těleso, aby mohlo způsobit velkou katastrofu, navíc pocházející z hlubokého vesmíru mimo Sluneční soustavu, takže jeho rychlost byla zjevně vyšší než u těles, která do Sluneční soustavy patří. A tomu by s jistotou odpovídal vyšší účinek v místě dopadu, i když v tomto případě by na tom nejspíš nezáleželo, Apokalypsa by při hmotnosti kosmické střely nastala i při nižší rychlosti srážky.

Kdykoliv se něco takového odehrálo v Hollywoodu, byla samozřejmě po ruce nepřekonatelná americká kosmická technika, schopná v rekordně krátké době vyslat proti nebezpečí výpravu, vyzbrojenou atomovou náloží, schopnou přibližující se asteroid zničit. V horším případě ho aspoň dokázala rozervat na několik menších kusů, které sice ve filmu také napáchaly obrovské škody, nicméně většina lidstva to přežila.

Okamžik pravdy však ukázal, že takový děj je jen zbožné přání Hollywoodských režisérů.

Dostatek atomových střel mělo více států, jenže jim zoufale chyběl nosič, který by je dopravil vstříc blížící se zkáze. Spojené státy neměly v záloze žádný raketoplán, schopný takové mise. Rusové pochopitelně také ne, neboť ti svůj program raketoplánu odpískali hned po prvním letu jejich »Buranu«, ještě bez posádky. Příprava raketoplánů, vytažených z muzea, by trvala v nejlepším případě rok. Nešlo by přece o vzlet na oběžnou dráhu, ale o cestu do vzdálenějšího kosmu a na to nebyly raketoplány projektované. A na přípravu úplně nových projektů nebyl prostě čas.

Nečekané nebezpečí lidstvo zkrátka zaskočilo.

O lidstvu, tvořeném Homo Sapiens je naštěstí známé, že v nouzi umí zmobilizovat všechny síly. Rusové v šibeničně krátké lhůtě postavili novou nosnou raketu, zkombinovanou ze všeho, co měli k dispozici. Měla do kosmu vynést nukleární hlavici, která by zamířila přímo do cesty kometě. Rusové počítali s tím, že se buď strefí do středu komety a pak ji atomový výbuch roztrhne na dva nebo i více kusů, z nichž některé, nejraději většinu, odhodí stranou, aby Zemi minuly. I kdyby zasáhli okraj komety, v tom případě atomový výbuch zapůsobí do strany jako raketový motor a odkloní z dráhy celou kometu.

Podobnou sondu chystali i Američané. Vzhledem k příliš krátkému termínu nebyl čas na vzájemnou spolupráci, obě strany však vedla stejná myšlenka. Mají poslední možnost ukázat světu, kdo je zachránce, ovšem jen za předpokladu, že budou úspěšní. Neúspěch těžko někdo zhodnotí a rozhodně ne výsměchem, byl by to smích na vlastním pohřbu. A úspěch by nejenže museli chtít nechtě na dlouhou dobu ocenit i nepřátelé. Tady šlo o život všem a pud sebezáchovy převýšil i jinak přirozenou samolibost.

Pozoruhodné bylo, jak obě strany v honbě za tímtéž cílem dospěly nezávisle na sobě k podobnému řešení. Nukleární výbuch nad povrchem nebo na povrchu komety by neměl téměř žádný vliv. Oběma tudíž vyšlo, že musí použít speciální protibunkrovou hlavici, umožňující prorazit co nejhluběji pod povrch. Ve filmu z Hollywoodu přistáli na kometě machři s vrtnou soupravou, tou vyvrtali šachtu a do ní spustili atomovou nálož. Ve skutečnosti to ani nemůže být tak snadné. Doletět co nejdál od Země, otočit se a srovnat rychlost s kometou současné raketoplány nezvládnou. A přistát ve vstřícné rychlosti vyjádřené v kilometrech za vteřinu? To by z raketoplánu i z posádky nezbyla ani slisovaná placka. Kinetická energie, která se při těchto rychlostech změní v teplo, vypaří trosky raketoplánu se vším všudy. Na druhé straně může tato vstřícná rychlost pomoci zarazit onu protibunkrovou hlavici

co nehlouběji do tělesa komety – a pak ať se děle cokoliv, vyřeší to plutonium.

Na obou stranách oceánů nastalo přímo zimničné spěchání, už aby byly střely na cestě. Velkou roli bude hrát i vzdálenost od Země. V ideálním případě by výbuch trosky komety rozhodil tak, aby Zemi obletěly. Výbuch až na poslední chvíli by už byl zřejmě zbytečný, neboť všechny trosky by tak jako tak dopadly na Zem.

Ještě před startem obou střel, americké i ruské, přišla jedna pozitivnější zpráva. Ukázalo se, že v době, kdy má dojít ke srážce komety se Zemí, získá Země nepříliš velký, zato neprůstřelný štít. Do cesty kometě se totiž postaví na své pravidelné pouti Měsíc. Kometa by pak dopadla na jeho odvrácenou stranu a Země by se to nedotklo, i kdyby v místě dopadu způsobila jakoukoliv paseku. Problém byl v tom, že Měsíc je proti Zemi příliš malý a dokáže zaštitit jen malou část povrchu Země. Samozřejmě by to stačilo, kdyby se kometa do něho trefila. Jenže pravděpodobnost zásahu Měsíce je mnohem menší než pravděpodobnost, že kometa trefí nezakrytou část Země.

Nicméně naděje v tom byla. I když Měsíc je jako štít velice nemotorný, byl by svou hmotou dostatečně spolehlivý.

Situace však byla i tak velice napjatá. Kostely i mešity byly přeplněné, na mnoha místech vypukly náboženské bouře. Hlavně imámové v mešitách dštili oheň a síru na nevěřící, kteří vyvolali hněv Alláhův. Věřící se pak na mnoha místech chopili nožů, aby co nejvíc nevěřících zbavili hlav a zalíbili se tak Alláhovi. Papež ve svém kázání, přenášeném do celého světa, vyzýval křesťany, aby před nadcházejícím Armagedonem hromadně odpustili svým nepřátelům, aby nepředstoupili před Hospodina zatížení hříchem nenávisti. Skuteční křesťané nepřátelům odpouštěli a nechávali si v muslimských zemích řezat hlavy s modlitbou na rtech za tyto vrahy. Jiní však prchali, pokud ještě měli kam.

Snad jediné místo, kde probíhaly všechny práce normálně bez ohledu na nebezpečí, hrozící světu, byla urychlená výstavba ropovodu v Tunisu, financovaná za vidinou pohádkových zisků konsorciem amerických firem.

Nejbohatší šéfové žijí svým byznysem i na smrtelném loži.

Největší úspěch zaznamenala firma Apple dalekohledným příslušenstvím svých telefonů. Z mnoha střeš mířily do noční oblohy tyto nástavce, přenášející obraz na obrazovky domácích osobních počítačů, i když zlověstné světélko Davidsonovy komety bylo na noční obloze vidět už i pouhým okem.

Svět žil dál... i když v šoku...

=*=

Hon na lišku

Ministerstvo pro mimořádné události při Ruské federaci konečně oznámilo úspěšný start první ze dvou střel, vysílaných proti Davidsonově kometě. Nosná raketa Eněrgija vynesla modul na oběžnou dráhu kolem Země, pozemní středisko jej naposledy zkontrolovalo (i když v této chvíli nemělo případnou chybu jak ani čím napravit) a uvedlo v činnost palubní řídicí počítač, který v přesně vypočtený okamžik zažehl kosmické motory.

Atomová kosmická střela »Barzok« se rozhodným skokem odpoutala od Země a vyrazila jako chrt za liškou vstříc hrozící Davidsonově kometě. I když podle Rusů let probíhal »normálně«, napětí ve světě se nemenšilo. Menší uklidnění nastalo až po startu americké střely, nazvané »Defender«, která krátce poté zamířila rovněž vstříc nebezpečné kometě.

A další uklidnění přišlo, když Rusové oznámili start druhé útočné rakety »Russkij medvěd« s těžší hlavicí, jejíž ráže a tím síla výbuchu měla být řádově desetkrát větší. »Russkij medvěd« měl obal z ochuzeného uranu, který měl zajistit vyšší průbojnost a navíc se měl ještě přidat ke štěpné reakci plutoniového jádra a zvýšit tak ještě desetkrát sílu výbuchu.

Sestavení »Ruského medvěda« provázely desítky obětí na životech. Rusové totiž tak narychlo nesehnali ochuzený uran ze závodu na obohacování uranu, protože tento uran spotřebovaly již dříve závody na výrobu průbojné munice. Teď mohli použít jen ochuzený uran, označovaný ve světě jako »špinavý« (»dirty DU«), neboli separovaný z vyhořelých tyčí z jaderných reaktorů. Tento uran má téměř stejné mechanické vlastnosti jako uran vzniklý při procesu obohacování uranu, liší se však obsahem sto šedesáti různých radioizotopů vzniklých při štěpení a tedy – smrtící radioaktivitou. Manipulace s tím materiálem je životu nebezpečná, jenže lidstvu šlo o existenci a bylo tedy racionální

obětovat pár desítek dělníků, kteří vyrobí průbojné pouzdro. Všichni pak dostali řády »Hrdina Ruské federace« a doživotní bezplatnou lékařskou péči, i když v jejich případě to »doživotník« nemělo delší trvání než pár týdnů.

»Špinavý uran« zabíjel stejně nemilosrdně Američany jako Rusy, jenže Američanům se to zdařilo před veřejností lépe utajit. Jejich »Defender« měl však obal z ochuzeného uranu poloviční proti »Ruskému medvědovi« a jeho účinky byly tedy něco mezi účinky »Barzoje« a »Medvěda«.

Na Zemi opět zavládl mírný optimismus. Tři vyslané střely tomu dávaly jisté opodstatnění. I kdyby jedna ze tří střel selhala, každá ze zbývajících dvou disponuje dostatečnou silou, aby Zemi před dopadem komety uchránila.

Země se rozhodla bránit – a našla k tomu zbraně.

=*=-

Následující zpráva opět z hvězdárny Mt. Palomar však byla opět pesimistická. Davidsonova kometa už byla blíž než je dráha planety Mars a na velkém dalekohledu v Mt. Palomar se podařilo změřit průměr jádra komety. Ukázalo se, že místo očekávaných čtyř kilometrů je kometa čtyřikrát větší, takže snese srovnání s hypotetickým Yucatanským asteroidem, ale díky vyšší rychlosti bude mít i vyšší účinky.

Změna poměru rozměrů a hmotnosti by však znamenala, že kometa není z kamene, jak se očekávalo, ale z lehčího materiálu. Nejpravděpodobnější byl led, který má specifickou hmotnost ke kameni v poměru jedna ku třetí a půl. Něco tu však nesedělo. Led by se v této vzdálenosti od Slunce měl vlivem slunečních paprsků odpařovat a za kometou by měl vlát jasnější ohon. Davidsonova kometa však ohon neměla. Znamenalo to, že se z ní neuvolňují odpařování plyny, které by ohon vytvořily. Domněnka o kometě z ledu tedy padla a materiál komety byl i nadále tajemstvím.

A pak konečně nastal okamžik, kdy se nikdo z lidí na Zemi nehnul od televizorů, kam se přenášel obraz z čelní kamery střely »Barzoj«. Lidstvo poprvé uvidí zblízka, co mu hrozí vyhlazením!

Čelní kamera »Barzoje« už zabírala kometu, že by mohly být vidět i podrobnosti, kdyby kotouč Davidsonovy komety nebyl všude stejný, bez světlejších a tmavších míst.

V té chvíli ale televizní obraz zmizel. Operátoři přenosu po několika vteřinách bezúspěšného čekání provedli střih na obraz pětimetrového dalekohledu v Mt. Palomars, který rovněž snímal Davidsonovu kometu.

Tam byla jen obrovská, prudce se rozpínající koule plynů, zaplňující a přesahující zorné pole dalekohledu, z níž však bylo zřejmé jen to, že střela »Barzoj« explodovala.

A pak – pak se středem koule chladnoucích plynů prohnal disk Davidsonovy komety – nepoškozený.

Střela »Barzoj« selhala.

=*=

„Rusům selhala roznětka!“ hlásaly titulky novin.

Ministerstvo pro mimořádné události při Ruské federaci se to pokusilo dementovat. Podle mluvčího neměla střela »Barzoj« dálkově ovládanou, ale klasickou roznětku, obvykle používanou v granátech lodních děl. Tato roznětka způsobí explozi nálože až několik milisekund po nárazu, kdy střela s pláštěm z ochuzeného uranu projde bočními nebo palubními pancíři nepřátelské bitevní lodi a exploduje hluboko pod nimi. Tím dosáhne vyšších účinků než kdyby vybuchla na povrchu pancíře. Tyto roznětky jsou velmi spolehlivé a používají se již od Druhé světové války, takže nebyl nejmenší důvod, aby exploze nastala předčasně.

Přesto střela »Barzoj« předčasně explodovala.

Na internetu vypukly bouřlivé diskuse. Posměváčci si ani v této chvíli neodpustili navázat se do »zastaralé ruské techniky«, proti níž vyzdvihovali »modernější a jistě spolehlivější americkou

techniku«. Umírněnější je krotili, aby s těmi oslavami počkali dva dny, kdy přijde na řadu americká střela »Defender« a kdy se jasně ukáže, jak je to s modernější technikou doopravdy. Pesimisté jen sýčkovali, že už dávno věděli, že všechno selže.

Realisté měli jen suchá čísla. Jedna ze tří vypuštěných střel selhala, pravděpodobnost záchrany lidstva se tedy snížila o 33%, pořád však zůstává 66% naděje na úspěch.

Dva dny rozdílu mezi střelami »Barzoj« a »Defender« byly nejdelší dva dny v historii lidstva. Vášnivě diskuse na internetu rychle umlkly, na celé čáře v nich totiž převládl argument: »Za dva dny se ukáže!« Nic jiného než čekat se vlastně dělat nedalo.

Čekání však bylo mučivé.

Poslední den před zásahem střely »Defender« už obraz jeho čelní kamery z televizních obrazovek nezmizel. I když kometa byla ještě daleko, lidé neustále sledovali její obraz. Američané se dušovali, že jejich střela má naprosto osvědčený zapalovač, tento typ potápěl už japonské lodě v bitvě u Guadalcanalu, experti jej pečlivě vybírali a příprava střely »Defender« byla o tři dny delší a jistě pečlivější než u »Barzoje« a za jeho spolehlivost mohou ručit i hlavou.

Když znenadání obraz Davidsonovy komety z obrazovek zmizel a nahradilo jej »zrnění«, operátoři tentokrát přepnuli na obraz z dalekohledu Japonské Ósaky, která byla právě v příhodné poloze pro pozorování, neboť pětimetrový dalekohled hvězdárny na Mt.Palomar byl v dané chvíli na odvrácené straně Země.

Obraz z Ósaky se však podobal předchozímu záznamu jako vejce vejci. Nejprve se oslnivě zablesklo a přes obraz komety se roztáhl kulovitý oblak plynů a troskek, z něhož se krátce poté opět vítězně vynořil nepoškozený kotouč Davidsonovy komety.

Americká střela selhala stejným způsobem, jako ruská!

Každému, kdo tento obraz sledoval na svém televizoru, v té chvíli přejel mráz po zádech.

Pravděpodobnost úspěchu atomových střel nejenže klesla na pouhou třetinu, ale každému muselo být jasné, že obě střely explodovaly ještě daleko před kometou! Ačkoliv rozpínající se oblak plynů a trosk pokračoval v letu rychlostí několika desítek kilometrů za vteřinu a vstříčná rychlost Davidsonovy komety se k tomu ještě přičítala, kometa prolétla oblakem se zpožděním delším než vteřina. Dalo se snadno spočítat, v jaké vzdálenosti od povrchu komety obě sondy explodovaly a vycházelo z toho číslo přesahující sto kilometrů! Přesněji to spočítali v Houstonském středisku, rovněž zapojeném do sledování komety. Podle jejich výpočtu explodoval »Barzoj« předčasně sto dvacet osm kilometrů před cílem a »Defender« dokonce dvě stě osmdesát kilometrů.

Dráhu Davidsonovy komety mezitím hvězdáři proměřili a spočítali na osm desetinných míst. Podle nich kometa proletí těsně mimo okraj Měsíce a dopadne kolmo doprostřed Afriky, do bývalé republiky Kongo. Oblast při zásahu zcela zničí. Evakuace obyvatel nepřicházela pro příliš krátký termín v úvahu. Z letiště Kongo-Brazzaville odstartovalo pouze několik letadel, především vládní speciál, zachraňující prezidenta a vládu republiky Kongo, dále několik soukromých letadel, ale odborníci jen pesimisticky kroutili hlavami. Kdo se zachrání před srážkou, beztak zemře při celosvětovém zemětřesení, kdy nejspíš spadnou všechny stavby, Zemi obkrouží stometrové vlny tsunami, pevniny zahalí oblaka prachu vyrvaného z hlubin a kdo přežije i to, zahyne v atmosféře, zbavené kyslíku a otrávené jedy, vzniklými při srážce.

Všechno teď záviselo na střele »Russkij mědvěď«, která se ke kometě hnala jako třetí a poslední v pořadí...

Teď už se nesmál nikdo.

=*=

Naděje celého světa se upínala ke střele s atomovou náloží »Russkij mědvěď«, vyslané ze Země jako poslední záchrana před Davidsonovou kometou.

Ted' se teprve ukáže, jestli byla nebo nebyla zbytečná oběť dělníků, kteří při odlévání průbojného pláště plutoniové nálože obdrželi smrtelné dávky záření, neboť materiál, se kterým při tom pracovali, se ještě nedávno nacházel v radioaktivním pekle uvnitř atomového reaktoru. Vědělo se, že se stejné tragédie odehrávaly všude, kde vyrábějí a používají střely s ochuzeným uranem.

Ochuzený uran začali výrobci munice používat původně jen jako náhražku drahého a vzácného wolframu. Průbojná munice má poměrně měkký obal, který se při dopadu na pancíř nahrne až k pancíři, ale nemá šanci proniknout na druhou stranu. Udrží však ve směru tvrdé jádro, které pancíř probije a vletí dovnitř, přičemž se uvnitř k účinkům přičtou odštěpky vyrvané z pancíře.

Ochuzený uran k tomu přidá radioaktivitu. Původně to snad byl nechtěný účinek, nicméně i to může poškodit nepřítele, takže nakonec uran zcela vytlačil z tohoto použití dražší wolfram.

Stačí, abyste si představili statisíce tun munice, každoročně ve světě »spotřebované«, aby vám došlo, že rychle roztály zásoby ochuzeného uranu, nevyužitelného pomalými jadernými reaktory a původně skladovanými jen jako »budoucí palivo« do »rychlých reaktorů«. Armáda měla pochopitelně ve všech zemích přednost.

Ochuzený uran je známý jako alfa zářič. Alfa záření je však velice slabé a neprojde obalem munice. Proto se taková munice směle předváděla všetečným novinářům, neboť dozimetry vůbec nic nehlásily. Říkalo se tomu »bezpečná munice«.

Nebyla to však pravda. Při zásahu do pancíře se uran obnaží a když uranové jádro probije pancíř, prudce se zahřeje. Uran je pyrofobní, tedy samozápalný. Páry uranu vzplanou, jsou však stále stejný alfa-zářič a když se dostanou do lidského organismu, například vdechnutím, usadí se uvnitř a tam i alfa-zářič začne být nebezpečný. Nebylo divu, že obrázky srbských dětí, prolézajících vraky rozstřílených srbských tanků při invazi NATO do Srbska,

byly časem vystřídány obrázky těchže dětí v nemocnicích, kde je lékaři zoufale léčili na leukémii.

Když došly zásoby ochuzeného uranu, vzniklého v procesu obohacování a tím výrobě paliva do »pomalých reaktorů«, došlo i na uran, který prošel vyhořením v jaderných reaktorech. To se totiž týká pouze izotopu U235, kdežto většina uranu je tvořena izotopem U238, který zůstává. Opět lidi chlácholili, že se tento uran bude skladovat pro budoucí použití v »rychlých reaktorech«, jenže skutečnost byla, bohužel, jiná. Odpadní uran z reaktorů, na Západě nazývaný »dirty DU«, »špinavý uran«, se začal hromadně plnit do průbojných střel.

Irácké město Fallúdzá, »zpacifikované« armádou USA, se stalo pro novináře zakázané, když jeden Francouz změřil radiaci na ulicích a naměřil větší hodnoty než v Hirošimě krátce po úderu atomové bomby.

Armáda USA se setkala s jevem mimořádné úmrtnosti vojenských skladníků a nabíječů, kteří i v míru zacházeli s municí ze »špinavého uranu«. Šlo o desítky případů leukémie a rakoviny. Při pohledu na fotografii usměvavých Amíků, pojídajících své hamburgery nad vyrovnanou řádkou průbojné munice, by je snad člověk i litoval. Jenže armáda USA jsou profesionálové. Litovat je? To je zcela protismyslné.

Rusům se vždycky lépe dařilo podobné incidenty ututlávat, nicméně se nedá předpokládat, že by na tom v tomto směru byli lépe. Jen se to nedostávalo do médií. Rusové přiznávali problémy až když byly neutajitelné. Tutlali je i Američané, jenže novináři tam měli maličko více volnosti.

Dnes však šlo o situaci, kdy by i takovéto oběti byly plně oprávněné.

==*=

Časový posun mezi »Defenderem« a »Ruským medvědem« byl kratší než mezi »Barzujem« a »Defenderem«. Nešlo to jinak, čas odtikával a každá vteřina byla dobrá.

»Ruský medvěd« zahájil vysílání své čelní kamery nejdál od komety – a ukončil je rovněž nejdál. Konec jeho cesty zůstal na záznamu pětmetrového dalekohledu Mt. Palomar a nelišil se od neslavného konce předchozích dvou. K jeho předčasné explozi došlo šest set kilometrů před cílem, vzniklý oblak trosek byl jistě největší a nejdéle též svítil, ale když skrz něj prolétl nepoškozený terč Davidsonovy komety, věděli všichni na Zemi, že je tentokrát opravdu zle.

Evakuace nejvíce ohrožených lidí nepřipadala v úvahu. Tam, kam ten granát dopadne, bude království smrti. Lidé však začali prchat z pobřežních měst do hor, neboť předpokládali, že tam mají víc šancí k přežití před úderem očekávaných obřích vln tsunami. Vedlo to jen k dopravnímu kolapsu ve všech státech, kde měli na jedné straně ohrožená mořská pobřeží a na druhé straně dostatečně vysoké hory. Lidé v těch zácpách šileli, ztráceli rozum a měnili se ve zvířata. Policisté, místo aby situaci uklidňovali, se začali chovat jako šílenci a pokoušeli se cestu do hor si prostřílet, i když museli vidět, že je to naprostý nesmysl.

V nejvyšším zmatku přijel do České televize na motocyklu jakýsi mladík a dožadoval se vstupu do »Newsroomu« s tím, že má velice důležitou zprávu. Zastavili ho ovšem už na vrátnici, ale pak ho nechali zavolat samotnému řediteli České televize.

„Mám velice důležitou zprávu!“ hlásil mu mladík.

„O co jde?“ zeptal se ho ředitel. Bylo vůbec s podivem, že byl ještě v areálu na Kavčích horách a nesnažil se spásit útekem do Krkonoš, považovaných za nejbezpečnější místo Čech.

„Změřil jsem, že Davidsonova kometa změnila směr a strefí se do Měsíce!“ oznamoval mu mladík.

„Dobře, dejte mi vrátného!“ požádal ho ředitel.

„Co mám udělat?“ zeptal se rychle vrátný.

„Doprovod'te toho hochu do »Newsroomu« a kdyby bylo třeba, i s použitím služební zbraně zaříd'te, aby mohl promluvit.“

„Ale co když lže?“ pozastavil se nad tím vrátný.

„Udělejte, co vám říkám!“ zahřměl na něho ředitel. „Kdyby lhal, vznikne tím menší škoda, než když ho nenecháte mluvit!“

„Jistě, pane řediteli,“ zmohl se vrátný na potvrzení rozkazu.

A skutečně dovedl mladíka do zpravodajské místnosti, kde přítomným reportérům oznámil vůli jejich ředitele.

Tak se Vratislav Novotný stal nakrátko hvězdou televizních novin a nositelem první kladné zprávy v posledním týdnu.

V Čechách si lidé mohli oddechnout. Dvě hodiny poté tuto zprávu potvrdilo středisko Houston. Výbuch »Ruského medvěda« se sice odehrál daleko od Davidsonovy komety, jenže v tom místě skutečně nastal nepatrný zlom její dráhy, která teď mířila na okraj odvrácené strany Měsíce.

»Russkij medvěď« lidstvo přece jen zachránil.

=*=

Výlet na sopku

Svět se po týdnu neuvěřitelného napětí pomalu uklidňoval.

Milionáři, stejně jako šlapky v ulicích, se přestali ohlížet po noční obloze a věnovali se své obvyklé výdělečné činnosti.

V posledních dnech ještě všichni s napětím sledovali Měsíc, kde se mělo odehrát poslední dějství toho dramatu, obludný úder patnáctikilometrového kosmického tělesa. Očekávalo se, že náraz takové síly vymrští do okolního vesmíru obrovský gejzír prachu, trosek a jiného materiálu. Podle odhadů vědců by měla větší část trosek spadnout zpět, ale část mohla dopadnout i na Zem. Tam by to už nebyl úder obrovským kladivem do skořápky zemské kůry, ale jen drobný deštík meteoritů ke zkrášlení naší noční oblohy.

Jiná teorie předpokládala, že přeměnou kinetické energie v teplo vznikne v místě dopadu lávové jezírko, vyplňující kráter. Tak je přece zformovaná většina kráterů na Měsíci – okrajový hřeben, vyplněný hladkou plochou.

Náraz se však odehrál na odvrácené straně Měsíce a na přivrácené straně k Zemi se vůbec neprojevil. Žádný gejzír plynů a prachu, nic. Mnoho hvězdářů, profesionálů i amatérů, napadlo zaměřit se na laserové odrážače, nechané na lunárních modulech projektu Apollo. Očekávali, že se na nich projeví měsícotřesení vyvolané nárazem, ale kde nic, tu nic.

NASA dostala od Kongresu mimořádný příspěvek, aby v co nejkratší době připravila novou expedici »Lunar orbiter«, která znovu zmapuje odvrácenou stranu Měsíce a s využitím výsledků předchozích expedic odhalí všechny změny na jeho povrchu. To však už většinu lidstva přestalo zajímat. Armageddon nebude – tak co? Teď už je to záležitost vědců...

=*=

Jako žák šestého ročníku základní školy jsem si kdysi se dvěma spolužačkami udělal výlet na sopku. Odpadla nám totiž poslední odpolední hodina a většina školáků se rozhodla nečekat

na linkový školní autobus, ale jít domů pěšky. Velká tlupa se brzy rozpadla na menší a menší skupinky, až jsem šel jen se dvěma spolužačkami. Už ani nevím, co jsme spolu řešili, ale školy se to rozhodně netýkalo. No a mezi řečí Zdeňku napadlo, že si uděláme malý výlet na sopku. Byla to jen malá odbočka a slibovali jsme si od toho, že si nasbíráme krásné barevné sopečné kameny. Jednalo se o porcelanit, což sice není vyvřelina, ale jde o přetavené jíly, které se dostaly do styku s pravým čedičovým magmatem. Sopka jich byla údajně plná, takže jsme si na ni udělali odbočku.

Výprava na sopku tehdy dopadla dobře, přinesli jsme domů pár pěkně zbarvených kostiček, porcelanit se snadno láme po vrstvičkách, zkrátka nastala spokojenost. Z poškozování chráněné památky jsme si tenkrát moc nedělali, porcelanitový lom dole pod sopkou byl jistě větším zásahem, i když byl již dávno uzavřený.

Jak se říká, pachatel se často vrací na místo činu. I když už nejsem školák, napadlo mě zopakovat si výlet na sopku. Člověk si rád připomene některé příjemné stránky svého života. Nedávno jsem tak navštívil chalupu, kde kdysi žila babička s dědou, jenže tam mě návštěva zklamala. Chalupu obývali nějací Pražáci, byli tam jen o víkendech, celou ji »vylepšili«, že jsem ji skoro poznat nemohl, ale co hůř, pod strání býval krásný romantický rybníček, spíš taková vesnická požární nádrž, kdysi plná hus a kachen. Z té mezitím obec udělala »plnohodnotnou« požární nádrž tím, že ji vybetonovala, zvýšila hráze a postavila je rovněž z betonu, čímž z romantického venkovského rybníčku udělala masivní betonové monstrum, navíc obehnané drátěným plotem. Husy ani kachny už na něm neplavaly. Co mám povídat – zklamání...

Sopka mi proto měla hlavně spravit náladu. Vyrazil jsem odpoledne a zkrátka jsem vystoupal k obnaženému kráteru sopky, kde byly tenkrát dostupné porcelanitové kostky.

Tentokrát už jsem je nepáčil ze skály, i když by to jistě šlo jako kdysi. Sopka je přírodní památka a z mánie mít z každého

navštíveného místa nějaký suvenýr... no, sebekriticky se musím přiznat, nevyrostl jsem z toho. Naposledy jsem si přivezl domů pár kamínků z chrámu Abu Simbel, z Luxoru a z pyramid v Gíze, ale v tom jsem nebyl sám, jak jsem pozoroval, ostatní účastníci toho zájezdu si podobné »památky« v těch místech nasbírali také.

Suvenýry v podobě fotografií zkrátka málokdy stačí...

Mít doma maličký kamínek z Egypta je ovšem něco jiného než mít podobné šutry z kdejakého vršku v Čechách. Vyplácí se uschovávat opravdu jen skvosty. Kamínek z Egypta, jiný kamínek z pláže v Bulharsku, kamínek z Atlantického pobřeží v Anglii... to je ta správná exotická romantika.

Neodolal jsem však a usedl na přírodní kamennou lavičku, na které jsme si tenkrát s holkama dělili kořist. Muselo to být spravedlivé dělení a když se ukázalo, že počet barevných kostiček není dělitelný třemi, musel jsem se vrátit do kráteru a ještě jednu kostičku ze zvětralé kamenné stěny vypáčit.

Když jsem tak chvíli seděl a vzpomínal na zašlé časy, ozval se z kráteru podivný šum a hluk. Podobal se sršení elektřiny, ale byl na elektřinu dost silný. Pro pět ran, tam přece nic elektrického nemá co dělat? Tím víc mě to ale zajímalo. Kdyby se poblíž táhlo vedení vysokého napětí, nechávalo by mě takové sršení klidným, ale v této chráněné krajinné památce?

Vstal jsem z kamenné lavičky a obrátil jsem se k cestičce do kráteru. Byla trochu zarostlá, ale zřetelná, jistě se sem občas vypravili místní »na výlet«. Zkrátka jsem došel až k místu, kde se přede mnou objevil výhled na samotný kráter sopky.

A tam jsem ke svému údivu spatřil ty tři podivné školáky.

Stáli u plechového válce se zaoblenými konci, velkého asi jako mikrobuse nebo dodávky, jenže bez oken a bez kol. Zrovna jsem si říkal, jak to sem vlastně dostali, když jsem si všiml jiného detailu, ještě zajímavějšího.

Ti tři se od normálních školáků lišili víc než bylo obvyklé. Všichni tři byli oblečení do jednoduchých šedozelených obleků, jenže měli světle zelenou pleť a tmavozelené vlasy.

V první chvíli mě napadlo, že tu naši filmaři něco natáčejí. Nejspíš nějakou pohádku z vodnického prostředí. Ale proč tady, na vrcholu sopky? Spíš bych to pochopil dole u řeky.

Jenže v té chvíli se mi pod nohou uvolnil jakýsi kamínek, strhl další a výsledkem byl rachot několika padajících kamenů.

Tři vodníci ke mně otočili hlavy. To se ví, nechtěl jsem jim vlézt do záběru kamery a zkazit scénu, udělal jsem k nim jenom omluvné gesto.

Jenže v té chvíli se mi zatočila hlava – a víc nevím...

=*=

Guieke

Probudil jsem se zachumlaný v huňaté kožešině, nebo co to bylo. Ležel jsem na zemi v nějaké místnosti, zalité světlem tak, až jsem musel mhouřit oči.

„Už se probouzí!“ zaslechl jsem. Ten hlas vlastně řekl »Manůzo«, jenže to slovo mělo smysl »Probouzí se«, o tom jsem nepochyboval. Pootočil jsem tím směrem hlavu, ale musel jsem si zaclonit oči, okolní světlo mě oslňovalo.

A pak jsem je konečně uviděl. Bylo jich pět, byli oblečení do jednoduchých sněhobílých obleků, měli světle zelenou pleť a tmavozelené vlasy a byli velicí opravdu jako školáci... z páté až sedmé třídy základní školy. To už ale na filmaře nevypadalo.

„Vy tam! Co jste zač?“ zeptal jsem se jich tiše.

„Hid'orčoť!“ napomenuli mě, abych mluvil jejich nářečím.

„Juvni bed'?“ vyhověl jsem jim.

V té chvíli jsem si teprve uvědomil, že jim nejen rozumím, i když neřekli ani slovo česky, ale co víc, i já na ně mluvím řečí, kterou jsem do dneška zaručeně neznal.

„Camkab Daxyrip,“ odpověděli mi. „Vždyť už to víš, jen si vzpomeň!“

Tedy – neřekli to česky, ale rozuměl jsem jim. Jsou ze země zvané Daxyrip... a v té chvíli mi doskočilo, že taková země není nikde na světě! Myšleno na »našem« světě, na Zemi! Pocházejí z jiného světa, z vesmíru! Mimoszemšťané!

Proboha – ale jak to, že jim rozumím? V té chvíli mi to ale došlo. Věděl jsem to, jen jsem si to do této chvíle neuvědomoval. Použili na mě něco... vyučování ve spánku... na Zemi se tomu říká, tuším, »hypnopedie«, asi to bude něco sofistikovanejšího... ale... zkrátka umím jejich řeč. Stejně tak jsem si »vzpomněl«, kde vlastně jsem.

V Davidsonově kometě! Jenže tihle »školáci« jí neříkají Davidsonova kometa, pro ně je to Guielke. Záchranná hvězdná loď, na které opustili svět zvaný Daxyrip, který... který zřejmě propadl zkáze, či co...

A nejsou to žádní školáci. Daxyripové jsou zkrátka menšího vzrůstu než my. Což jim neubírá na inteligenci, když dokázali postavit hvězdnou loď o průměru patnácti kilometrů.

Proto nenastal na odvrácené straně Měsíce ten očekávaný náraz, gejzír prachu a trosek! Daxyripové s lodí přistáli »měkce«, bez nejmenších problémů. Jistě s tím souvisí i poslední změna kursu! Neodchýlila je exploze »Ruského medvěda«, směr letu si zkrátka změnili sami.

A všechny tři pozemské střely, vyslané proti Davidsonově kometě, rozstřílely »eynuhigy«, protimeteorická děla, ochraňující Guielke před srážkami větších kalibrů.

A já jsem tu – jako zajatec!

=*=

Mým probuzením skončila »směna« lékařům, kteří se o mě starali v době mého bezvědomí – spánek by byl pro tento stav příliš eufemistický výraz. Přivolali zkrátka jiné, aby se začali mou osobou zabývat. Výslech měl spíš formu pohovoru a víc jsem se dozvěděl, než kolik informací ze mne vytáhli. Netahali je ze mne nátlakem ani násilím, odpovídal jsem jim ochotně a sám.

Jejich dotaz na tři atomové střely, vyslané naproti Guielke s úmyslem jejího zničení, jim jen potvrdil, co sami předpokládali. Obyvatelé Země si Guielke spletli s kosmickým tělesem, které je ohrožovalo, tím se dal tento útok vysvětlit přirozeně. Bránili jsme zkrátka svůj svět před zničením. Daxyripové to tak chápali hned od počátku a nedělali z toho útok proti myslícím bytostem.

Za mé násilné zajetí se mi omluvili a bylo na mně, abych to uznal. Nebyl jsem sám. Jejich průzkumníci zajali a dovezli sem víc lidí, prakticky ze všech světadílů až na Antarktidu, kde žádná

trvalá lidská sídla neobjevili. Musel jsem pochopit, že každý jiný přístup by byl zdoluhavější a hrozilo by při něm více nebezpečí nepochopení, než když ze Země prostě unesli pár zajatců, s nimiž se následně snažili spřátelit. Bylo to tak jistější a uznal jsem, že i vhodnější, i když se to přímo týkalo i mě. Musel jsem uznat, že se o mě starali nesrovnatelně lépe než je obvyklé v pozemských zajateckých táborech.

Dozvěděl jsem se, že celou dobu, co se Guielke nacházela ve Sluneční soustavě, se marně pokoušeli s lidmi Země navázat spojení. Marně vystřídali všechny druhy komunikace, které sami znali a používali. Nenapadlo je ale použít elektromagnetické vlny, rádio, televizi ani radar, ba ani nejjednodušší způsob signalizace světelnými záblesky. Odpověď samozřejmě nepřišla, protože naše věda nemá o »goechlini« ani ponětí a komunikaci jejich pomocí neznáme. Je to asi jako pokus o rádiovou komunikaci s národy, které znají jen kouřové signály.

Došlo mi, že asi nemá smysl pochybovat o podstatně vyšší úrovni Daxyripů než nás, lidí Země. Stačilo jim málo. Někdo ze zajatců se zmínil o rádiových a televizních vlnách a Daxyripové konečně dokázali rozšifrovat pozemské rádio i televizi. Dokonce umístili mezi pozemské televizní satelity na stacionární oběžné dráhy své přenašeče, zachycující pozemské rozhlasové a televizní vysílání. Ty je převádějí na signály v goechlini a posílají směrem ke Guielke. U přijímačů teď sedí několik tisíc Daxyripů a snaží se pochopit smysl našeho vysílání, jenže málo platné, nejjistější bylo zajmout pár desítek domorodců, naučit je jazyku Hid'orčot' a pak se jich přímo zeptat.

Ještě především bych byl prvním z lidí, komu se podařilo dostat na odvrácenou stranu Měsíce. Předběhla mě jen nepatrná hrstka těch, které ze Země unesli o pár hodin dřív.

Jenže když jsem se s pomocí zdejších lékařů posadil a pak i postavil na vlastní nohy, dupl jsem si a musel jsem pochybovat,

že jsem opravdu na Měsíci. Žádné vyvrácení tohoto faktu se však nekonalo. Jen jsem se dozvěděl, že Guielke má umělou gravitaci, shodnou s gravitací světa Daxyrip. Od pozemské se liší na třetím desetinném místě, tedy něco kolem procenta, a to už od pozemské tíže neodliším. Hned mi ale nabídli vyzkoušet si stav beztlíže, případně sníženou gravitaci. Není pro ně problém nastavit tyto hodnoty v některém modulu Guielke, sami si beztlíží, stejně jako snížené nebo naopak zvýšené tíže rádi užívají.

Zajímalo by mě to, ale více jsem se zajímal o své krajany, rovněž unesené na Guielke. Kdo to všechno je? Neměli bychom se sejít a pak vystupovat jednotně?

Byl to ale první případ, kdy mi, byť se zdvořilou omluvou, odmítli vyhovět. Trvali na tom, že nás budou udržovat odděleně právě abychom se nemohli chovat jednotně. Nakonec jsem uznal, že to byl ode mne hodně pošetilý nápad.

Později jsem sám nechápal, jak mě taková hloupost mohla vůbec napadnout?

„Vybrali jsme vás úmyslně z různých koutů vašeho světa,“ řekli mi omluvně, „abychom získali více odlišných pohledů na váš svět. Jsme rádi, že jste každý jiný a že se neovlivňujete.“

„Tomu bych rozuměl,“ přikývl jsem. „Ale přece jen by mě zajímalo, jak se projevují ti druzí. Nemyslím, že by mě ovlivnili, jen mě to samotného zajímá.“

„Svěříme tě naší odborníci,“ řekl mi jeden z nich. „Předem tě ale varuji, nesnaž se proti ní použít násilí. Nemáme to rádi.“

„To by mě ani nenapadlo,“ odvětil jsem.

„Tři z vás už to napadlo,“ vmetli mi do tváře.

A sakra, pomyslel jsem si, co to bylo za hulváty? Pravda, zajali nás... násilím to sice nebylo, ale dobrovolně také ne, bylo v tom nějaké uspávací, ale omluvili se mi, já jsem omluvu přijal, tak jaképak další násilí?

„Ujišťuji vás, že nepatřím k lidem, kteří násilí používají,“ řekl jsem. „Nemusíte se mě obávat.“

„Tím lépe,“ odvětili. „Chovej se tedy mírně.“

Tři pak odešli a zanechali mě o samotě s jejich vědkyní. Pravda, byla menší postavy, ale neměla už vzhled školačky. Při pohledu na ni mi bylo jasné, že se nám zdejší lidé podobají více než dostatečně. Nepochyboval jsem, že to jsou savci jako my.

„Poslyš, máte přece jména... jak se jmenuješ?“ zeptala se mě zdánlivě bez souvislosti.

„Můžeš mi říkat Zbynd'o,“ řekl jsem. „Jistě i ty máš nějaké jméno, abych ti tak mohl říkat...“

„Říkají mi »Surižke«,“ přistoupila na vzájemnost. Měla asi pravdu, když se lidé znají a mohou se oslovovat jménem, jedná se jim jistě lépe.

„Máte ve vašem světě opravdu odlišné typy lidí,“ řekla mi Surižke. „Lišíte se více než jsme očekávali a než se dá rozumně vysvětlit. Vzhledem, převažující barvou kůže, i názory. Nejprve se tě tedy zeptám, uměl bys nám některé odlišnosti vysvětlit?“

„Přiznám se, nemusím rozumět všemu,“ omlouval jsem se předem. „Něco snad vysvětlím, záleží ale na tom, oč se jedná.“

„Máme problémy s jednou skupinou vašich lidí,“ přiznala. „Chovají se divně a přitom všichni stejně. Odmítají s námi mluvit a při každé příležitosti na nás bezdůvodně útočí. Když je necháme o samotě, jednájí značně nelogicky. Často se svinou do klubíčka, tlučou hlavami o zem a cosi vykřikují. Implantovali jsme jim tak jako tobě jazyk Hid'orčot', ale i když nám rozumějí, hovoří pořád jen svým jazykem. Navíc opakují pořád dokola skoro totéž. Nic kloudného jsme se od nich ještě nedozvěděli.“

„Tomu bych, doufám, rozuměl,“ odvětil jsem. „Neopakují nejčastěji slovo »Alláh«?“

„Opakují,“ přisvědčila. „Co ještě o nich víš?“

„Z těch už asi těžko něco dostanete,“ potřásl jsem hlavou. „Splňujete totiž představy jejich náboženství o zlých bytostech, takže vás považují za zlé demony. Teď budou jen neustále vzývat své božstvo Alláha, aby je od vás ochránil a osvobodil. Jejich náboženství jim zakazuje jakýkoliv styk s demony, tedy i s vámi.“

Při těch slovech jsem se párkrát zarazil. Nebyl jsem si jistý, zda tihle lidé budou vědět, co je to »náboženství«. Ale měli pro to výraz ve svém jazyce, nezbylo mi než spoléhat se, že mě pochopí. Kde odpovídající výraz neměli, musel jsem zůstat u našeho. Znali slova jako »náboženství«, »démon«, »božstvo«, ale neměli žádný výraz pro jméno »Alláh«. I když – to je vlastně jméno a jména se obvykle nepřekládají...

„Jak nás může jejich náboženství označovat za demony?“ nechápala Surižke. „Nedivila bych se tomu, kdyby se ve vašem světě nacházely typy nám podobné a přitom zlé. Jenže ve vašem světě jsme žádné takové zlé lidi nenašli!“

„No právě!“ opáčil jsem. „V jejich »svaté knize« Koránu není nikde ani zmínka o lidech z hvězd se zelenými vlasy. Jenže jejich víra praví, co Korán nezná, to musí být od demonů. Mohli byste jim být podobní jako vejce vejci, jestliže nepocházíte ze Země, ale z hvězd, musíte být buď Alláhovi andělé, nebo demoni. Jejich představě andělů zjevně neodpovídáte, takže jejich logika říká, že musíte být demoni. A s demony oni jednat nebudou.“

„Říkáš, že z nich nic nedostaneme?“ zesmutněla trochu.

„Silně o tom pochybuji,“ řekl jsem. „Tohle jsou fanatici. Jakmile si vezmou do hlavy, že narušujete jejich Korán, nebudou se s vámi bavit o ničem. Nanejvýš na vás budou útočit a zkoušet, jak by vám uškodili. Jejich víra jim to dokonce prikazuje.“

„V tom případě bychom je raději vrátili na Zem,“ vzdychla si. „Jejich další pobyt na Guielke potom nemá smysl.“

„Taky si to myslím,“ přikývl jsem. „Ale pro jistotu si to nechte potvrdit od jiných. Nebylo by dobré rozhodovat se podle

ojedinělého názoru. Dejte si však pozor na fanatiky. Jejich víra je v našem světě rozšířená a vyznávají ji lidé rozdílného vzhledu.“

„To už jsme zjistili,“ souhlasila. „Díky za vysvětlení. Máte tu víc takových náboženství?“

„Máme,“ přikývl jsem. „A nemusí to být jen náboženství. Na Zemi je víc nebezpečných skupin. Spolehlivě je poznáte, když jim zalichotíte, že jsou nejlepší, nejdokonalejší a vůbec vyvolení k vládě nad ostatními. Do téhle skupiny vlastně patří i vyznavači Alláha. Ti také tvrdí, že jedině oni jsou Alláhem předurčení, aby vládli světu. Vyznavači Alláha to však dotáhli do krajnosti. Kdo nechce uznat jejich nadřazenost, toho musí zabít, tak chce Alláh. Jiní »Vyvolení« jsou přesvědčeni jen o tom, že oni jsou nejlepší a proto budou nade všemi ostatními vládnout.“

„Ti už nechtějí ostatní zabíjet?“ nadhodila.

„Ne,“ odvětil jsem. „Těmhle stačí, když ze všech ostatních udělají ... otroky...“

A sakra, pomyslel jsem si. Vždycky když potřebuji nějaký výraz z jazyka Hid'orčot', který jsem ještě neslyšel a nepoužil, pomyslím si pozemský, nejlépe český výraz a v hlavě mi vznikne jeho ekvivalent v jazyce Hid'orčot'. To znamená, že Daxyripové znají význam slova »otrok«. Rozhodně by nebylo záviděníhodné padnout do rukou vesmírným otrokářům!

„Otroky?“ pozastavila se i ona nad tím slovem. „Vy snad ještě znáte otroctví?“

Řekla to ale s takovým despektem v hlase, až jsem se otřásl.

„Stejně, jako to slovo znáte i vy,“ vrátil jsem jí to s gustem.

Zarazila se, ale po chvilce přemýšlení se trochu usmála.

„V našem světě jsme něco tak odporného nikdy neznali,“ řekla. „Setkali jsme se s tím až ve světě »Cinoe«. Zpočátku jsme se těšili, že nám obyvatelé Cinoe přenechají nejméně osídlenou pevninu a my tam zakotvíme, jenže pak jsme se dozvěděli, co se skrývá pod pojmy »otrok«, »otrokář« a »otroctví«. Představitelé

toho světa by nám dali svolení k usídlení, jenže k tomu připojili podmínku, že jim budeme dodávat otroky z našich řad. Z Cinoe jsme nakonec uprchli.“

„Nebyli jste technicky dokonalejší?“ zeptal jsem se.

„I technicky, ale ještě víc morálně,“ přikývla. „Právě proto jsme tam nemohli zůstat!“

„A nemohli jste své převahy využít, abyste ten otrokářský systém rozvrátili a otroky osvobodili?“ zkusil jsem provokovat.

„Uvažovali jsme o tom,“ řekla. „Napadlo nás osvobodit je. Jenže to prostě nešlo. Oni sami svůj systém považovali za jediný možný. Nejen otrokáři, ale i otroci. Rozumíš tomu? Právě otroci nejvíc odmítali svobodu. Nabízeli jsme některým, že jim naopak nabídneme část Guielke a odvezeme je jako svobodné někam, kde nebudou otroky. Odmítli to.“

Vzpomněl jsem si na útlou knížečku od Svatopluka Čecha »Písně otroka«. Vrcholem zotročení je tam, když otrokář může svým otrokům vydat zbraně a pošle je, aby za něho umírali. A oni jdou za něho hrdě prolévat svou i cizí krev, na závěr mu přinesou usekané hlavy nepřátel, naloupenou kořist a odevzdají mu zbraně. Ano, to je to pravé zotročení!

A co jiného jsou hrdinské činy našich vojáků, ať bojují na kterékoliv frontě? S hrdostí bojují za svého pána... ať už si říká císař, král nebo prezident, prolévají za něho krev, na závěr mu přinesou kořist, snad jen ty hlavy ne, ale u muslimů jsme se ani tomu naučili nedívat, a nechají se odzbrojit... Čest výjimkám, co bojují za vlast, tedy za své rody a rodiny – ale rozhodujícím okamžikem je i zde konec války, kdy i oni odevzdají zbraně, aby se nechali opět zapřáhnout do chomoutu...

Kdo brání skutečně jen svou vlast a má doma zbraně, kdyby je k tomu potřeboval? Švýcaři? Nebo Američané? Jak dlouho jim to však vydrží? Vždyť se po celém světě vede trvalá kampaň proti majitelům zbraní! Američany bych ostatně nazval otroky, i když

mají doma několik útočných pušek a revolverů. Jsou totiž otroky peněz, hypoték a složenek a pokud se chopí zbraně, jdou vystřílet nejbližší školu nebo supermarket, protože už ani nevědí, kdo je doopravdy zotročuje...

„Nebudete to mít asi snadné ani s námi,“ řekl jsem opatrně. „Některé naše národy pořád provozují původní otroctví, s jakým jste se setkali na Cinoe. S těmi těžko najdete společné cíle. Ale na Zemi dnes máme i otroctví vyššího typu než to původní. Je to otroctví peněz, zotročuje lidi spolehlivěji než okovy. Výsledek je však ještě smutnější. I u nás lidé milují své okovy.“

Myslím, že jsem to řekl tak smutně, až to bylo znát.

„Co jsi ty?“ optala se mě netrpělivě. „Otrokář nebo otrok?“

„Otrokář rozhodně ne,“ otrásl jsem se odporem. „Spíš jsem jako většina lidí otrok. Nejsem z těch, kdo své okovy milují, ale na Zemi nemáme na výběr. Vzpoury otroků proti pánům končily pro otroky vždy špatně. Nepatřím však ani k těm, kdo odmítnou nabízenou svobodu. To je teprve pravý vrchol otroctví.“

„Takže – kdybychom ti nabídli svobodu na Guielke, přijal bys ji?“ podívala se na mě pátravě.

„Sám ne,“ řekl jsem. „Člověk sám není nic. My říkáme, že člověk je tvor společenský. Muselo by se nás sejít aspoň nějaké minimální množství. Ale věřil bych, že se na Zemi najde dost lidí, kteří by šli za svobodou i do vesmíru. Pak bych šel s nimi.“

Chvilí mlčela a zřejmě usilovně přemýšlela.

„Jsi opravdu náš člověk, Zbynd'ó. A díky ti za otevřenost. Na Cinoe jsme si těch nepříjemných příznaků všimli až po desítkách dní. Ty jsi nám je nezatajil už prvního dne. Jak jsi to říkal o těch otrokářích? Že jsou »nejlepší, nejdokonalejší a vůbec vyvolení k vládě nad ostatními«? Zkusíme to. Zalichotíme všem, koho na Guielke máme, a uvidíme.“

„U muslimů vám to nepomůže,“ upozornil jsem ji. „Jakmile ve vás vidí demony, odmítnou i lichotky.“

„Díky za varování,“ řekla. „Cítíš se dost silný, abys šel? Nemusím požádat o sníženou gravitaci?“

„Nemusíš,“ zhoupł jsem se v kolenou, abych se ujistil, že mě nohy v nejbližší chvíli nezradí. „Sníženou gravitaci bych si někdy rád vyzkoušel, ale teď na to asi není čas.“

„Pojď tedy za mnou,“ vyzvala mě a vykročila.

Stěna se před ní rozevřela – a dál byla krajina skoro jako u nás, v Čechách. Zelené kopečky, v údolí klikatící se říčka...

Vykročil jsem za Surižke.

=*=

U přátel

Modul »hrujadu« nebyl údajně velký, ale obsahoval kousek pravého lesa, kus pravé louky a úsek říčky, kde ovšem voda tekla pořád dokola. Vždycky když se dostala na okraj modulu, zmizela nenápadně v potrubí a čerpadla ji vrátila na opačnou stranu. Do říčky se jí vrátila jen část, zbytek »vyvěral« na různých místech a vracel se pak do řeky v podobě menších potůčků.

Bylo by to milé, kdyby... kdyby tráva nebyla žlutozeleně pruhovaná a vypadala víc jako pozemská, kdyby se tu dal poznat aspoň jeden strom či keř a kdyby tu nepobíhala zvířata, jaká na Zemi uvidíte jen v horečnatých snech. A bylo tu na můj vkus trochu horko a dusno.

„Vidím, že obdivuješ naši přírodu,“ usmála se Surižke. „Pro vás bychom také vytvořili pár skleníků. A také bychom uschovali co nejvíc vzorků jak rostlin, tak živočichů. Asi těžko všechny, ale našich vzorků máme kolem sta tisíc druhů. Co myslíš? Dají nám lidé svolení nasbírat si u vás takové vzorky?“

„To by jistě stálo za uvážení,“ přikývl jsem. „Ale s těmi vzorky... to opravdu nevím. Nezapomeň, že v celém našem světě o tom budou rozhodovat finanční otrokáři.“

„Můžeme jim nabídnout jako výměnu nějaké technologie,“ napadlo ji.

„Ať jim nabídnete cokoliv, přednostně to změni ve zbraně,“ nedalo mi to a musel jsem sýčkovat.

„Uvidíme!“ usmála se.

Ocitli jsme se zřejmě na konci modulu »hrujadu«. Scenérie sice pokračovala dál, ale byl tu jasný terénní zlom a ve skále před námi byly dveře, jako kdyby tam byl podzemní sklípek.

Tušení mě nezklamalo, dál byly klasické kovové chodby, natřené bílou barvou a pokryté téměř nezatelným geometrickým vzorkem. Daxyripové zřejmě měli obzvláštní zálibu v bílé, i když

si jejich průzkumníci na Zemi oblékali zelenější maskáče. To je ale pochopitelné, naši průzkumníci také nechodí do džunglí ve společenském obleku. Tady jsem si ale připadal jako ve hvězdné lodi. A skoro jsem se divil, že mohu kráčet vzpřímeně. Rozměry chodeb měly v poměru k průměrné výšce zdejších lidí rezervy. Zatím měli všichni Daxyripové, co jsem tu viděl, nanejvýš metr padesát, připadal jsem si mezi nimi až nepřiměřeně vysoký.

Surižke mě vedla do dveří, za nimiž byla kruhová místnost. Zdálo se mi to jako plýtvání místem, ale Daxyripové jistě využili všechny nevyužité prostory, pro kritiku jsem jistě neměl důvody.

Kruhová místnost byla plná Daxyripů. Seděli důstojně na nízkých stoličkách a když jsme vstoupili, všichni se dívali jen na nás dva. Nikdo ale nepromluvil ani slovo.

„Tady vám ho vedu,“ oznámila jim Surižke.

„Pojďte tedy mezi nás,“ povstal jeden a ukázal nám na dvě volné stoličky, zřejmě pro nás připravené.

Surižke mě k nim dovedla a ještě mi dovolila, abych si jednu vybral. Pak se sama posadila na poslední volnou. Připadal jsem si mezi nimi jako u rytířů kulatého stolu, až na to, že mezi námi žádný stůl nebyl. Ale líbilo se mi, že mi nabídli místo. Muži mají při jednání sedět, říkal Vinnetou. Výslech vestoje bych sice také snesl, ale tohle bylo příjemnější. Jako kdybych byl jedním z nich a ne cizinec a ke všemu zajatec.

Další plus bylo, že se mi všichni představili.

„Nemusíš nám opakovat nic z toho, co jsi sděloval Surižke o samotě,“ řekl Fuchuyč, který nás pozval do »poradního kruhu«, jak jsem si toto shromáždění v duchu nazval. „Dokonce už jsme stihli vyzkoušet tvůj návrh a oslovili jsme všechny lichotivě jako »vyvolené«. Jak nám ale vysvětlíš, že se tím téměř všichni cítili polichoceni a nikdo to přímo neodmítl?“

„Nikdo to neodmítl?“ podivil jsem se.

„Jen čtyři, s tebou pět,“ dostal jsem odpověď.

Mám tu tedy čtyři spřízněné duše, nejsem v tom sám... Inu, mohlo to být lepší, ale mohlo to být i horší.

„To vám snadno vysvětlím,“ řekl jsem.

„Vysvětluj!“ pobídl mě Richelz, další z Daxyripanů.

„Viděl bych to v rozdílu otrokářství, jaké možná znáte ještě z Cinoe, a zdejší,“ začal jsem. „Budu teď jenom hádat, protože režim na Cinoe neznám a Surižke mi sdělila jen jeho obrysy...“

„Víme, co ti Surižke řekla,“ přerušil mě netrpělivě Richelz.

„Dobře, musím tedy hádat. Starší typ otrokářství se na Zemi udržuje jen na nemnoha místech a provozují to ponejvíce lidé, uctívající Alláha. Je to režim, kde otrokář vlastní otroky, kteří na něho pracují. Otrokář je jejich neomezeným pánem, tedy i pánem nad jejich životy. Když se mu zachce, může své otroky i zabít. Většinou to neudělá, protože by na něho pak nikdo nepracoval, ale často otroky trestá a to i dost krutě.“

„Na Cinoe byli i takoví otrokáři, kteří své otroky hromadně zabíjeli,“ přerušil mě Fuchuyč. „Pochopitelně na to potřebovali víc otroků než jiní, ale zabíjení i jim přinášelo užitek, neboť jiní otrokáři je všemožně podporovali. Zabíjení jim přinášelo jakési nepochopitelné libé pocity, uspokojení či co...“

„Tento jev se vyskytoval i na Zemi,“ přikývl jsem. „Dodnes stojí na více místech římská kolosea, kde se otroci gladiátoři pro zábavu otrokářů navzájem zabíjeli. Ale to je na většině našeho světa už jen dávná historie.“

„Na většině světa... znamená to, že se taková... kolosea... někde ještě staví?“

„Nestaví,“ řekl jsem. „To si mohli dovolit jen velcí otrokáři, byla při tom velká úmrtnost otroků. Dnešní otrokáři se spokojují tím, že se nechávají od otroků žít. Možná by bylo zajímavé srovnat otrokářský systém na Cinoe s Římem, ale na to asi v této chvíli nebude čas. Opakuji, i u nás je to již historie, jen na malých částech Země se pěstuje ještě to původní otrokářství.“

„Takže na většině vašeho světa...?“

„Na většině světa je dnes finanční otrokářství,“ vrátil jsem se k původnímu tématu. „Ale to už není tak jednoznačné, aby byl na jedné straně otrokář a na druhé straně otroci. Proto to někteří lidé za pravé otrokářství ani nepovažují.“

„Je snad možné ještě něco jiného?“ podivil se opět Richelz, ale zdálo se, že vyjadřuje cítění všech, ostatní mu totiž souhlasně přikyvovali.

„Je to možné,“ řekl jsem. „Je to taková... hierarchie.“

Tady jsem se zarazil nejvíc. Pojem »salepote« mi v hlavě vyvstal příliš váhavě. Zdálo se mi, že »salepote« není úplně totéž co »hierarchie«, ale jiný pojem jsem prostě neměl.

„Otrokářská »salepote«?“ podivila se i Surižke.

„Vysvětlím vám to,“ řekl jsem rychle. „Znamená to, že role otroků a otrokářů není jednoznačná. Často bývají otroci současně otrokáři. Mají své vlastní otroky, ale přitom jsou sami otroky těch vyšších. To je ve finančním otroctví zcela běžné. I ti, kdo navenek vystupují jako nejvyšší otrokáři a mají vládu nad celými národy, jsou sami otroky ještě silnějších. Mnohdy už lidé ty nejsilnější ani neznají. To vědí jen ti, kdo údajně vládnou celému světu, neboť jen oni znají své nadřazené otrokáře. Dokonce se stává, že si to ani sami neuvědomují a poznají to až ve chvíli, kdy je nadřazení otrokáři začnou trestat.“

„Velice zajímavý model...“ podotkl Richelz.

„V tomhle systému jsou nakonec otroky skoro všichni, ale je mezi nimi hodně velký odstup. Stává se, že někteří otrokáři, nespokojení tím, že i nad nimi jsou nějakí silnější, své otroky bijí, aby sami sobě dokázali svou moc. Pak je pravděpodobné, že jste sem na Guielke přivezli většinu těch »menších« otrokářů, kteří mají pod sebou nějaké otroky – sami je možná nenazývají otroky, jen »podřazené«, ale všichni touží stát se vyššími otrokáři. Pak se ovšem cítí polichoceni zmínkou, že i oni patří mezi »vyvolené«

a nikdo z nich to neodmítne. Jak se mi zdá, vzali jste sem jen pět »čistých otroků«, tedy těch, kdo už »pod sebou« žádné otroky nemají. Ostatní jsou otrokáři někde uprostřed »salepote«, ostatně takových je ve světě asi nejvíc. Opakuji, i tito otrokáři jsou sami otroky ještě mocnějších. A každý z nich se v »salepote« snaží dostat na vyšší a vyšší místa, aby měl pod sebou co nejvíc otroků, včetně nižších otrokářů. V našem světě se tomu říká »kariéra«.

„A je vůbec možné, aby se někdo v takovém systému dostal »výš«?“ zajímala se Surižke.

„Je to možné,“ přisvědčil jsem. „Nejvíc to závisí na těch, kdo jsou v »salepote« výš. Ti totiž mohou se svými otroky dělat cokoli, co se jim zlíbí. Mohou je povyšovat i ponižovat. Věřím, že někteří z toho mají větší zábavu, než když si podřízení otroci před nimi párali navzájem břicha v kolosseu.“

„Věříš... nejsi si tím ale jistý?“ vyhmátli mě trochu.

„Věřím, neboť to nevím s určitostí,“ odvětil jsem. „Nejsem otrokář, takže ani nemohu vědět, jak se cítí skuteční otrokáři. Jen si to myslím. Může to být i jinak, ale to byste mohli zjistit jedině od těch otrokářů, kdyby se některý z nich uvolil odpovídat vám pravdivě. Mám však tušení, že to nebude tak snadné. Hierarchie nadřízenosti a podřízenosti je skutečnost, ale v naší společnosti se hlásá opak. Říkáme tomu »propaganda«. Hlavní falešnou zásadou je tvrzení, že »všichni lidé jsou si rovni«. Nic není v našem světě pokrytečtějšího! Lidé se nerodí rovni! Kdo se narodí do bláta, může se v nejlepším případě stát otrokářem na nízkém stupínku, ale nemůže být rovný s těmi, kdo se narodí do zlatých peřinek.“

„Hrozný svět!“ řekl Richelz.

„A s tím souvisí i vzorek lidí, který se vám podařilo přinést do Guielke,“ pokračoval jsem. „Kolik lidí jste zajali... pokud to nechcete tajit? A kolik z nich se modlí k Alláhovi?“

„Magické číslo, dvě stě deset¹,“ řekla Surižke. „Potíže jsme měli s osmdesáti šesti.“

„To je nějak mnoho,“ podotkl jsem. „Muslimů, uctívajících Alláha, je na světě něco přes miliardu, to znamená každý osmý. Ale osmdesát šest z dvou set deseti není správný poměr.“

„Asi jsme vás nevybírali rovnoměrně,“ připustila Surižke.

„V našem světadílu je nejvíc křesťanů, ale s nimi se jednat dá,“ tvrdil jsem.

„Tak tomu není,“ odvětila Surižke. „Z vašeho světadílu je tu právě nejvíc potížistů.“

Přemýšlel jsem, jak je to možné. Z Evropy nejvíc muslimů? Pak mi to však došlo. Je to vlastně logické, křesťanská většina se v Západní Evropě zdržuje v bezpečí svých domů a na veřejnosti se ponejvíce drze pohybují »uprchlíci«. »Reprezentativní vzorek« lidí ze Západní Evropy potom vyznává Alláha. Je to smutné, ale reálné. Když vlády všemožně chrání přistěhovalce, původním obyvatelům nezbylo než se stáhnout. Daxyripové by to měli co nejdřív napravit, ale v této chvíli je to, bohužel, tak.

„Vrátil bych se raději k otázce »vyvolených«,“ navrhl jsem.

„Právě jsem tě chtěl o to požádat,“ přitakal Richelz.

„Když si vezmete náš finanční otrokářský systém, pak je asi normální, že se jen pět lidí necítilo polichoceno náznakem, že jsou »něco lepšího« než ostatní. Věřím, že nás, »čistých otroků«, tedy těch, kdo už nemají další podřízené, bude hodně, jenže ani oni nejsou imunní vůči propagandě, že »jsou si všichni rovni«. Značná část ve skrytu duše touží dostat se »nahoru«, kde nebudou jen otroky. Mají to sice marné, nicméně věří-li pevně dlouhodobé propagandě, mohou se i oni, byť falešně, cítit »vyvolenými«. Asi byste se jich měli zeptat na důvod, proč se tak cítí. Někteří vám odpoví, že je to dané od Boha, s těmi, tak jako u muslimů, jen zbytečně ztrácíte čas. V těchto případech – a nebude jich málo –

---

1 2 * 3 * 5 * 7 (součin nejmenších prvočísel)

je náboženství něco jako nemoc a těžko se dá léčit. Jiné však snadno zvikláte ve víře, že se mohou dostat »nahoru«. To budou ti, kdo jen přijali propagandu. Nechte je, aby si propagandu sami srovnali se skutečností, v níž žijí. Možná si přece jen nakonec uvědomí, že jsou otroky a nemají jinou cestu.“

„Zkusíme to,“ řekl Richelz. „Děkujeme za upřímnost. Jak se zdá, váš svět nebude tak jednoduchý, jak jsme si představovali. Nejste jako my, ale jak se zdá, nejste ani jako obyvatelé Cinoe. Snad má cenu, abychom se vámi zabývali. Přehodnotíme ale náš systém vyjednávání. Musíme jej přizpůsobit tomu, co jsme se od tebe dozvěděli. Ale řekni mi ještě jedno. Trváš na tom, abyste se všichni tady na Guielke sešli a vystupovali jednotně?“

„Netrvám,“ odvětil jsem. „Nemělo by to smysl. Došlo mi to ve chvíli, kdy jsem se dozvěděl, že vám dělají potíže muslimové. S těmi se nechci dávat dohromady. Nikdy mě nebudou považovat za rovnocenného a kdyby mohli, udělali by ze mě otroka, nebo by mě zabili, jak jim přikázal jejich prorok Mohamed.“

„A ti ostatní?“

„Většina jsou otrokáři na různé výši hierarchie, kteří jsou současně otroci. Upřímně řečeno, nemám chuť spojovat se s těmi, kdo by se i tady na Guielke chtěli dostat »o něco výš«.“

„Opravdu jsi »naš člověk«,“ řekl Richelz.

=*=

Porada tím neskončila, ale další otázky se spíš týkaly naší pozemské civilizace. Rozhodl jsem se nic neskrývat. Beztak ani nevím, co mohou případní nepřátelé zneužít. Vojenská tajemství? Neznám. Hospodářská tajemství? Neznám. Utajované státní věci? Neznám. A když něco neznám, nemohu to vyzradit ani nepříteli, natož lidem, které jsem už začal považovat za přátele.

Trochu jsem je asi šokoval, když jsem připustil otrokářské vztahy i v některých extrémních rodinách. Nechtěli mi věřit, že by

některý člen rodiny považoval ostatní za své otroky. Přitom je to u muslimů běžné a ani u křesťanů se to nedá úplně vyloučit.

Naopak mě překvapilo, co přivedlo průzkumníky k sopce, odkud mě odvezli až na odvrácenou stranu Měsíce.

Daxyripové mimo jiné Zemi sondovali. Přirovnal bych to k osvětlení neviditelným infračerveným světlem, jenže to nebylo světlo, ale goechlini. Lidé si toho nevšimli, goechlini se žádnými viditelnými příznaky neprojeví, lidstvo tuto technologii nezná, neumí ji využít ani zjistit. Jenže při zkoumání našeho světa jim v Čechách vyvstala velice jasná skvrna v místech, kde byl čedič obklopený porcelanitem – naše sopka. V první chvíli se už těšili, že je to signál myslících bytostí, jenže po přistání zjistili, že jde o přírodní odrážec goechlini. Je jich ve vesmíru málo, nicméně jsou a tento opravdu nebyl umělý. Přistáli tam náhodou zrovna v době, kdy jsem si tam udělal výlet i já. Česky se tomu trefně říká: »Náhoda je blbec«, ale díky té náhodě jsem na odvrácené straně Měsíce v hvězdné lodi o neuvěřitelném průměru patnácti kilometrů a délky dvaceti kilometrů.

A obývají ji lidé. Sice trochu zelení, nicméně žádné obludy.

A dá se s nimi jednat přátelsky!

=*=

Po debatě v »poradním kruhu« mě Surižke, kterou mi podle všeho přidělili k seznamování se zdejší realitou, odvedla do malé komůrky, velké asi jako kupé ve vlaku. Bylo tu lůžko, dokonce ne podle zdejších velikostí, kde bych se nemohl pořádně natáhnout, ale na mou míru, okno do přírody, nejspíš nějakého »hrujadu«, a pod tím oknem stoleček. Opravdu jako ve vlaku. Nad lůžkem byla velká skříň, kde jsem se ke svému překvapení sešel se svými svršky, které jsem měl na sobě v okamžiku zajetí. Všechno bylo čistší než když jsem to tam měl na sobě, takže tu mají něco jako čistírnu nebo aspoň pračku.

Surižke mi ukázala, jak se dá lůžko rozložit na pohodlné křesílko a jak je otočit proti oknu, jak zvětšit stoleček vytažením ze stěny, nebo naopak zastrčit úplně, jak změnit okno na televizor (já tušil, že za stěnou nebude skutečná příroda!) a jak si vybrat, co si chci pustit. Všechno se řídilo maličkým ovladačem, podobným našim náramkovým hodinkám, až na to, že tyhle »hodinky« byly univerzálnější, než jsem si mohl pomyslet. Fungovaly nejen jako naše mobily, ale i jako ovladače zdejších obrazů. Schválně tomu neříkám »obrazovky«, protože to žádné obrazovky nejsou. Malé hodinky »fizer« umí vyvolat velké obrazy prakticky na jakékoliv vhodné ploše. Dá se s nimi i telefonovat, přitom je vidět obrázek volaného v místě, kde by byl u hodinek ciferník, dá se s nimi také fotit a filmovat, přičemž výsledek se dá promítat i na velký obraz.

Trochu mě zaujala možnost přepnout si obraz na kameru, umístěnou v nějakém velkém hangáru. Zajímavý byl tvar zdejších letadel, jedno jsem ostatně už viděl tam u sopky. Byly to zaoblené ploché kvádry široké asi dva metry, vysoké metr a půl a dlouhé různé podle účelu. Nejkratší měly délku dva metry, takže to byly takové kostky, nejdelší, aspoň pokud jsem si všiml, mohly mít asi deset metrů. Všechny letouny měly zepředu stejný profil, což asi bylo důležité u odpalovací šachty, kam se letouny zezadu nabíjely jako torpéda do torpédových šachet ponorek, odkud je vypouštěli do vesmíru. Přilétající letadla přistávala do širokých, zužujících se trychtýřů, které končily opět podobnou torpédovou šachtou, z níž vyjížděly do hangárové haly. Šachty evidentně sloužily jako přechodové komory, ale povoz tu byl hbitější než automobilový provoz na mezinárodní celnici. Letadla sama zajížděla do hlubin hangáru a umísťovala se do vyhrazených stání.

Bylo zajímavé pozorovat je – a to jsem si ještě při tom sám sobě kladl těžko zodpověditelné otázky.

Například – tahle »auta« zjevně odesílají odpalovací šachty do venkovního vakua. Opravdu tyto malé dopravní prostředky

dokáží odolávat kosmickému prostoru? Kde je v nich místo pro posádku, motory, palivo a prostředky zajišťující »podporu života« lidí uvnitř? Nemohl jsem si pomoci, ale »lunární modul« naší, pozemské konstrukce byl mnohem větší a to v něm bylo místo jen pro dva kosmonauty, zatímco třetí vartoval ve větší lodi na oběžné dráze. Tahle malá »autička« bez kol a bez oken (jistě měla uvnitř »okna« jako v mém »kupé«) se přece odvažovala na Zem, odkud se bez problémů vracela zpátky, zatímco naši kosmonauti potřebovali na odpoutání od zemské přitažlivosti obrovitánskou raketu a když lunární modul splnil svou funkci, rozhodli ho jako nepotřebný a vraceli se jen v sestupovém modulu, který by se už od Země na Měsíc vrátit nedokázal. Tahle »autička« to dokázala. Nepoužívala raketovou techniku, ale něco efektivnějšího. Jenže právě to bylo hodné obdivu.

A to jsem ještě nic netušil o jejich rychlosti a akceleraci...

Surižke trpělivě počkala, až se nabažím pohledu na zdejší kosmický přístav (co bych to zapíral, sama mě sem přepnula). Chtěla mi ještě vysvětlit, jak to bude se zdejším stravováním.

=*=

Domácnosti ve hvězdné lodi se našim domácnostem příliš nepodobají. Jednou zásadou je společné stravování. Je to logické. Samostatně připravované teplé jídlo by znamenalo příliš velkou spotřebu energie, přímo plýtvání. Společná kuchyně je proto na hvězdné lodi nutností. Při té příležitosti jsem se dozvěděl nějaké nové podrobnosti jak o hvězdné lodi, tak o Daxyripech.

Ve společné jídelně jsme u klasického okénka dostali jídlo. Daxyripové používají jídelní misky a lžice, neznají ploché talíře ani příbory. Naštěstí nejedí hůlkami jako Číňané, přece jen lžice je lžice, na vojně zvaná důvěrně »bagr«. Misky překryté víčky jsou po třech uloženy v pletených košíčcích drátěného nosiče se třemi rukojeťmi. Nosí se buď za dvě krajní, nebo za jednu horní. Na jídelní stůl se nosiče dávají doprostřed a misky se vyndávají

jen po dobu jídla, prázdné se dávají zpět do nosiče a tak se také vracejí. Hromadné umývání nádobí zajišťuje samozřejmě jídelna, mají na to velké průběžné myčky.

Moje babička mi vštěpovala zásadu: »doma jez co máš, v cizině co ti dají a kdo pro sebe vyžaduje výjimky, je mlsoun«. Držel jsem se toho, kdykoliv jsem se dostal za hranice. Naštěstí jsem nikdy nebyl v takové cizině, kde by mi předložili hada nebo pečený hmyz. Natož živý! Jenže v hvězdné lodi si člověk opravdu vybírat nemůže.

Při dlouhodobých letech, jaký podnikají Daxyripové ve své lodi Guielke, musí být recyklovatelné prakticky všechno. Naše zemědělství je značně nehospodárné, ve hvězdné lodi musí být koloběhy jednodušší. Většina jídla se vyrábí pomocí řas, něco je z kvasinek, část jídla produkují hmyzí farmy a jen malá část se získává z rychle rostoucích bezkřídlých ptáků »hrebů«. U surovin velký výběr není a Daxyripové to dohánějí rozmanitostí úpravy. Maso »hrebů« zásadně nemelou, na něm zvýrazňují jeho původ. Řasy a kvasinky zahušťují, hmyz melou na hnědou hmotu trochu podobnou masu. Jedí tu i hmyz nemletý, smažený či pečený, od červů po velké smažené kudlanky. Naštěstí se i na Guielke najdou »mlsouni«, kterým hmyz zjevně nechutná, takže je pro ně – a pro mě – dost velký výběr jiných pochutin.

První jídlo pro mě ovšem vybírala pomocí »hodinek fizer« Surižke a vybrala dobře, zelené placky s kusem kuřete. Dal jsem si celé stehno (křídýlka na »hrebech« nenajdete). Schwálně říkám »kuře«, stehýnko tak nejenže vypadalo, ale mělo i propečenou kůžičku, prostě mňam!

Surižke mě odvedla k jídelnímu stolku pro dva, opřenému o jakýsi sloup (poměrně rozsáhlá jídelna, kam chodilo přes tisíc strážníků, nemohla mít ani u Daxyripů samonosný strop). Na sloupu mi Surižke při jídle »fizerem« promítala nějaký naučný pořad o konstrukci hvězdné lodi. Daxyripové nejedí jako o závod,

tady se u jídla volně konverzuje. Místa u stolků je dost, i když jsem viděl, jak si někteří oběd z jídelny odnášejí. Dá se večerět i v intimním prostředí obytných kupé a možná si někdo nosí jídlo i do práce. Nevím...

Měli jsme zkrátka »pracovní oběd«.

=*=

Na hvězdné lodi

Konstrukce hvězdné lodi Guielke mě ovšem zajímala více než jídlo, takže jsem víc pokukoval po obrazu »fizeru« a přitom poslouchal výklad Surižke, než abych se nimral v miskách.

Hvězdná loď Guielke je stavebnicové konstrukce. Mohla by se bez problémů rozdělit na dvě anebo i více nezávislých částí, schopných samostatné existence. Že se to neděje, je dané tím, že uspořádání »pohromadě« je ve všech směrech výhodnější. Zato při stavbě bylo výhodné montovat menší jednotky a sestavovat je až na oběžné dráze, kam si každý díl doletěl sám.

Základní jednotkou je šestiboký hranol nazývaný »zjiroyr«. Jednotlivé hranoly spojují do »pláství« »zlíbhofů«, které skládají na sebe. Výsledkem je hvězdná loď úctyhodných rozměrů, do níž se vešli všichni obyvatelé planety Daxyrip, když se jejich hvězda začala roztahovat a bylo jasné, že zanedlouho všechny planety pohltí. Naštěstí nešlo o náhlou explozi, ale o jednu z posledních fází životní cesty menších hvězd, mezi něž patří i naše Slunce. Daxyripové měli dost času uvažovat o své záchraně, navrhnout stavebnicovou strukturu lodi, vymyslet propojení jednotlivých buněk, dostatečné množství jich postavit, smontovat a odletět.

Většina základních kamenů lodi »zjiroyrů« je zcela shodná. Tu a tam však v lodi najdete i nestandardní kusy. Třeba »zjiroyr« nazývaný »hangár«. V lodi jich je víc, jsou pochopitelně umístěné na povrchu a slouží jako přístavy pro malá průzkumná a nákladní letadla v planetárních systémech hvězd. Po dobu mezihvězdného letu jsou hangáry nepoužívané, opuštěné a slouží jako skladiště.

Nestandardních modulů »zjiroyr« je ovšem víc. Patří mezi ně moduly energetické, sportovní, bazénové, přírodní, skladištní a řídicí velíny. Je jich ale dohromady méně než procento. Surižke mi slíbila ukázat většinu z nich až na energetické, do kterých smí vstoupit pouze odborníci energetici. Je to pochopitelné. Ani na

Zemi nepouštějí návštěvníky do nebezpečných provozů. Okolí atomového reaktoru je za provozu nebezpečné i odborníkům, ti však obvykle vědí, kdy je reaktor v klidu a dá se k němu vstoupit. Nepochopil jsem, na jakém principu jejich energobloky pracují, ale to je podle Surižke normální, ona sama to také nezná, jen mě varovala, že k pochopení potřebuji pekelně složitou matematiku, takže i mezi Daxyripy je energetiků hrstka a jsou od ostatních vysoce uznávaní.

Během »pracovního oběda« jsem se dozvěděl užitečných informací víc.

Jednou z nich bylo zdejší počítání času.

Den na planetě Daxyripu býval kratší než den na Zemi. Tito lidé jej dělí na dvě stě deset dílků (opět jejich »magické číslo«), zvaných pogyne – odpovídajících našemu času šest a půl minuty, a ty se opět dělí na dvě stě deset dílků zvaných »buzyňo«, každá má necelé dvě vteřiny, přesněji jedna celá, osmdesát sedm setin. Surižke mě upozornila, že pro mě bude jiné dělení času nejspíš nepřijemné. To je i na Zemi známá věc. Daxyripové dělí den na tři části jako my, jenže po sedmdesáti »pogyne«, každá jejich část má našich sedm a půl hodiny. Je to jistě kratší než osmihodinový cyklus a přizpůsobit se nebude snadné, i když mi Surižke tvrdila, že si na to brzy zvyknu. Obyvatelé Guielke se dělí na tři skupiny, lišící se dobou spánku. Pracují, jedí, spí a odpočívají na střídačku jako naše tři směny a v době spánku si ve svých kójích zhasínají. Pokud budu mezi nimi, měl bych si na to zvyknout co nejrychleji.

Rok na Daxyripu, nazývají ho »cygla«, trval čtyři sta dvacet pět dní, byl tedy delší než rok na Zemi. Je to o pět dní víc než dvojnásobek »magického čísla« dvě stě deset. Rok dělili na pět »tisiroté« po osmdesáti pěti dnech, »tisiroty« na tři »rotyja« po osmadvaceti dnech s jedním přebývajícím dnem, který změnili ve svátek. Jejich »rotyja« odpovídá našemu měsíci, dělili je na čtyři sedmidenní »dókyty«, což je v podstatě náš týden. Na rozdíl od

pozemských zvyklostí mají v týdnu čtyři pracovní dny a tři dny odpočinku. Na to, stejně jako na kratší den, bych si jistě zvykl.

Samozřejmě jsem si musel zvyknout i na zdejší délkové míry. Základem je tu nejpřirozenější délková míra ve vesmíru »zhavae«, jedná se totiž o vlnovou délku nejčastějšího prvku ve vesmíru, vodíku. Vyšlo mi, že metr je velice přibližně pět zhavae. Delší jednotky jsou »iolg«, má dvě stě deset zhavae a odpovídá našim čtyřiačtyřiceti metrům a ještě delší »féra«, obsahující dvě stě deset »iolgů«, což znamená devět kilometrů a dvě stě šedesát jeden metr. Naopak menší jednotka je tu »žůru« a ta má, světe div se, zhruba milimetr.

Samozřejmě jsem si uvědomoval, že z těchto měr budu mít brzy v hlavě dokonalý guláš, ale nemohl jsem přece očekávat, že návštěvníci z vesmíru budou mít stejné měrové a časové jednotky jako Země. Už protože Země si je odvodila od konstant, platných pouze na Zemi a nikde jinde ve vesmíru. A také mi bylo jasné, že tady neuplatním ani pozemské vzdělání. Na Zemi je sice neblahý zvyk uznávat jakákoliv vzdělání včetně pofidérních, ale přece jen, když se doktor teologie, sociologie, politolog nebo gender oborů uchází o místo ve velínu atomové elektrárny, nesmí chápat strohé odmítnutí jako diskriminaci.

I když... mnohé soudy by se tím velice ochotně zabývaly...

Ještě u oběda jsem se zajímal, jestli pro mě nemají nějakou činnost, kterou bych se mohl zabývat. To se ví, nehrnul bych se do velínu jejich energetického modulu, ale něco bych tu asi dělat měl, abych si tu nepřipadal jako parazit.

„Chtěl bych tu být užitečný,“ zdůvodňoval jsem to.

„Jsi náš host,“ řekla mi. „Pro začátek se musíš přizpůsobit našemu rytmu. Pak se pro tebe jistě nějaká užitečná činnost najde. Ale těžko to bude něco odborného. Budeš mít problém vyznat se v našich mírách a ty musíš mít odborníci tak nějak v krvi.“

„Rozumím,“ přikývl jsem.

Bylo mi to jasné, ale nechtěl jsem být přítěží. Zpočátku jim mohu být užitečný aspoň jako expert na pozemskou civilizaci.

Uvidíme!

=*=

Surižke mě ještě naučila používat zdejší dopravní kabinky.

Uvnitř hvězdné lodi pochopitelně nejsou dálnice, nejezdí tu automobily a dostat se z jednoho konce na druhý pěšky by byl oříšek jako cesta pěšky napříč libovolným velkoměstem.

Dopravu, kromě opravdu krátkých pěších cest chodbami, tady zajišťují »iagymazy«. Podobají se pozemským výtahům, až na to, že jsou v nich sedátka. Ale ne jako v autě a nenastupuje se do nich ze stran, ale zepředu. Na krátké vzdálenosti můžete i stát, ale když víte, že pojedete deset kilometrů, ještě rádi si sednete.

Iagymazy jsou zdejší hromadná doprava. Když si některý »hodinkami fizer« přivoláte, přijede k vám, otevře vstupní dveře a vybídne vás tím k nástupu. Při objednávce je třeba specifikovat, kolikačlenná jste skupina a kam chcete jet. Kapsle »iagymazu« se ručně řídit nedají, což je asi dobře. Usoudil jsem, že je řídí nějaké počítačové centrum. Prý neznají pojem »havárie« nebo »srážka«, automatické řízení je spolehlivější než člověk. Nasednete, dveře se uzavřou a můžete si ze stěn vyklopit sedačky a posadit se.

Při cestách na krátké vzdálenosti se stává, že než se usadíte, nástupní dveře se otevřou a jste v cíli. Tím lépe!

Jízda se totiž od našich pozemských dopravních prostředků liší hlavně tím, že nepozorujete účinky setrvačnosti. Není tu nic, co by vám poskytlo dojem pohybu. Nepoznáte, kdy se kapsle rozjíždí, nehází to s vámi v zatáčkách ani při brzdění, nenajdete tu ani přídržné tyče, charakteristické pro naši hromadnou dopravu. Na kratší vzdálenosti si ani nemusíte sedat. Rychlost dopravy je omezená tím, že se kapsle pohybují ve vzduchu. I tak ale dosahují rychlosti až šesti set kilometrů za hodinu a Daxyripové se ještě omlouvají, že to není víc!

Při naší první cestě mi Surižke chtěla ukázat »bazénový« modul »zjiroyr«, který se podle jejich slov nacházel »nedaleko«, to znamená asi kilometr, jenže o několik pater výš.

»Bazénový zjiroyr« byl větší než jsem čekal. Jeho umělá gravitace směřovala kolmo na gravitaci sousedních »zjiroyrů«, proto sem nevedla žádná pěší cesta. I ze sousedních modulů se sem dalo jedině přijet »iagymazem«, který se na závěr nenásilně postaral o překlopení směru »nahoru a dolů«.

Samozřejmým požadavkem před vstupem do bazénu byla návštěva »hygienického boxu«, zvaného »gunea«. Byla to vlastně další odlišnost proti pozemským zvyklostem, i když se i my před vstupem do bazénů sprchujeme.

Hygienické boxy »gunea« se samozřejmě nejvíc podobají našim sprchovým koutům. Na rozdíl od našich sprch však před vstupem neodkládáte oděv. Prostě vstoupíte dovnitř, jakýsi hlas, podle všeho automat, se vás zeptá, zda může začít a když přisvědčíte, zavře za vámi vypouklé dveře a vzápětí na vás ze všech stran pustí tenké proudy vody. Ne z jedné sprchové hlavice, jak jsem bláhově čekal, ale tisíce ostrých vodních paprsků ze všech stran. Voda trochu voní – inu, šampón! Již v první minutě ale zjistíte, že to na vás rozpustilo oděv jako by byl z cukru, stojíte tedy nahý, bičovaný ze všech stran vodou, která navíc střídavě mění teplotu od horké po ledovou a naopak. Jen proti obličejí nic nestříká a díky tomu se tam dá jakž takž dýchat. Pak voda přestane tryskat, nahradí ji suchý, teplý vzduch, který vás v minutě usuší a na závěr se vás automat zeptá, zda jdete teprve do bazénu, nebo zda odcházíte. Pokud přisvědčíte, že se chystáte do bazénu, otevrou se dveře, vyjdete ven suchý, ale nahý, na sobě máte jen hodinky »fizer«.

Zarazilo mě, když současně se mnou z vedlejšího »gunea« vyšla i Surižke – a také v Evině rouše. V bazénech tady zkrátka pěstují nudismus. Nu což, babička kdysi říkala »jak jde kroj, tak

se stroj« a když jsou nazí všichni, nebudu se přece červenat. Jen jsem se – přece jen trochu diskrétně – zeptal, kde tady mají onu místnost, kam chodívá na Zemi i císař pán pěšky a sám. Surižke se ale jen pleskla dlaní do čela.

„Ach jo, promiň, u vás je to asi jinak,“ začala se omlouvat. „Měla jsem ti to vysvětlit, ale zapoměla jsem... Prostě se vrať do »gunea« a ulev si hned na začátku, nemusíš se bát, voda je tam čistá, neobíhá bez regenerace. Jo – a když řekneš »dost«, můžeš proceduru zkrátit, naopak slovo »ještě« přeruší osušování a zapne další vodní lázeň. Stejně tak si můžeš přát »teplo« nebo »zimou«. Jinak se »gunea« drží standardního postupu. Před odchodem se půjdeme znovu osprchovat a »gunea« na nás nastříká oděv, takže vyjdeme opět oblečení.“

Že je sprchový box kombinovaný se záchodem, to by mě fakt nenapadlo. Přitom jsem si vzpomněl na německé samolepky, údajně vylepované pro migranty: »Neserte nám ve sprchách!«. Jenže »gunea« jsou na to zařízené, neucpávají se, takže to tu není nic zavrhnutíhodného. Turecký záchod zkrátka zkombinovali se sprchou a vše je pořád zářivě čisté. Proč ne?

Omluvil jsem se Surižce, vrátil se do »sprchy« a zakrátko jsem přiběhl s využitím zkrácení procedur slůvkem »dost«.

Přiznám se, poprvé to byl pro mě trochu šok, ale zalíbilo se mi to. Zejména ta vodní masáž střídavě horkou a chladnou vodou. »Gunea« je zkrátka vymoženost, které se naše vířivky ani sauny nevyrovnají.

Pak jsme se konečně otočili k bazénu, říkají mu tu »moře«.

Moře na Měsíci sice vypadají jinak, ale moře v Guielke je skoro jako někde u Jadranu. Až na rozlohu, podle ní by to byl jen nepřilíživě rozsáhlý rybník. Opticky je však mnohem větší. Nejdější břeh pokrývá písčité pláž, na ostatních okrajích zdejší »moře« zdánlivě sahá daleko k obzoru, jenže fakticky končí zprohýbanou písčitou kosou, která se už překročit nedá. Dál je to jen iluze.

„Varovali mě, že někteří z vás neumíte plavat,“ obrátila se ke mně, než jsme oba skočili do bazénu. „Nechceš se to naučit? Voda v našem moři je slaná, takže lépe nadnáší. Bez dovednosti plavat o hodně přijdeš!“

„Někteří lidé plavat neumí, ale já ano,“ ujistil jsem ji hrdě.

Takže jsme oba s rozběhem skočili do bazénu z krátkého mola, které končilo nad slušnou hloubkou. Voda tu byla příjemně teplá, jak se v Čechách říká, »jako kafe«. Samozřejmě jsem zkusil její slanost na jazyku a opravdu, byla slaná jako v moři. V tomto bazénu nebylo Daxyripů mnoho, na celý rybník tak dvacet, na pláži dalších dvacet, ale jinde je prý zdejších lidí víc.

Samozřejmě jsem mezi nimi vyčníval. Nejen výškou, ale i barvou kůže a vlasů. Navíc jsem si všiml, že nikdo nemá vousy. Já sice teď také ne, ale oni asi nebudou mít holicí strojky, když je nepotřebují. Byl jsem jediný, kdo tu měl na bradě strniště. Ach jo, časem to také přijde na pořad jednání...

Ale i tak to stálo za to.

=*=

Dalším místem, kam mě Surižke následujícího dne zavedla, byl další speciální »zjiroyr«. Patřil mezi »krajínové«, znamenalo to, že v něm byl namodelovaný kus rádobý reálné krajiny. Tenhle však byl větší než »bazénový«, zabíral objem čtyř standardních »zjiroyrů« a byla v něm – zoologická zahrada.

Seznámit se na jednom místě s veškerou zvířenou planety byl sice nesplnitelný sen, nicméně aspoň pokus to byl, asi jako u pozemské zoologické zahrady. Zvířata byla umístěná jako u nás v klecích, za sklem terárií a v nádržích a některá, zřejmě ta krotší, běhala volně mezi lidmi. Nebyla tu ani zdaleka všechna. Spousta dalších druhů cestovala v Guielke jen jako zmrazené zárodky. Daxyripové s sebou odvezli přes sto tisíc druhů a od každého dostatečné minimální množství, aby po oživení nedošlo k jejich degeneraci příliš malým výběrem. Je jasné, že udržovat všechny

při životě nebylo možné, takže v zoologických zahradách byl jen výběr. Ale i tak bylo nač se dívat.

Na prohlídku ZOO jsme se vydali časně po ránu. To je na Guielke věc relativní, prostě jsme se dohodli, že mě Surižke ráno vzbudí a půjdeme. Čas tady byl relativní. Bylo nutné, aby se lidé střídali, ale každý si mohl vybrat, kdy bude mít noc a kdy den. Surižke mě přiřadila do »své« časové třetiny a já jsem se jí musel přizpůsobit, ale stejně tak bych se musel přizpůsobit i do jiných skupin, takže i pro mě to bylo jednodušší.

„Tohle »třetinové« dělení platí pro vás trvale?“ zeptal jsem se Surižke ještě během jízdy iagymazem.

„Většinou ano,“ souhlasila. „Ale není to povinné. Občas se stává, že lidé své »časové zařazení« mění. Nejčastěji když se dva lidé rozhodnou založit rodinu, pak si sjednotí i čas. To je přece rozumné, když chtějí žít trvale spolu.“

„A co ty?“ zeptal jsem se jí. „Nechystáš se také »sjednotit si čas« s někým jiným?“

„U mě už to nečekej,“ usmála se. „Jsem »synchronizovaná« už třicet »cygla« na manžela a tři již také samostatné děti. Manžel pracuje v blízkém energetickém »zjiroyru«, já jsem se přihlásila jako »pečovatelka o cizince«, když kapitáni Guielke zjistili, že je zdejší planeta obydlená. Očekávali jsme, že se s vámi dohodneme a že někdo z vás bude na Guielke jednat s našimi »suvregiji« – to je náš nejvyšší poradní sněm. Proto se teď o tebe starám, aby ses na Guielke vyznal.“

Vytřeštil jsem na ni oči. Surižke vypadala na holčičku nejen výškou, ale zdála se mi mnohem mladší než já. A ona už má tři samostatné děti a manžela!

„Poslyš,“ začal jsem po chvílce nesměle. „U nás na Zemi je taková otázka nepřipustná, ale... kolik ti je vlastně »cygla«?“

„My to také říkáme neradi,“ sklonila trochu hlavu. „Vidím, že se v tom moc nelišíme. Ale tady to asi bude potřebné, jinak by

sis neudělal správnou představu. Letos mi bylo šedesát »cygla«. Když to vynásobíš poměrem délky našich roků, bylo by to asi šestašedesát vašich let. U nás je to přibližně třetina života.“

Nepotřeboval jsem ani kalkulačku, jednoduché počty mi šly i z paměti. Šestašedesát pozemských let je třetina, takže se tihle lidé dožívají dvou set našich let. Surižke nevypadá ani na třicet, má mladistvější vzhled než bych jí hádal. Šestašedesát! V tom věku moje babička zemřela! Tady tomu říkají »třetina života«!

Naštěstí jsme právě dorazili ke vchodu do zdejší zoologické zahrady, takže jsme tuhle debatu ukončili. A pak jsem obdivoval zvířata, to také stálo za to! Měli tu opravdu zajímavou sbírku. Některá zvířata se aspoň vzdáleně podobala tomu, co máme na Zemi, ale měli tu i pár dinosaurů, kteří žili kdysi i na Zemi, jenže dávno vyhynuli a dnešních časů se nedočkali.

Zajímalo mě, proč mají zdejší dinosauri úctyhodné pancíře s trny, když tu nejsou predátoři, proti kterým by je potřebovali.

„To máš tak,“ řekla Surižke. „Predátoři mají obvykle větší spotřebu masa, které tu není kde brát. Nemůžeme si je tu zkrátka dovolit a máme je s sebou jen v podobě zárodků. Z téhož důvodu si nemůžeme dovolit chovat zvířata na maso. Ještě tak »hřeby«, ti se živí hmyzem, to ještě ujde. Ale velká zvířata, chovaná na maso a na mléko našimi předky, máme také jen jako zárodky.“

„Jak dlouho už je Guielke ve vesmíru?“ zeptal jsem se.

„Pamatuji si na velkou oslavu před dvaceti osmi »cygla«, kdy jsme všichni v Guielke slavili čtyři sta dvacet »cygla« našeho putování vesmírem,“ zavzpomínala si Surižke. „Naši předkové, kteří odlétali od Daxyripu, věděli, že naše cesta bude dlouhá, ale ještě netušili, že od původního cíle jménem Cinoe poletíme dál. O existenci světa Cinoe věděli od začátku, měli s ním kontakty ještě v době, kdy poklidně žili na Daxyripu, jenže když na místě zjistili jejich nestoudné otrokářské požadavky, už jsem ti to přece

říkala... prostě si to namířili naslepo do vesmíru a dali otrokářům z Cinoe sbohem.“

Čtyři sta dvacet »cygla«... to je asi čtyři sta padesát let. To není mnoho, zvláště když cestou navštívili jeden obydlýný svět.

„Kolik světů jste už navštívili?“ zeptal jsem se po chvílce.

„Brzdili jsme třikrát,“ odvětila. „První zastávka byla u světa Cinoe, kde jsme narazili na otrokáře, s nimiž bychom v jednom světě nemohli žít. Podruhé jsme zastavili u hvězdy, která měla tři planety, jenže žádná nebyla vhodná pro život. Naši předkové dlouho uvažovali, že si ji přece jen přizpůsobí, jenže pak zjistili, že to nemá smysl. Hlavním důvodem k odletu byla hvězda. Naši vědci u ní rozpoznali příznaky konce, začala se již zvětšovat a u tohoto druhu hvězd tento proces končí obvykle tím, že se před úplným vyhasnutím změni v rudého obra. Takže zapnuli motory a odletěli. No a na konci třetího brzdění byla vaše Země. Také tady jsme zprvu předpokládali, že očekávané rozumné obyvatelce požádáme o kus pevniny, kde bychom se mohli usadit. Jenže po informaci o »hierarchickém finančním otrokářství« a zjištění, že vás je na Zemi sedm miliard, jsme náš úmysl přehodnotili. Země je tak jako tak přeplněná a nemá cenu zatížit ji ještě víc. Ani nevím, jak byste se tvářili na náš požadavek na kus pevniny. Zdá se, že by nepřišel vhod.“

„Tím si nejsem jistý,“ řekl jsem. „Na Zemi jsou místa málo osídlená, kam byste se v nouzi vešli. Kolik vás vlastně je?“

„Něco přes půl miliardy,“ odvětila. „Přesněji to bude něco kolem šesti set milionů. Uznali jsme, že je to pro vás příliš velká zátěž. Možná bychom mohli naopak Zemi pomoci, kdybychom na Guielke nabídli svobodu vašim otrokům, nejlépe »čistým«, co už nemají žádné další otroky. Co ty na to?“

„Kolik lidí ze Země by se na Guielke vešlo?“

„Moc už ne,“ přiznala. „Už jsme o tom jednali. Ne víc než sto tisíc. Našlo by se jich ale tolik?“

„I na Zemi se najde dost lidí, kteří by šli za svobodou i do vesmíru,“ řekl jsem. „Šel bych také, ale nejsem si jistý, zda se nás těch sto tisíc najde. Většina otroků na Zemi není ani za mřížemi, protože své otroctví milují.“²

„A právě to potřebujeme zjistit,“ řekla. „Dokonce věřím, že bys nám mohl být nejvíc užitečný jako vyjednávač.“

„Váš vyjednávač – se Zemí?“

„Přesně tak. Znáš přece Zemi jako nikdo z nás. Když se teď seznámíš s námi, budeš mít pro vyjednávání lepší předpoklady. A nemusel by sis dělat starost, jestli nám budeš užitečný. Hodně bys nám mohl pomoci.“

Přiznám se, zarazilo mě to. Okamžitě mi vyvstaly v hlavě paragrafy našeho trestního řádu. Vlastizrada: kdo se spojí proti vlastnímu národu s cizí mocností, dopouští se velezrady...

Bezpochyby bych se spojoval s cizí mocností, to by definici vlastizrady splňovalo. Otázkou je, zda by to bylo proti vlastnímu národu, tam by se o vlastizradě dalo úspěšně pochybovat. Nešlo by o úmysl uvrhnout vlastní národ do područí »cizí mocnosti«. Ta to nemá v úmyslu. Daxyripové nepřišli Zemi usurpovat, nehodlají se zmocnit vlády. Dokonce už sami přišli na to, že bude lépe naše odlišné civilizace nemíchat a raději odletí hledat si jiný cíl.

Poškodilo by to ovšem otrokáře, kterým bych odlákal jejich otroky, neboli »levnou pracovní sílu«. Nejspíš by pak museli sami pracovat – nebo aspoň ti na nejnižším stupni hierarchie. Otrokáři však nejsou můj národ. Horší je, že by tomu chtěli zabránit. Mám přece zkušenosti ze země, oplocené ostnatým drátem, kde »pokus o nedovolené opuštění republiky« byl trestným činem se sazbou dvou let za mřížemi nepodmíněně.

Ostnatý drát zmizel, ale je otázka, zda nebude obnovený paragraf o »nedovoleném opuštění republiky«, rozšířený na celý svět... a trestné by pak bylo i napomáhání...

---

2 (Aldous Huxley)

Ano, ale my Češi máme povědomí o tom, že je zločinem naopak trestat opuštění republiky, i kdyby bylo nedovolené. To je přece zločin omezování svobody, popsáný v listině lidských práv!
Uvidíme!

=*=

Diplomaté

Mé seznamování se životem na Guielke probíhalo úspěšně. Naučil jsem se zvládat běžné problémy i bez Surižke: orientovat se podle piktogramů ve svém »zjiroyru«, stravovat se samostatně v jídelně, využívat společné hygienické kabiny »gunea«, jezdit »iagymazy«. Znamenalo by to, že mě může Surižke přestat učit základům.

Docela mě potěšilo, jakým způsobem Daxyripové vyřešili dávný problém všech pozemských mužů – holení. Nevyhnulo se to ani Daxyripům, ale vyřešili to úchvatně.

Během sprchování požádáte »gunea« o »niradé« a nastavíte dlaň. Automat vám do ní chrstne špetku speciálního krému, tím si natřete tváře i s vousy a necháte chvíli působit. Poté spustíte pokračování a sprcha vám s tváří odplaví krém i s vousy. Nikdo tu nemusí chodit zarostlý jako barbar, leda by to sám tak chtěl. Proto jsou všichni Daxyripové vždy tak hladce oholení! A jak jsem si všiml na nudistické pláži, neomezují holení jen na vousy a používají to i ženy. Proč ne?

Jednoduché, prosté, účinné – a dokonce příjemné.

Nejdůležitější vyučování se týkalo ovládnutí univerzálních osobních mobil-počítačů »fizerů«. Zdejší »fizery« nahrazují naše televize, počítače, tablety a vůbec všechno, co může něco zobrazovat. Jejich malá obrazovka je vhodná nejvýš na zobrazení obličejů volajících, jenže umí vytvořit i velké obrazy na nejbližší vhodné ploše a ty dokonce vypadají plasticky. Omlouvám se, ale nevím, jak to dělají, principy jsem nepochopil.

Nešlo ale o způsob vytváření obrazu, spíše o obsah. A tomu by mohl pozemský internet jen tiše závidět. Tak především: na Zemi velkou část obrazovek zabírá nevyžádaná reklama. Tady se člověk dozví opravdu jen to, co ho zajímá. Přes obrazovky se zde vyučují žáci a učitelé je jen trochu korigují. Přes obrazovky si

zdejší vědci vyměňují výsledky své práce. Vědecké výsledky tu eviduje »nefyrde«, jakási obdoba naší Wikipedie, až na to, že zde musí být poznatky označené stupněm věrohodnosti, od pouhých hypotéz po ověřená fakta za kterými si vědci opravdu stojí. Nikdo tu nic neutajuje. Asi to bude tím, že ústředním motivem vědecké databáze je spolupráce a ne konkurence.

Napadlo mě, jak nádherně bych se tu cítil, být pozemský špion, takový James Bond. Tady byly všechny vědecké výsledky nehlídané, veřejně přístupné na »nefyrde«... stačí ofotit a...

Potíž by byla, že James Bond by tomu nerozuměl. Mohl by to nanejvýš ofotografovat a donést ke zkoumání pozemským vědcům, ale co s tím, až by nad tím věhlasní vědátoři nechápavě kroutili hlavami? Představte si, že přeskočíte v čase za některým věhlasným pozemským vědcem z dob Rudolfa Druhého. A zkuste mu vykládat o světelných diodách a plochých LCD obrazovkách. Dejme tomu, že se před vámi nezačne hned křížovat a projeví skutečný zájem, potíž je, že prostě nepochopí a nemůže pochopit vědu počátku jednadvacátého století, chybí mu totiž matematika a neví vůbec o elektřině. A tak to bude s více vědeckými obory. Odborník na výbušniny vydal kdysi posudek, že »ta prskavka na stožáru obsahuje tak malé množství trhaviny, že bych ten výbuch klidně sledoval z bezpečné vzdálenosti dvaceti metrů«. Prostě nepochopil, že posuzuje první atomovou bombu na světě a ve vzdálenosti dvaceti metrů od ní by se při výbuchu úplně vypařil, tak jako se vypařil ocelový stožár, na němž bomba explodovala.

Nejsem vědec a matematika Daxyripských vědců mi vůbec nic neříká, naštěstí nejsem ani James Bond, abych se zbytečně snažil »krást« zdejší vědecká tajemství. Jsem obyčejný člověk ze Země a můj největší přínos může být úspěšné vyjednávání mezi vesmírnými návštěvníky a našimi představiteli.

Takový úkol se rád pokusím nezkazit.

=*=

Poslední důležitý výcvik jsem dostal pod vedením Surižke v řízení »iagysymalu«. Čekal jsem, že to bude složité aspoň jako řízení amerických lunárních modulů, ale nebylo to tak zlé. Řízení totiž opět spočívá v co nejpřesnějším určení cíle letu a nechává se na inteligenci samého »iagysymalu«, jak se tam dostane. Nastavit cíl pomocí »fizeru« by dokázalo snad i dítě.

Co mě však opravdu překvapilo, byla hbitost těchto letadel. Zkoušel jsem to pod vedením Surižke zprvu na odvrácené straně Měsíce a nestačil jsem se divit. Řízení vypadalo následovně: měl jsem třeba v úmyslu doletět ke kráteru na obzoru. Vynechám fakt, že na Měsíci je obzor blíže než na Zemi, ale podle Surižke to má být na Zemi podobné. Nejprve nastavím stereoskopické zobrazení na dalekohled a skály na obzoru si přiblížím na dosah. Do obrazu umístím malou červenou tečku a vyjádřím přání letět tam, kde je tečka. Obraz se v té chvíli přiblíží – a jsme tam. Nepozoroval jsem rozjezd ani brzdění a když jsem si uvědomil, že to netrvalo ani vteřinu, vyšly mi obludné hodnoty přetížení, jakému bychom byli vystavení, kdyby stejnou hbitost měl zajistit raketový motor. Samotná Guielke má prý sice akceleraci jen poloviční, ale jen tak bylo možné, aby uprostřed sluneční soustavy na dohled od Země a Měsíce měla docela slušnou kosmickou rychlost a pak ničeho nic měkce přistála. Všichni kosmičtí odborníci očekávali obludný náraz, gejzír prachu, plynů a trosek – a ono nic!

„Jak dlouho trvá »iagysymalům« cesta odsud z Měsíce na Zem?“ zeptal jsem se Surižke.

„Je-li cíl na viditelné straně, jeden a čtvrt »pogyne«,“ dostal jsem odpověď. „Nepočítám zaměřování, to obvykle trvá déle. »Iagysymal« nesmí vletět příliš rychle do vzdušného obalu Země, mohl by se přehřát.“

»Pogyne« je našich šest minut. Znamená to, že cesta na Zem z Měsíce trvá jen osm a půl minuty. A při plynulém rozjezdu a brzdění s akcelerací šesti set G_e bude maximální rychlost v řádu

tisíců kilometrů za vteřinu. Pozemská kosmická technika zkrátka nesnese srovnání s technikou Daxyripů. To spíš můžete srovnávat povoz tažený párem rozvázně krácejících volů s kamionem, na plný plyn uhánějícím po dálnici.

Při přibližování k neznámému kosmickému tělesu se musí dodržovat větší opatrnost. Jenže Země už není neznámé kosmické těleso a charakteristika vzdušného obalu Země je známá. Mohu tedy určit i některé místo na Zemi a »iagysymak« tam bezpečně doletí. Nastavit cíl by dokázalo snad i dítě.

Jediné, co tu chybí, je opium našich motorkářů, »požitek z rychlosti«. V »iagysymalu« si rychlou jízdu nevychnutáte. Než se nadějete, jste v cíli. Jedině let Země-Měsíc a naopak může být zajímavý. I při něm však chybí pocit změny setrvačnosti.

Země se vám jen rychle zvětší před očima.

=*=

Poslední radu jsem měl s »radou starších«, jak jsem si je sám pro sebe nazval. Mezi Daxyripy je dotaz na věk považován za impertinentní otázku a vzhled u nich klame. Zkrátka jsem si řekl, že tahle parta je »rada starších«, i kdyby všichni vypadali jako školáčci. Stáří se tady neprojevuje dlouhými vousy a bílými vlasy, to patří na Zem.

„Chceme současně vyjednávat s více oblastmi Země,“ řekli mi na úvod. „Ohlásíme se jako přátelská návštěva, to už naši lidé zařizují. Vás pošleme ke středisku vlády nejbližšímu místu tvého původu. Jmenuje se »Praha«, upřesnění necháme na tobě. Poletíte tam tři, Dychmůn, Žavido a ty. Dychmůn bude za všech okolností v »iagysymalu«, Žavido tě bude doprovázet. Radit se tedy budete jen vy dva.“

„Můžeme letět,“ přikývl jsem.

„Před odletem se přestroj,“ krotil mé nadšení Daxyripan Ragurch. „Umíš si představit nějaký slavnostní oblek? Přebarvi si tak »ufrid« a Žavido tě napodobí.“

Znamenalo to navštívit »guneu«, pořádně se vysprchovat (to nikdy neškodí) a před vytvořením obleku žádat o nestandardní barevné schéma. Dá se to zadat i uvnitř, »fizer« je vodovzdorný, dotykovou obrazovkou může být kterákoliv rovná plocha – i když všechny vnitřní plochy jsou v »gunea« válcovité, nevadí to.

Šel jsem se tedy přestrojit. Po zkráceném sprchování jsem se nechal vysušit a pak přišlo určení barev. Navrhl jsem pro sebe světlemodrou košili, jako kontrast hnědou kravatu, přes to černé slavnostní sako a kalhoty. Tvar saka jsem musel jen naznačit světlejším okrajem, ale podařilo se mi zadat i knoflíky u košile i u saka. Když jsem se prohlédl – místo zrcadla jsem si na stěnu »gunea« dal promítnout svůj vlastní virtuální obraz (podobal se obrazu v zrcadle, jenže nebyl zrcadlově obrácený), usoudil jsem, že by to mohlo stačit a nechal jsem se takto obléci.

Že je ten oblek z jednoho kusu, dalo se rozpoznat teprve zblízka, ale domníval jsem se, že to postačí. Daxyripové by jistě dokázali vytvořit i pravý společenský oblek, ale i tohle vypadalo slavnostně a vhodně k takovému setkání.

Z kabinky »gunea« jsem vyšel jako skutečný diplomat, ani na hladké oholení jsem nezapomněl. Ze sousední kabiny ale v té chvíli vystoupil i Žavido – slavnostní oblek mu seděl, měl ho jen proporcionálně menší. Žavido ho ovšem nezadával, jen převzal mé barevné schéma.

Tak – a nasedli jsme do »iagysymalu«. Dychmůn už seděl vpředu, bude tedy řídit. Žavido se posadil za něho a mě nabídl místo vedle Dychmůna. Trošku mi zatrnulo. Vracím se na Zem jako pachatel na místo činu, ve společnosti dvou mimozemšťanů, které považuji za své přátele. To by mě předtím nikdy ani ve snu nenapadlo. Ale je to tak a musím se snažit.

==*=

Těsně před odletem nám Dychmůn na stěnu promítl obsah vysílání České televize, kde zjevně dezorientovaný komentátor

ohlásil, že do Čech míří první »přátelská mimozemská návštěva« v historii Země, ale nic víc nevěděl. Nakonec jakž takž vykoktal, že návštěvu v Čechách přijme prezident republiky, ale tím jeho informace skončily. Především neřekl, kde nás bude prezident očekávat. Hodně by nám to pomohlo.

Přenechal pak slovo jakémusi odborníkovi na vesmírné lety, který začal spekulovat, kde asi tak mohou návštěvníci z vesmíru být, když řízení letového provozu zatím přítomnost cizích objektů nad územím České republiky nezaznamenalo.

To už se nám Měsíc za zadním oknem – samozřejmě jenom obrazovkou – rychle zmenšoval a Země naopak začala růst. Bylo to pozorovatelné opravdu pouhým okem. Mezitím jsme sledovali »odborný výklad«, občas přerušovaný živými vstupy.

Jenže než odborník skončil, byli jsme na dohled Prahy a už jsem poznával jednotlivé orientační body. Dychmůn mě nechal zaměřit poslední úsek letu. Vybral jsem si Hradčanské náměstí před vstupem do Pražského Hradu, kde se objevilo nejvíc diváků. Bylo znát, že je nikdo neorganizoval, přišli sami, ale nebylo jich tolik, kolik by odpovídalo významu očekávaného jednání.

Objevili jsme se úžasným švihnutím.

V jednom okamžiku nic nenapovídalo, že se má vzduchem něco blížít, pak jsme najednou vystupovali proti Matyášově bráně z »iagysymalu« k nelíčenému úžasu přihlížejících. Přílet byl tak efektní, jak to šlo, a okamžik, kdy jsme vystoupili, tak bleskový, že to nejspíš nikdo nenatočil, i když mobilní telefony měl v rukou každý druhý.

„Přišli jsme podle ohlášení,“ oznámil jsem přes zesilovač hlasu. Bylo to jako přes megafon, jen bez viditelného megafonu.

Hodnou chvíli se nic nedělo. Hradní stráž se ve své kukani ani nepohnula, zvědavci kolem nás utvořili půlkruh, ale drželi se raději dál. Což o to, já jsem vypadal jakž takž pozemsky, ale Žavido působil mimozemsky na první pohled.

Čekali jsme pár dlouhých minut, než se k nám z Matyášovy brány přihnul chlapík, kterého jsem neznal, ale který se k nám hlásil jako ke starým známým.

„Prezident vás očekává, pojd'te, zavedu vás tam,“ oznámil přece jen slavnostnějším tónem.

„Už nás čekají,“ přeložil jsem to Žavidovi.

A vykročili jsme.

=*=

Nikdy dřív jsem se nedostal do takové blízkosti prezidenta jako dnes. A nikdy dřív jsem na něho neměl příležitost promluvit. Na to musí našinec přiletět až z odvrácené strany Měsíce...

Uvítání bylo trochu formální, prezident se nejprve zeptal, kdo vlastně jsme a jménem koho mluvíme, pak teprve se zeptal, co nás přivádí.

„Hovořím za lidi civilizace Daxyrip,“ odpověděl jsem mu. „Zastavili se ve Sluneční soustavě na cestě vesmírem. Hvězdná loď Guielke je právě ta Davidsonova kometa, která nedávno tak vydělala lidstvo. Lidstvo se ji sice pokusilo zničit a vyslalo proti ní tři atomové střely, ale Daxyripové to správně pochopili jako pokus o záchranu Země před zkázou z asteroidu. Střely sestřelili protimeteorickým dělem, takže nebezpečí nehrozilo ani jim, ani Zemi. Hvězdná loď Guielke v současnosti spočívá na odvrácené straně Měsíce a obyvatelé mají zájem seznámit se s lidmi Země.“

„Ale vy sám vypadáte pozemsky... až na oděv...“ vystihl mě prezident. „A mluvíte česky, jste snad Čech?“

„Máte pravdu, jsem Čech,“ přitakal jsem. „Přijal jsem však pohostinnost Daxyripů na jejich hvězdné lodi a nabídl jsem jim své služby jako překladatel a prostředník. Proto mě tu máte.“

„Dal jste se do jejich služeb...“ začal prezident zamyšleně. „Víte ale, že »kdo se spojí proti vlastnímu národu s cizí mocností, dopouští se vlastizrady...«?“

„Ten paragraf znám,“ přikývl jsem s úsměvem, který měl ale kyselou příchut'. „Bezpochyby se spojuji s cizí mocností a to by mohlo naplňovat definici vlastizrady. Chybí však podstatný detail. Muselo by to být proti vlastnímu národu. Jenže ani já, ani Daxyripové nemíníme uvrhnout žádný národ Země do područí »cizí mocnosti«. Daxyripové nepřišli Zemi vládnout. Sami říkají, že bude lépe naše civilizace nemíchat. Jsou příliš odlišní, než aby to dělalo dobrotu. Na druhé straně se je snažte pochopit. Cestují vesmírem podle našeho počítání už pět set let. Země je jejich třetí zastávka, na předchozích neobjevili podmínky vhodné k životu. Země ty podmínky má a Daxyripové jsou cestováním unaveni. Chtěli by si na Zemi pronajmout vhodné území, kde by si mohli postavit odpočinková centra. Původně dokonce uvažovali požádat o území pro kolonizaci, ale od toho upustili. Země je přeplněná a jich je půl miliardy, tolik lidí navíc se na Zem nevejde. Žili by tedy ve své hvězdné lodi a na Zem by se jezdili jen rekreovat.“

„A proč raději nezůstali doma?“ zeptal se mě prezident.
„Co je vlastně hnalo roztahovat se a hledat kolonie ve vesmíru?“

„Slunce, pane prezidente, jejich slunce,“ řekl jsem. „Začalo se nezadržitelně zvětšovat, jak to u některých hvězd bývá. Když jim došlo, že je slunce spolkne, postavili si záchrannou hvězdnou loď, naložili všechny obyvatele a vydali se do vesmíru v naději, že najdou domov jinde. To není roztahování, to je záchrana před katastrofou. Takový důvod jim přece musí uznat každý!“

„Dobře, dobře, to jim uzná každý,“ přikývl prezident. „Ale vy jste přece Čech, znáte naše poměry. Jak velký prostor, myslíte, bychom jim mohli pronajmout? Vždyť v Čechách jsou vesnice nalepené jedna na druhé, cedule konce jedné je na téměř sloupu s cedulí počátku další. Pamatujete se ještě na český odpor proti migrantům? Nezlobte se, ale tohle nevidím dobře!“

„Není migrant jako migrant,“ odvětil jsem. „Tihle by k nám nešli za lepším a Češi by se o ně nemuseli starat. Na Guielke není

žádná kriminalita, neznají nemoci, zásobovali by se sami, jediné, co potřebují, je trocha místa na slunci. Myslím, že i v Čechách by se dalo najít dost volného místa. Co například bývalé vojenské prostory? Třeba Brdy nebo Doupov? Po jejich příchodu můžeme úplně zrušit armádu, protože Čechy už nikdo ohrožovat nebude.“

„Jak to myslíte?“ zamračil se prezident.

„Jak to říkám,“ odvětil jsem. „Daxyripové se mohou stát zárukou míru v Evropě i ve světě. Připomenu vám, jak dopadly pokusy o atomové bombardování Davidsonovy komety? A byla to špička pozemské techniky! Myslíte si, že se někdo na Zemi opovází zahájit válku, když budou Daxyripové proti?“

„Takže se chtějí vměšovat do našich věcí?“ opáčil.

„Jistě,“ odvětil jsem. „Zabrání i atomové válce, i kdyby ji někdo jiný chtěl zahájit. Techniku na to mají, jen armádu ne, ale nepotřebují ji. A lidstvo si konečně oddychne!“

„Počkejte! O tomhle přece nemůže rozhodovat jedna malá zemička, tohle by se mělo projednat přinejmenším v OSN!“

„K tomu jistě časem dojde,“ přikývl jsem. „Daxyripové by se měli stát členy OSN, dokonce bych čekal, že se stanou členy Rady bezpečnosti s právem veta.“

„Nevím,“ odvětil prezident. „Logiku to má. Ale věřte, pane vyjednaváči, zkušenému člověku. Mimozemšťané se nedostanou ani do OSN, natož do Rady bezpečnosti!“

To mě ovšem zarazilo.

„Myslíte?“ zkusil jsem ho v jeho názoru zviklat.

„Myslím si to,“ přikývl. „Kdyby šlo jen o mě, byl bych pro. Ale na hlasy malých zemiček se v té organizaci nehledí. Hlavní slovo tam mají velmoci a vsadím své boty, že tomu zabrání.“

„Zabrání?“ podivil jsem se. „Jak?“

„Jednoduše,“ odvětil. „Až mimozemšťané podají přihlášku, použijí proti ní právo veta.“

„Jenže tím na sebe mohou přivolat sankce,“ opáčil jsem.

„Sankcí se na tomto světě nikdo nebojí,“ řekl prezident.

„Bude nutné zařídít, aby se jich báli,“ řekl jsem smutně.

„Na to si rád počkám,“ řekl prezident.

„Dočkáte se,“ ujistil jsem ho.

=*=

Kolem zaparkovaného »iagysymalu« se zatím shromáždila nepříliš velká demonstrace, zhruba kolem dvou set lidí. Bylo tu mnohem víc reportérů, kamer a kolem postávalo i pár policistů. Ale podle narychlo spíchnutých transparentů nebyli demonstranti mimozemšťanům nakloněni. Překládal jsem Žavidovi namátkou ty největší transparenty. Naprostá většina jich byla anglicky, jen pár jich bylo česky.

**Vlastizrádce na šibenici!
Mimozemšťané, táhněte domů!
Nechceme vás tady!
Extraterrestrians, go home!
Fuck you, go to your own ass!**

Ty nejsprostší jsem ani nepřekládal, ale Žavidovi se nelíbily ani ty slušnější.

„Co proti nám tak najednou mají?“ zeptal se mě.

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny.

Demonstranti se před námi rozestupovali, nechtěli nás asi lynčovat, i když bych se nedivil ničemu. Kdyby to vypadalo pro nás nebezpečně, bránili bychom se. Žavido směl na nejbližší demonstranty použít přimražení »plebód« a když na to přijde, mohl přimrazit všechny na celém náměstí včetně policistů, kteří měli dbát na udržování pořádku, ale nestarali se o to.

Zatím to však nebezpečně nevypadalo. Nebylo mi příjemné, když jsem vzadu v davu zahlédl velkou dřevěnou šibenici, zřejmě uchystanou pro mě, ale dav zatím projevoval bojovnost jen slovy. Nezpomalovali jsme tedy a kráčeli jsme k našemu »iagysymalu«, kolem něhož byl také poměrně velký volný prostor.

V té chvíli se ke mně přitočil jakýsi reportér s mikrofonem, sledovaný chlapem s velkou kamerou.

„Vy jste přece Čech, že?“ oslovil mě reportér. „Co říkáte na názory našeho národa?“

„Kterého národa?“ zeptal jsem se ho. „Angličanů nebo snad Američanů? Aspoň podle těch nápisů...“

„Českého národa,“ upřesnil to rychle reportér.

„Tady přece moc Čechů není,“ odvětil jsem. „To by musely být všechny transparenty české a kromě toho chápu jen to, že zde mimozemšťané někomu vadí. Nechápu ale proč. Tihle lidé nevědí oč jde a nemají nejmenší důvod protestovat.“

„Stačí, že tu nechťejí mimozemšťany!“ řekl reportér.

„To právě nechápu,“ opáčil jsem. „Proč je tu nechťejí? Co jim zlého udělali?“

„Chceme si vládnout sami!“ vykřikl na mě kdosi z davu.

„Vládněte si tedy sami!“ odpověděl jsem mu. „Nikdo vám vládu nebere! Mimozemšťané nepřišli Zemi dobývat, vládnout tu nechťejí a nebudou. O čem je tahle demonstrace?“

„Aby už konečně mimozemšťani vypadli!“

„Jak mají vypadnout, když tu ani nejsou?“ odpálil jsem ho. „V Čechách jsou jen dva vyjednaváci, dělám jim tlumočnicka, to je všechno. A navíc jsme na odchodu – pardon, na odletu.“

„Táhněte domů, zmetci!“ křičela jakási tlustá aktivistka.

„Vždyť už jdeme,“ uklidňoval bych ji, kdyby to šlo. Byla však pořádně rozparáděná než aby zmlkla.

„Už abyste odletěli!“ pokračovala.

„Proč jste přišli zrovna do Čech?“ křičela jiná, mladší. Byla by hezčí, kdyby jí z obličeje nevyzařovalo tolik nenávisti.

„Ta paní má ale pravdu,“ zastal se jí reportér aniž by čekal na mé stanovisko. „Proč jednáte jen v Rusku a u nás?“

Ejhle, začínalo mi svítat.

Daxyripové začali jednat jen tam, kde našli aspoň jednoho otroka. Proč jen v Rusku a u nás? Řekl bych, že to byla náhoda. Zajali nás celkem dvě stě deset. S muslimy nebyla kloudná řeč, vrátili je na Zemi. Mimoszemšťané v Koránu nejsou, muslimové tedy s nimi jednat nebudou. Zalezlí Evropané nechali volné pole uprchlíkům, takže teď neměli na Guielke nikoho. Daxyripové postupně vraceli i jiné, když se ukázalo, že patří mezi otrokáře. Jen pět nás odmítlo lichotky, že jsme »vyvolení«. Někdo z nás byl zřejmě Rus a Daxyripové začali jednat nejprve s Čechami a pak s Ruskem. Na Zemi to někdo bleskově vyhodnotil ve smyslu »se Západem nejednají, jednají jen s Rusy, jsou to nepřátelé lidstva, pryč s nimi!« Podle mého mínění to bylo nehorázné.

„To se dá snadno pochopit,“ odpověděl jsem reportérovi hodně nahlas. „Mimoszemšťané na Zemi oslovili nevelký vzorek lidí. Byl jsem mezi oslovenými a nabídku Daxyripů jsem chápal jako pokus o navázání přátelských vztahů. Takže jsem první, kdo má čest tlumočit jednání mezi Daxyripy a lidstvem. Muslimové odmítli jednat, neboť v Koránu není zmínka o mimoszemšťánech. Daxyripové tedy s nimi jednat nebudou. U Anglie a Spojených států mimoszemšťané zřejmě teprve hledají vhodné tlumočníky. Daxyripové mají jednotnou řeč, takže je logické, aby se pár lidí ze Země naučilo jazyk mimoszemšťanů než aby se mimoszemšťané učili tolik jazyků, co jich na Zemi je. Jak ale asi víte, Američané se jen neradi učí cizí jazyky. Až několik Američanů naučí mluvit, začnou jednat i s nimi. Pokud mezitím jednání neztroskotají na pitomcích, kterých je tahle demonstrace plná!“

„Proč ty dobré lidi urážíte?“ ohradil se ihned reportér.

„Oni si začali!“ odsekl jsem. „Nevidíte všude kolem tolik nenávisli a urážek? Ani je mimoszemšťanům nechci překládat!“

„Ti lidé přišli vyjádřit svůj názor!“ zastal se jich reportér.
„Na to přece mají právo!“

„Já taky!“ odpálil jsem ho. „Když tvrdím, že demonstranti jsou pitomci, pak to mám setsakra dobře podložené! Poslyšte, vy hlupáci! Mimoszemšťané se nikde vnučovat nebudou! Když je tu nechcete, odletí a už se sem nevrátí. Uvědomte si ale, co jsme od mimozemšťanů mohli získat! Když odejdou, nedostaneme nic. Rusové je neodmítnou, slíznou všechnu smetanu a naše republika zůstane zaostalou, barbarskou zemí na úrovni Angoly. A budeme za to vděčit vám, pitomcům!“

„Neurázejte naši vlast!“ řekl nenávistně další demonstrant. „Už pro vás chystáme šibenici za podporování cizáků!“

„Já vlast neurážím, to vy jí škodíte, barbaři!“ odsekl jsem.

Demonstranti mě ale neslyšeli, přesněji řečeno, nechťeli mě slyšet. Jakmile jsem promluvil, začali pískat a křičeli si dál svoje.

„Kolaborante!“

„Zaprodanče!“

„Vlezdoprdelko!“

„Zalezte do černých děr a už nevylézejte!“

Další nadávky jsem nemínil poslouchat.

„Vracíme se,“ řekl jsem suše Žavidovi.

Během tří vteřin jsme oba nasedli a v další vteřině jsme se i s »iagysymalem« vřízli do mraků.

Demonstrace tím pozbyla smysl.

=*=

Vyjednávání v Moskvě však dopadla k mému překvapení skoro stejně. Ruský prezident řekl vyjednavacům téměř totéž co český prezident nám. Prohlásil, že on sám by jistě hlasoval pro přijetí Daxyripů do OSN, ale je si jistý, že by ostatní země Rusko přehlasovaly, případně by použily veto.

Mezitím se před Kremlem shromáždila stejná demonstrace odpůrců mimozemšťanů jako v Praze. To nevypadalo na náhodu.

Daxyripové po návratu delegace z Moskvy uspořádali na Guielke shromáždění, které mělo dosavadní neúspěch zhodnotit.

Tam jsem také poprvé spatřil ostatní pozemšťany, žijící na lodi. Ani mě nepřekvapilo, když tři z pěti byli Rusové z různých koutů Ruska. Překvapil mě až pátý člen naší pětičky, Američan. Konečně jsme se seznámili! A docela jsme se přitom navzájem překvapili.

Volod'a Smirnov pocházel z Rostova na Donu, Igor Strelcov ze Sibíře kdesi u Kemerova a Vasilisa Zaňskaja žila nedaleko od Moskvy. Dorozuměl bych se s nimi nejen pomocí jednotné řeči Daxyripů »hid'orčoť«, ale i rusky. S Jamesem Sullivanem jsem si ale musel povídat jen »hid'orčoťem«. Mluvil nějakým americkým nářečím, kterému jsem nerozuměl. Zkoušel jsem to na něho, ale moji »Oxford English« zase nechápal on. Nakonec jsme se shodli na »hid'orčoťu«. Ovládali jsme zdejší řeč nejlépe a byla pro nás pět jediná společná.

„Na demonstraci před Kremlem byli jen opozičníci,“ tvrdila Vasilisa. „Normálním Rusům by Daxyripové nevadili. Tihle byli určitě navedení Američany!“

„Taky se mi zdá, že i v Praze to někdo zorganizoval příliš rychle,“ připojil jsem se k ní. „Většina transparentů byla anglicky, reportérů tam bylo málem víc než demonstrantů, to spíš opravdu ukazuje na Americké velvyslanectví. Páníčkové pískli a mopslíci ihned ochotně panáčkovali.“

„Taktéž si to myslím,“ přikývla Vasilisa. „Co kdybychom před dalším jednáním preventivně »plebódem« přimrazili jejich ambasádu?“

„Počkal bych na Jamesovo jednání v Bílém Domě,“ řekl jsem. „Po něm se může všechno změnit.“

„Leda k horšímu,“ sýčkoval James. „Našemu prezidentovi nevěřím ani pozdrav!“

„To se ale divím,“ řekl jsem. „O vás Američanech se říká, že jste jediný národ světa, který slepě věří vlastní propagandě.“

„A u většiny je to tak,“ řekl James. „Jenže my kvakeři jsme byli vždycky rebelanti. Už v době Otců zakladatelů jsme pašovali

otroky z Jihu na Sever. Lincolnovi se do osvobození otroků vůbec nechtělo, pořád měl řeči, že to tak Bůh zařídil, lidé do toho nemají zasahovat, ale otočil, když se ukázalo, že svobodní černoši bojují za věc Severu mnohem nadšeněji. Pak ho všichni velebili, jako kdyby válka Severu proti Jihu byla jen pro jeho vznešené ideály. Lincoln by ale pro ideály nehnul ani prstem.“

„O kvakerech jsem zato slyšel, že si některých ideálů váží,“ řekl jsem uznale.

„Život bez ideálů je široká cesta do pekla,“ řekl James.

„Jen bych dodal, že vy Američané jste samý ideál, ale pak vezmete pušky a jdete zotročovat jiné národy,“ rýpl jsem si, ale Jamese se to nedotklo.

„A u většiny je tomu tak,“ opět souhlasil. „My kvakeři proti tomu odjakživa protestujeme. A Amishové taky, dokonce už nás kvůli tomu ani neberou do armády.“

„Čert aby se ve vašich sektách vyznal!“ řekl Volod’a.

„Nevzývej pána tmy, nebo zapláčeš!“ varoval ho James.

„Uvidíme, jak dopadneš v Bílém Domě!“ řekl Volod’a.

„Taky by mě to zajímalo,“ přiznal James.

=*=

Dopadlo to přesně tak, jak James sýčkoval. Jednání v Bílém Domě bylo ze všech nejkratší. Prezident Spojených států vyjádřil ochotu poskytnout Daxyripům malou rezervaci kdesi v Nevadské poušti, James měl dokonce nepříjemný dojem, že by to bylo na bývalé americké jaderné střelnici, zamořené od pokusů, navíc si za to vyžádal tajemství pohonu Daxyripských letadel, umožňující bleskurychlé přelety kolem celého světa.

„Daxyripové zvažovali, že pro lidstvo začnou provozovat rychlé a přitom levné aerolinie,“ nadhodil James.

„Vy mi nerozumíte,“ řekl prezident Spojených států. „Pro nás nejsou žádné aerolinie zajímavé. Chceme to tajemství!“

„Chcete postavit bombardéry a vyhrožovat celému světu?“ odhalil James nejspíš jeho plány.

„Do toho vám nic není, chceme zkrátka to tajemství,“ trval na svém prezident.

„Daxyripové nechtějí, aby jejich technika sloužila válce,“ ujistil ho James. „Provozovali by pro vás aerolinie třeba zdarma, ale nikomu neumožní získat vojenské výhody nad zbytkem světa. Nepřejí si podporu válek.“

„Ať tedy táhnou odkud přišli!“ vykřikl prezident Spojených států. „Obejdeme se i bez nich! Naším vědcům stačí vědět, že je něco takového možné, aby za tím šli. Tajemství superrychlých letadel objevíme i sami, bez vás!“

„Jak chcete,“ ustoupil James s příkývnutím Vebróta.

Pozdravili chladně prezidenta a obrátili se k odchodu.

„Moment!“ pokusil se je prezident zadržet. „Vy jste, pane Jamesi Sullivane, pořád občanem Spojených států. Zatýkám vás pro velezradu!“

Do Oválné pracovny vběhlo policejní komando a namířilo na Jamese revolvery. Jenže v té chvíli se všichni policisté svalili bezvládně na podlahu.

„Tak dopadnou ti, kdo nerespektují diplomatickou imunitu vyslanců Daxyripů!“ řekl nahlas James a dodal: „Nejsou mrtví, za půl hodiny se proberou a budou v pořádku.“

Pak už vyšli nerušeně ven k čekajícímu iagysymalu. Cestou na ně zahájili palbu ostřelovači ze střechy Bílého domu, ale kulky se neškodně zastavovaly ve vzduchu krok od obou vyslanců. Zato na střeše se znenadání zhroutili tři ostřelovači a měli velké štěstí, že nespadli až dolů.

„Doufám, že si to budou pamatovat,“ kvitoval to spokojeně James. „Možná by potřebovali i silnější lekci!“

„To snad není třeba,“ uklidňoval ho Vebrót, jeho parták při jednání, „Ale snad jim dojde, že tenhle přístup nikam nevede.“

„Myslíš, že po tomhle budeme s nimi ještě někdy jednat?“
obrátil se James na parťáka Vebróta.

„Zkusíme to,“ řekl mimozemšťan.

=*=

Šance

Vyhodnocení neúspěšného jednání ve Washingtonu prošlo vcelku klidně. Až jsem obdivoval trpělivost Daxyripů.

„Zkusíme to ještě jednou,“ navrhla Vasilisa. „Ale jsem pro nenadálé přimražení celé demonstrace.“

Daxyripové s tím kupodivu nesouhlasili. Napadlo mě, že se nechtějí vměšovat do čistě vnitřních záležitostí Ruska, jenže tak to přece nebylo. Demonstrace byly proti Daxyripům, takže se jich přímo týkaly.

„Nechceme žádné použití síly,“ rozhodli nakonec.

„I když proti nám Američané sílu použili?“ zeptal se James.

„Přestaneme s nimi jednat,“ odpověděli mu Daxyripové. „Budeme jednat jen s těmi, kdo mají na jednání zájem.“

„To ale uškodíte tisícům poctivých Američanů, kteří mají smůlu na špatnou vládu a na vlastní neurvalce,“ řekl James.

„Tak tomu nebude,“ řekl za všechny Fuchuyč. „Přestaneme jednat s vaší vládou. Tebe znovu vyšleme jednat do vaší země, ale už jen s těmi, kdo by chtěli navštívit Guielke jako přátelé.“

„Myslíš ty, které tady Zbyněk nazval »finančními otroky«?“ stočil svůj pohled na mne.

„Říkal jsi, že vy kvakeři jste kdysi pomáhali na svobodu černým otrokům,“ rýpnul jsem si do něho.

„Ano, jenže to byli skuteční otroci,“ namítl James. „Pojem »finanční otroctví« je přece něco úplně jiného!“

„Mohlo by to kvakerům zabránit pomáhat takovým?“ zeptal jsem se ho. „Vždyť je to také otroctví, jen jiného druhu.“

„Možná,“ řekl James. „Ale musel bych se vrátit neoficiálně, potají a navázat spojení s ostatními kvakery.“

„A co ti v tom brání?“ pošťuchoval jsem ho.

„Museli by s tím souhlasit i Daxyripové,“ dal si podmínku.

„Souhlasíme,“ řekl rychle za všechny Richelz. „Umožníme ti dálkové ovládání »iagysymalu«. Dopraví tě na Zem a vrátí se na Měsíc. Když o něj požádáš, přiletí si zase pro tebe.“

„Nebylo by lepší, kdyby zaparkoval někde na oběžné dráze kolem Země?“ navrhl James. „Osm minut je úžasná rychlost na pozemské poměry, ale moc dlouhá, kdyby mi hořela koudel...“

„Vaši krajané kontrolují prostor kolem Země,“ upozornil ho Fuchuyč. „Iagysymal by neunikl jejich pozornosti. A na oběžné dráze by na něj mohli snadno zaútočit.“

„Tak jinak,“ navrhl James. „Dalo by se zařídit, abych mohl váš »iagysymal« zaparkovat v nějaké dobré skrýši dole na Zemi? Víím o jedné jeskyni, odkud by mohl přiletět do několika vteřin!“

Daxyripové se zamysleli.

„To by asi šlo,“ usoudili po chvilce.

„V tom případě se hlásím na podobnou akci v Čechách,“ přihlásil jsem se. „Vyhledávat zájemce a posílat je na Guielke se přece dá stihnout i v přestávkách mezi oficiálními jednáními!“

„Zkusit to můžeme,“ přivolil nakonec Fuchuyč. „Rusů by se to pochopitelně týkalo také,“ dodal, když pohlédl na Rusy, kteří se chystali vyskočit hned po mně.

„Půjdeme tedy na to,“ řekl James.

=*=

Na další výlet na Zem jsem se musel lépe připravit.

Jednak jsem dostal osmimístný »iagysymal«, kdyby se mi podařilo někoho přemluvit k cestě do Guielke. Dále jsem dostal osobní zbraň. Na Zemi byla nálada na pokraji lynčování, James zažil už i střelbu. Daxyripové neměli pistole, pušky, ani granáty, ale neměli ani holé ruce. Nedostal jsem ale nic nového, jen mi ukázali, co ještě dokáže »fizer«. První funkcí bylo ochranné pole, odpuzující veškeré rychle se blížící předměty. Nebyla to špatná ochrana! James nám nadšeně popisoval, jak se kulky zastavovaly dvacet centimetrů před ním. Druhá funkce zvyšovala elektrický

odpor elektrolytů. Vyřadí to baterie, u živočichů nastane výpadek přenosových vlastností nervů. Výsledkem je úplné uvolnění až zhadrovatění svalového napětí, když jsou zasažené jen končetiny, nebo neodolatelná ospalost až bezvědomí, je-li zasažený mozek. Také šikovná obrana! Nezabije, jen protivníka vyřadí z boje.

Kromě toho jsem se rozhodl obléci si své staré šatstvo, abych nebyl nápadný. Znamenalo to donést si je před »guneu«, po důkladném vysprchování odmítnout oblečení a po opuštění hygienické kabinky se obléknout do pozemského.

A pak už jen vyzvednout si v hangáru »iagysymak« spolu s posledními dobrými radami na cestu, nasednout a nechat se katapultovat do vesmíru. Na Zemi bude v Čechách časné ráno, to snad ještě nikoho nepotkám.

Let Měsíc – Země v trvání osmi minut! Komu by se o tom před příletem Davidsonovy komety zdálo! Ono se to nezdá, ale znamená to rozjezd do půli cesty zrychlením šesti set Gé až do rychlosti tisíc kilometrů za vteřinu a pak druhá půlka letu stejně ostrého brzdění. Přitom by se uvnitř dalo stát bez přidržování. Který pozemský letoun tohle dokáže?

Čechy byly ještě pod obzorem, ale stačil mi druhý skok ve výšce tří set kilometrů nad povrchem Země a pode mnou se objevila známá Česká kotlina.

Ted' najít místo, kam by se dal uložit »iagysymak«...

Ještě na Guielke jsem o tom uvažoval. V první chvíli mě napadlo zaparkovat letadlo do kráteru naší sopky, ale včas jsem si uvědomil, kolik lidí se tam objeví a jak rychle by to místo přišlo o své tajemství. Pak jsem si vzpomněl na lepší úkryt. Jako děti jsme tomu místu říkali »Brabčí rokel«, byl to nepřilíš velký zářez do svahu, ohraničujícího údolí říčky. V době průtrže mračen se tudy valil kalný potok z polí nahoře nad údolím, ale většinu roku tudy voda netekla a celá »Brabčí rokel« byla zarostlá šípkovými keři. Kolem rostly vysoké a rozložitě stromy, zakrývající rokli

shora. Snad jednou do roka se tu objevili myslivci při honu, jinak sem nikdo nepáchl. Co by tady kdo hledal?

Nalétl jsem do rokle ze strany pod koruny stromů a nechal jsem »iagysymal« vmáchnout do šípkového houští. To bylo ono! Shora ani ze stran mohl člověk stát deset metrů odsud a nespátřil by ani záblesk světla na lesklém povrchu »iagysymalu«. Možná by bylo lepší natřít letadlo maskovacím nátěrem, ale teď nebyl čas na tyto úvahy. Zanesl jsem místo do paměti řídicího systému včetně trochu komplikovaného přiletu a odletu (nelze odletět jen tak kolmo vzhůru, udělalo by to nápadnou díru do korun stromů), pak jsem vyletěl ze skrýše a mířil domů. Jeden skok přibližovací, druhý upřesňující – a vystupoval jsem přímo před svým domem. »Iagysymal« poté odletěl – jen to trochu syklo a byl pryč, letěl se sám »zaparkovat« do »Brabčí rokle«, zatímco jsem stál před hlavními dveřmi a lovil z kapsy klíče.

Zase doma!

Očekával jsem, že si mého přiletu nikdo nevšimne a nejspíš tomu tak bylo. Přilet, vystoupení a odlet prázdného »iagysymalu« proběhl ve dvou vteřinách, aby to někdo zpozoroval, musel by se dívat celou tu dobu sem. Jenže nikdo tu nebyl, nikdo to neviděl.

Takže – jde se domů!

Dopisní kastlík přetékal dopisy. Jakmile jsem jej odemkl, vyřinulo se mi všechno, tak tak jsem to postačil schytat. Budu se na to muset podívat.

Odemkl jsem a vstoupil. Předsíň byla cítit zatuchlinou, ale to se vyvětrá. Takže rovnou do kuchyně, podívat se na poštu.

A hned první dopis s hlavičkou mého podniku. No jo, to se dalo čekat! Výpověď z důvodů neomluvené absence! A hned pod tím další lejtstro od podniku! Výpověď snad nestačila? Byl tam jen požadavek na vrácení poslední, »omylem zaslané« výplaty. To se vlastně taky dalo čekat. Ostatní už důležité nebylo, většinou šlo

o reklamy. Přece jen je výhodné nechat za sebe platit banku. Ať žije SIPO a trvalé příkazy! Tady se překvápko neskrývalo.

Jsem doma! Můj dům – můj hrad!

Zapnul jsem raději počítač a usedl k němu, podívám se na stav mého konta. Mrknutím jsem zkontroloval poslední výpis – je to dobré, mám ještě rezervu, i když »omylem zaslanou výplatu« odešlu zpět do účtárny. Nebyl jsem na Guielke tak dlouho, aby mi dluhy narostly a abych měl exekutorskou nálepku na dveřích i na všem uvnitř.

Zatím je to dobrý...

=*=

Časný ranní přílet měl výhodu v tom, že mě nikdo neviděl přilétat, ale nevýhodu, že jsem musel přečkat mrtvé dopoledne. Byl jsem na Zemi – a to legálně. To nesporně převažovalo.

V prázdném domě ale nemělo smysl čekat. Uspořádal jsem své náležitosti, na dálku zaplatil pár složenek, ani jsem nemusel chodit na poštu, vyvětral jsem dům, pak jsem opět pevně zavřel okna, zamkl hlavní dveře a vyrazil »do města«. Tak se tady říká cestě na náměstí, kde jsou soustředěny všechny důležité obchody, pošta a ouřady. Měl jsem přitom dobrý pocit, že mám všechno v pořádku vyřízené a nemusím spěchat. Můj návrat vypadal, jako kdybych se vrátil po obyčejné dovolené. Jistě, až na tu výpověď ze zaměstnání, ale s tou jsem beztak počítal, nerozházela mě.

Došel jsem na náměstí a zamířil k nejbližší hospodě. Neměl jsem iluze, že by byla plná, hlavní nápor začne až odpoledne, ale přece jen tam mohlo pár lidí být. Nemínil jsem tam obědvat, měl jsem s sebou na cestu několik trvanlivých svačिनových dávek, jak je na Guielke zvykem u sond do okolního vesmíru, ale dám si asi pivko. To jediné mi vlastně na Guielke chybělo. Nejsem opilec ani pivař, jedno pivko po obědě mi na den stačí, ale přece jen, je to naše národní tekutina, stejně jako na Moravě slivovice...

Vešel jsem do sálu. Jak jsem čekal, byl tu obsazený jediný stůl, ale místo u něj nebylo, musel jsem se spokojit se sousedním prázdným stolem. Ale než jsem dosedl, přiběhla ke mně mladá číšnice Lidka s dotazem, co si dám.

„Jednu místní desítku,“ přál jsem si.

Máme totiž nedaleko pivovar a je rodáckou ctí dát si aspoň jedno »místní«. Já u ní obvykle zůstanu, borci pivaři si jich dávají podstatně víc, ale dát si tu cizí pivo patří mezi neklamně příznaky cizáků. Patrioti jsou zkrátka všude.

Lidka mi okamžitě donesla čerstvě natočený püllitr.

„Nedáte si něco k jídlu?“ zašveholila.

„Na to je brzo,“ odvětil jsem.

„Kde jste byl, pane Zbyňku?“ zeptala se mě. Rozhlédla se po sále a když ji nikdo nepřivolával, přisedla si ke mně. „Nějak jsem vás tu dlouho neviděla.“

Jo, to máš pravdu, děvče, pomyslel jsem si. A kdybys znala pravdu, to bys teprve koukala...

„Byl jsem trochu dál,“ uspokojil jsem její zvědavost.

„Slyšela jsem, že jste zmizel po anglicku,“ vyzvíдалa dál. „Prý jste přestal chodit do zaměstnání. Sháněli vás i tady.“

„Jo?“ projevil jsem zájem. „A kdo?“

„No, z vašeho zaměstnání,“ odvětila. „Vypadali dost nevrle, nepohádal jste se tam nakonec?“

„To tedy ne,“ povzdychl jsem si.

Byl jsem vždycky příliš skromný ...otrok... Nehádal jsem se v práci ani jinde, nežádal jsem vyšší plat, jako jiní, takže jsem byl ze všech kolegů nejhůře placený... není divu, že se po mně sháněli. Museli za mě přijmout jiného a za můj plat těžko sehnali stejného hlupáka...

„A já už jsem se bála, že jste se odstěhoval,“ vzdychla si.

„Zatím ještě ne,“ opravil jsem ji. „Kam bych se stěhoval, mám tu přece domek po rodičích.“

„Domek...“ pokrčila rameny, „ten se dá dneska výhodně prodat, to je maličkost. Bytů je málo, když si dáte inzerát...“

„Nechci nic prodávat,“ řekl jsem. „Nestojím o peníze.“

„To je hezké, skromnost se cení, ale někde člověk bydlet musí,“ rozumovala. „Dneska se dá bydlet někdy i pod mostem, doufám, že to není váš případ,“ podívala se na mě pátravě. „Kde jste celou tu dobu byl? Lidi říkali, že jste asi v Německu, tam by vás zaplatili desetkrát líp než tady.“

„Možná,“ řekl jsem. „Ale nejde mi o peníze. Nikdy mi o ně nešlo. Víc si cením svobody.“

„Když někdo musí bydlet od mostem,“ řekla Lída, „má víc svobody než ostatní, jenže to je jen svoboda zemřít hladu...“

„Máte pravdu,“ souhlasil jsem. „Ale protože nevím o zemi, kde by vzduchem létali pečení holubi, nebude asi ta svoboda pod mostem ta pravá. Všude se musí člověk snažit a všude narazí na nějaká omezení. Ale přece jen jich je někde víc a jinde méně.“

„Vy chcete někam odjet?“ podívala se na mě dychtivěji než dosud. „Že by ji to opravdu zajímalo?“

„Tak nějak,“ řekl jsem.

„A opravdu se vám tam chce?“ zeptala se mě.

„Mám tu domek po rodičích,“ připomněl jsem jí. „I když, jak říkáte, ten se dá prodat... a když ne prodat, tak třeba někomu potřebnějšímu darovat...“

„Cože?“ vytřeštila na mě oči. „Darovat? Potřebnějšímu? Vy se vážně chcete odstěhovat?“

„A kdybych se odstěhoval?“ opáčil jsem. „Komu bych tady chyběl? Možná jsem trochu chyběl v práci, byl jsem tam ze všech kolegů nejhůř placený, ale jistě si už za mě našli náhradu, zpátky tam nepůjdu. A když člověk není vázaný na zaměstnání, má jistě větší volnost.“

„Chyběl byste mi,“ řekla najednou.

„Vám?“ zarazil jsem se. „Vždyť jsem nepatřil mezi vaše nejlepší hosty! Když už jsem se tady zastavil, tak jen na jedno »místník«, popovídat si s chlapama a pryč! Vám že bych chyběl?“

Lidka, smíšek zdejší hospody. Docela pohledná brunetka se souměrným obličejem, všichni chlapi se za ní ohlíželi, takže jsem nevěřil svým očím, že by stála zrovna o mě. Předpokládal jsem, že už má dávno nějakou známost. Ledaže by se s někým rozešla a začala se rozhlížet po jiném. Nezajímal jsem se o ni, neboť jsem si říkal, že na tuhle kočku nemám. Proč zbytečně zkoušet kyselé hrozny...? Uměl bych si ji představit i v bouráku s prachatým kulturistou. Ale že bych jí chyběl zrovna já?

„Třeba jo,“ řekla. „Nikdy jste se tu neopil, nikdy jste neměl pod čepicí, říkali, že jste svobodný... Pořád jste svobodný?“

Poslední otázku řekla naléhavě, jako by to myslela vážně. Kdyby jí šlo o krátkodobý flirt, nemusel by jí vadit ani ženáč.

„Pořád,“ řekl jsem. „Dnes víc než dřív. Přestal jsem chodit do zaměstnání, beztak mě špatně platili, ale o peníze mi nešlo...“

„Dobírali si vás, že ani holku nemáte,“ přidala k tomu.

„Nemám,“ přikývl jsem. „Řídím se podle veršovánek své prababičky.“

„Jakých veršovánek?“ zajímala se hned.

„Co mi předřikávala prababička, když jsem byl ještě malý,“ řekl jsem. „Opravdu jsem to ale mohl ocenit až když jsem je začal trochu víc chápat.“

„Pamatujete si je ještě?“ vyzvídala.

„Snad,“ řekl jsem. „Počkejte si, třeba si ještě vzpomenu...“

„Vzpomeňte si...“ poprosila.

„Tak tedy...“ dal jsem se umluvit...

„Kterou si vzít za ženu? Bohatou?“

Pro peníze když si člověk děvče bere, ten si pomůže!

Krm ji třeba marcipánem,
nech ji chodit v atlase,

ona přec ti řekne po čase:
Já tebe udělala pánem!
Tak tedy chudou?
Chudičké si děvče vzítí,
to nemůže také býti.
Ať si srdce radost cítí,
náš svět to tak nechce míti.
Dříve nežli zajíček
musí býti trávníček...

To se ví, bylo toho víc. Hezkou či ošklivou, pracovitou či línou... na všech bylo něco dobře a ještě víc špatně. Hezkou aby si člověk zamkl pod zámek, jinak mu za ní budou chodit sousedé. Pracovitá bude muže neustále honit z práce do práce, líná bude mít domácnost horší než u Cikánů... bylo to dlouhé veršování...“

„A co když ten zajíček má svůj vlastní trávníček?“ pokusila se o novou veršovánku.

„V poslední době jsem byl rád, že jsem sám,“ řekl jsem.

„A kdybyste nebyl sám?“

„Měl bych víc starostí, než jen o sebe.“

„Ale nebyl byste na ně sám!“ namítla.

„Poslyšte, Ludmilo, co máte za lubem?“ podíval jsem se na ni jinak, neboť se mi zdálo, že tím něco sleduje. „Chtěla byste snad se mnou chodit?“

„Chtěla,“ sklopila oči. „Byla bych si nafackovala, když jste mi najednou zmizel. Chyběl jste mi. Vynadala jsem si mockrát, že jsem předtím nenašla odvahu... Ještě že tu zase jste!“

„Ale já se zase chystám zmizet a nejspíš napořád,“ varoval jsem ji. „Našel jsem si jiné, trochu vzdálenější místo.“

„A vezmete mě tam s sebou?“ vyhrkla.

Ta holka to myslí vážně, došlo mi. Což o to, jak se říká, ve dvou se to lépe táhne, ale Guielke je odloučenější pracoviště, než je v našem světě zvykem... Možná uteče, až se to dozví. I když se

mi zdálo, že by Lída šla se mnou třeba i na Měsíc. Nikdy by mě ale nenapadlo, že první, koho budu přemlouvát, aby se mnou opustil tenhle svět, bude zrovna ona...

„Není to tak jednoduché,“ zkusil jsem ji varovat.

„Je to v Německu?“ zeptala se mě. „Já ale umím německy a jistě si i tam nějakou práci najdu!“

„Není to v Německu,“ řekl jsem. „Je to dál.“

„Umím trochu i anglicky,“ řekla. „Ale i kdyby to bylo až ve Španělsku, naučím se i španělsky.“

„Je to ještě dál,“ řekl jsem. „Vzal bych vás tam, ale řekněte mi, koho máte ještě tady, v Čechách? Rodiče, příbuzné...“

„Řeknu, ale jen když mi budeš tykat,“ usmála se.

=*=

Když mi Lída navrhla, abych si s ní promluvil jinde než tady v šenku, souhlasil jsem. Odběhla tedy dozadu do kuchyně, ale obratem se vrátila. Bez krajkové zástěrky, kterou tu měla jako uniformu, zato v civilních šatech. Zřejmě se pro dnešek úplně uvolnila ze šichty.

„Pojď se mnou!“ vybídla mě. „To pivo jsem už zatáhla.“

„Tos nemusela,“ řekl jsem, ale hněvat jsem se na ni nemohl.

Vytáhla mě z šenku a vedla po schodech nahoru. Měla tu pro sebe malou komůrku, skoro stejnou jako mám na Guielke. Vtáhla mě dovnitř a pečlivě zavřela dveře. Pak mě znenadání objala, přitiskla se ke mně celým tělem a snažila se mě stáhnout na sebe na pohovku.

„Počkej, Lidko!“ zarazil jsem ji. „Vždyť o mně nic nevíš!“

Vytrhl jsem se z její náruče a podíval se na ni nešťastně.

„Je v tom ještě nějaký zádrhel, že?“ posadila se na pohovku a přitáhla si mě vedle sebe. „Nemáš třeba nějaký hendikep?“

„To sice ne, ale není to se mnou jednoduché!“ řekl jsem.

„Jinou holku nemáš, vid' že ne?“ ubezpečovala se hned.

„Nemám,“ přikývl jsem. „Ale jestli si se mnou chceš něco začít, měla bys vědět všechno. V Praze pro mě chystají šibenici.“

„Cože?“ vytřeštila na mě zděšeně kukadla.

„Abys věděla všechno,“ pokračoval jsem neúprosně, „Jsem hostem mimozemšťanů a jednám za ně. Nedávno jsi mě mohla vidět i v televizi. Tlumočil jsem v Praze na Hradě pro delegaci mimozemšťanů.“

„Ježíšikriste!“ vyhrkla překvapeně. „Je to možný?“

„Nedíváš se na televizi?“ zeptal jsem se jí.

„Ne,“ řekla. „Já televizi říkám »debilizátor«.“

„To jsme tu dva,“ přikývl jsem. „Mohla jsi mě tam poznat, ale jestli nesleduješ zprávy, neviděla jsi mě. Nevadí. Takže další zvěsti: bydlím v hvězdné lodi mimozemšťanů. Kdybys chtěla jít se mnou, vzal bych tě tam. A přiznám se, docela rád. Ne že bych se doted' pro tebe soužil, prostě mě ani nenapadlo, že bys mohla mít o mě zájem, ale když už, musela bys tam jít se mnou. Proto se ptám, koho tady v Čechách máš? Rodiče, příbuzné... nabídl bych jim to totiž také.“

„Mám tady ještě maminku,“ řekla tiše. „Myslela jsem, že bych ji jezdila navštěvovat i ze Španělska, ale... kde vlastně jsou, ti mimozemšťané? Slyšela jsem o nich jen strašlivé fámy!“

„Guielke, hvězdná loď mimozemšťanů, leží zaparkovaná na odvrácené straně Měsíce,“ řekl jsem. „Nedávno se o ní ve světě hodně mluvilo, říkali jí Davidsonova kometa. Má víc než patnáct kilometrů v průměru, dvacet kilometrů délky a žije v ní přes půl miliardy lidí. A v poslední době i já. Poslyš, tobě by nevědělo žít s tak obyčejným člověkem, jako jsem já?“

„No... obyčejný moc nejsi,“ řekla. „Kdo tady může tvrdit, že žije u mimozemšťanů? A jsi snad pořád ještě inženýr, ne?“

„Tituly u mimozemšťanů neplatí,“ ujistil jsem ji. „Inženýr je u mimozemšťanů méně než »vzorný žáček mateřské školky«. Tam jsem docela obyčejný pozemšťan.“

„Já taky nejsem nic světoborného,“ řekla sebekriticky. „Pro tebe bych mohla mít význam jako holka, co tě chce. Není lepší být obyčejný člověk, než honit se za penězi a tituly?“

„Nemohla jsi to říci lépe!“ ujistil jsem ji. „Mimozemšťané mají také raději »obyčejné lidi«, kteří nikomu nevládnou a nikoho neokrádají. Ale vraťme se ke tvé mamince. Šla by tam s námi?“

„To jsi tak žhavý vzít si mě tam i se svou tchýní?“

„Každý dobrý člověk tam bude vítaný,“ řekl jsem.

„Máma by tam ale nešla,“ řekla vážněji. „Máma je trop na nohy, sotva chodí.“

„Tím spíš,“ řekl jsem. „Když si ji vezmou do péče jejich doktoři, bude brzy chodit jedna radost! A víc příbuzných nemáš?“

„Mám – i nemám,“ řekla. „Já s nimi nemluvim. Táta se dal s mámou rozvést, místo aby jí pomáhal, když začala mít problém s kyčlemi a celé jeho příbuzenstvo je děsně nafoukané. Oni jsou »někdo« a my jsme pro ně »póvk«. S tebou by se ani nebavili, když nejsi z rodu Davidova.“

„Vnucovat se jim nebudu,“ pokrčil jsem rameny. „O takové ani mimozemšťané nestojí. A co tví příbuzní z matčiny strany?“

„Ty bys byl strašný inkvizitor,“ vzdychla si. „Nevidíš, jak jsou mi takové otázky nepříjemné? Ale dobře, chceš upřímnost, máš ji mít. Do mého příbuzenstva z matčiny strany udělala příliš velkou díru válka. Většina zmizela v německých lágrech a už se nevrátila. Je to příšerné, když stačí, aby se člověk špatně narodil a už to je důvod, aby zemřel...“

„Aha... původ...“ došlo mi. „Někdo je na svůj původ tak pyšný, až všechny ostatní považuje za »póvk«, jindy může tentýž původ znamenat jízdenku do transportu smrti... a co ty sama? Jsi na svůj původ hrdá, nebo se za něj stydíš?“

„Neřeším to,“ řekla. „Odmítla to řešit už máma. Kašleme na původ, kašleme na náboženství! A proto nás zbytek příbuzenstva považuje za černé ovce.“

„Víš co?“ řekl jsem. „Zaveď mě za svou mámou. Nabídnou jí stejnou cestu jako tobě.“

„K mimozemšťanům?“ zeptala se.

„Jo, k Daxyripům,“ upřesnil jsem to.

=*=

Setkání s Lídinou maminkou bylo poměrně krátké. Nebyla to ještě příliš stará paní, jak jsem čekal, ale měla velké problémy s kyčlemi. Chodila jako kachna a delší chození jí působilo bolest. Přivítala nás vřele, hned nám nabízela kávu a odkudsi vystrachala sušenky. Když jí Lidka vysvětlovala, že chce se mnou odjet hodně daleko, ale ji chceme vzít s sebou, podívala se na mě udiveně.

„Vy jste si tedy moji Lidušku vyhlídli?“ zeptala se mě.

„Spíš ona mě,“ řekl jsem. „A má štěstí, jsem zrovna volný, bez závazků. Jenže se chystám na dalekou cestu, kterou nechci, ani nemohu odložit nebo zrušit. Jediná možnost je, že vezmu Lídu s sebou. Pak se mi ale zmínila o vás a proto se chci zeptat, šla byste s námi?“

„Myslím, že ne,“ odpověděla po chvíli. „Podívejte, jsem už přece jen starší a navíc nemotorná. Na nějaké dlouhé cestě bych vám jen překážela. A kromě toho už jsem závislá na lécích. To by při dlouhé cestě představovalo neřešitelný problém. Tady je mám jakž takž jisté.“

„Nemáte pravdu,“ přerušil jsem ji. „Tam, kam se chystáme, je lékařská věda na vyšší úrovni. Je docela dobře možné, že vás tam závislosti na lécích zbaví a nebudete ani nemotorná. Mohla byste tam začít úplně nový život.“

„Na to jsem příliš stará,“ řekla paní. „Nechci kazit šanci dceři, ale nechci být jako železná koule na její noze.“

„S tím nesouhlasím,“ řekl jsem. „Podívejte, mám možnost vzít tam víc lidí. Podmínkou je, že si tam budou všichni rovni, to znamená, že se nikdo nebude vyvyšovat nad jiné. A jak mě právě vaše dcera přesvědčila, vy tu podmínku neporušíte.“

„Možná,“ řekla paní. „Ale takových tam bude i tak většina. Proč byste se se mnou zdržovali?“

„To není zdržování,“ namítl jsem. „Lidka mě ujistila, že jste z celého jejího příbuzenstva nejvhodnější. Bez vás by tam byla příliš osamělá.“

„Možná máte pravdu,“ zamyslela se. „Naše příbuzenstvo je ...tak nějak moc »hóch«. Nás dvě už dávno považují za uschlou větev našeho rodu.“

„Už proto byste měly vy dvě držet spolu,“ vyčetl jsem jí.

„A kam se vlastně chystáte?“ projevila konečně zvědavost.

„Zatím na Měsíc,“ řekl jsem. „Časem nejspíš ještě dál. Ale je i v našem zájmu, aby tam takových, jako jsme my, bylo víc. Mám za úkol najít v Čechách, případně i v okolí, co nejvíc lidí, kteří by byli tak nějak... spřízněné duše, rozumíte?“

„Nerozumím,“ posteskla si. „Jestli je to jen na měsíc, proč s tím děláte takové orace?“

„Vidím, že mi nerozumíte,“ přikývl jsem. „To není měsíc času, ale Měsíc, nebeské těleso. Sháním lidi, kteří by byli ochotní osvobodit se ze Země a odejít k mimozemšťanům.“

„K mimozemšťanům?“ rozšířily se jí oči údivem.

„Máte proti nim něco?“ usmál jsem se.

„Nic,“ odvětila. „Spíš bych si myslela, že mimozemšťané budou mít něco proti nám. Koukala jsem v televizi na tu ostudu, s jakou je naši aktivisti přivítali.“

„Mimozemšťanů se to dotklo jen málo,“ řekl jsem. „Nevadí jim, že je tu nechceme. Sami říkali, že by nebylo dobré míchat naši civilizaci s jejich. Naše civilizace pořád ještě válčí a všechn pokrok promění ve zbraně. To se mimozemšťanům nelíbí, raději odletí jinam. Chtějí ve vesmíru objevit neobydlený svět vhodný k životu, aby se tam mohli usídlit.“

„Tak jak to, že vás chtějí vzít s sebou?“ zeptala se trochu podezřavě, jako kdyby mě načapala při falši.

„Nevadí jim lidé, kteří se nevyvyšují nad jiné,“ řekl jsem.
„Ti by Daxyripům nevadili. Kdo se nevyšuje nad jiné, těžko kvůli tomu povede války. Nabídli nám až sto tisíc míst na palubě jejich lodi pro ty, kdo by se chtěli osvobodit ze Země.“

„Jak to myslíte, »osvobodit se ze Země«?“

„Myslím tím finanční nesvobodu,“ řekl jsem. „Na Zemi jsme všichni otroky peněz, u mimozemšťanů jsme svobodnější. Lidí, kterým se otroctví peněz nelíbí, je na Zemi víc a já mám teď za úkol vyhledávat je a přivázet je na Guielke.“

„A kolik jich už máte?“ zeptala se mě už opět s úsměvem.

„Zatím jednu. Vaši dceru,“ odvětil jsem.

„Takže dvě,“ opravila mě.

=*=

Zvířátka

Už jsme se chystali k cestě na Guielke, když si paní Ludmila starší uvědomila další problém.

„A vezmou mě tam i s pejskem?“ zeptala se mě nečekaně.

A sakra, to nevím, řekl jsem si v duchu. To bude problém. Jak venčit psíka v kosmické lodi? Ale co, jsou tam zoologické zahrady, nějak by se to snad s domácími mazlíčky zařídit dalo. Teď jak to říci, aby to obě přijaly.

„Zavolám si na Guielke,“ rozhodl jsem se. „Ale můj malý komunikátor tam nedovolá, budu muset volat z letadla. Zkusíme vzít pejska s sebou. Mají tam zvířata v zoologické zahradě. Ptali se mě, jestli na Zemi seženou nějaké živé tvory jako vzorky, snad to půjde. Ale jinak si tam nic neberte. Snad se tam snesou nějaké fotografie, ale nic jiného. Žádné předměty, ani památeční.“

„Fotky mám v krabici,“ přiznala paní Ludmila. „Ale jak to tam bude se žrádlem pro Bobinu?“

„Zvykne si,“ věštil jsem.

Bobina byla středně velká fenka neurčité rasy. Lidka pro ni došla do sousedního pokoje, kde doteď ležela. Přišla si ke mně, očíchala mi ruku a byli jsme kamarádi.

Navrhl jsem odlet ze dvorku. Paní Ludmila sice tvrdila, že se tam autem zajet nedá, ale když jsem se tam podíval, ujistil jsem ji, že to půjde. Dvorek má výhodu, že si našeho odletu nevšimnou sousedé ani teď ve dne.

Vyšli jsme tedy na dvorek. Paní Ludmila nesla tašku s krabicí fotografií, říkal jsem si, že se to tam někam vejde. Zadal jsem tedy příkaz pro »iagysymal«, aby přiletěl podle současné polohy mého komunikátoru.

V té chvíli to syklo a »iagysymal« stál před námi. Obě dvě strnuly leknutím, Bobina začala leknutím štěkat, ale paní ji rychle uklidnila, že to nic není. Když jsem obě pobídl do otvírajících se

dveří, vzpamatovaly se a nastoupily, Bobina se tiskla své paní k noze. Usoudil jsem, že bude lépe zaletět si rovnou na Guielke než se dohadovat na dálku. Zadal jsem let do hangáru a pomáhal jsem pasažérkám vyklopit sedačky, aby nemusely stát. Iagysymal přijal zadání a zavřel dveře, tím jsme tedy odstartovali.

„Nějsou tu bezpečnostní pásy,“ všimla si paní Ludmila.

„Nebudou nutné,“ ujistil jsem ji.

„Ale co když nás zastaví policajti?“ starala se.

„Ani jste si nevšimly, že nejedeme po silnici?“ zasmál jsem se představě, že nás na cestě k Měsíci zastavuje Policie. Zapnul jsem raději přední i zadní obraz. Na zadním se zmenšovala Země, na předním se již pomalu zvětšoval Měsíc.

„Ježíšikriste, my už jsme tak daleko?“ vyjekla Lidka.

„Vidíte to na vlastní oči,“ řekl jsem. „Vy jste křesťani? Já jen, že voláte Ježíše...“

„Ale to já jen tak,“ zčervenala Lída. „Ani nevím proč.“

„A vy jste křesťan?“ podívala se na mě paní Ludmila přísně.

„Náboženství bychom měli zanechat na Zemi,“ řekl jsem. „Daxyripové o ně nestojí. Surižke mi říkala, že u nich zmizely poslední zbytky náboženství, když vědci zjistili, že jejich slunce, po věky uctívané jako »dárce života«, jejich svět brzy spolkne a jedinou záchranou bude stavba Guielke a odlet dřív než to nastane. Daxyripové se zkrátka spolehli na sebe a dobře udělali.“

„Takže jste v náboženství stejná černá ovce jako my dvě,“ řekla spokojeně paní Ludmila. „Asi si budete s Liduškou rozumět.“

„To si povíme někdy jindy,“ slíbil jsem jim. „Protože právě přistáváme na Guielke...“

Přistávací trychtýř nás obklopil tmou, ale pak se kolem nás opět rozsvítilo a byli jsme v hale, kde byl vzduch.

„To už jsme tady?“ podívaly se obě.

Na Guielke jsem ihned zavolal »fizerem« Surižke a popsal jsem jí, koho jsem přivezl.

„Jestli sis přivezl partnerku, je to ještě lepší,“ řekla Surižke.

„Ano, ale také její matku a ta má navíc své zvířátko,“ dodal jsem rychle.

„Aha...“ došlo Surižke, že to nebude tak jednoduché. „Asi bude nejlépe, když vás ubytujeme v oblasti, kterou jsme pro lidi ze Země vyhradili. Už je vyklizená, budete tam první.“

Zakrátko k nám přijela a pozvala nás do jejího »iagymazu«. Nejeli jsme daleko – i když při rychlostech zdejší dopravy bych si netroufl odhadnout, kolik kilometrů to bylo. Iagymaz nás vysadil v jiném »zjiroyru«, jako mě ubytovali doteď, ale Surižke nás pak dovedla do větší ubytovací buňky. Budeme mít společný vchod se společným hygienickým boxem »gunea«, ale dál se to rozdělí, paní Ludmila bude mít vlastní »kupé«, já s Lídou druhé větší, a navíc budeme mít jedno »kupé« společné. Další odlišností byl nedaleký »hrujad«, kde by se dala venčit Bobina.

„Nejprve dostanete »fizery«,“ připomněla nám Surižke.

Připnula nový »fizer« paní Ludmile a další Lídě. »Fizery« se nosí na ruce jako hodinky, nesundávají se ani v »gunei«, protože jsou vodotěsné. Hned nás naučila volat se navzájem a spojovat se i s některými Daxyripy, včetně samotné Surižke. Na můj dotaz mi přidala návod, jak volat ze Země. »Fizer« se sice nedovolá až na Měsíc, ale dokáže samostatně požádat o retranslaci »iagysymal«, abych se mohl spojit se Surižke bez nutnosti letět na Guielke.

Paní Ludmila si sotva stačila uložit do skříňky tašku, když pro ni přišli místní lékaři, aby se podívali na její nemocné kyčle. Při té příležitosti měla dostat i řeč Hid'orčoť. Lídě dali na výběr, kdy si bude přát implantaci řeči a Lída to odložila, že teď musí

hlídat Bobinu. Když ale paní Ludmila vyšla na chodbu, Bobina se natáhla u skříňky, kde cítila její odloženou tašku, a odmítla odejít.

„Bude tady čekat na moji mámu,“ řekla Lída.

„No tak tu počkáme společně,“ řekl jsem.

„Máš přece na Zemi úkol,“ připomněla mi. „A já bych tam chtěla jít s tebou. Nebudu ti na obtíž, naopak. Zním lidi ve městě a mohu ti s nimi radit.“

„Jak chceš,“ přikývl jsem.

Pak jsme se rozloučili. Surižke doprovázela paní Ludmilu do zdejší »nemocnice« a my jsme měli volno.

„Poletíme na Zem?“ obrátil jsem se k Lídě.

„Raději využijeme, že jsme konečně sami!“ řekla šibalsky.

Pochopil jsem. Lída se mi nabízela už na Zemi, tady jsme měli ještě větší pohodu. Byla by škoda toho nevyužít. Rozhodla se následovat mě kamkoliv do vesmíru, neměl bych ji už odmítat. Ale byla první holka, kterou jsem držel v náručí, a trochu jsem se kvůli tomu začal červenat.

„Chceš mě, vid’?“ zašeptala mezi dvěma dlouhými polibky. „Ale musím se ti přiznat, ještě jsem neměla žádného kluka.“

„Tak to jsme tu dva,“ vydechl jsem si ulehčeně. „Nejsem lamač dívčích srdcí. Ale může být naopak výhoda, když budeme oba... tak trošku nemotorové...“

To už ze mě stahovala košili a já jsem jí pomáhal přes hlavu s letními šatičkami. Moc toho na sobě neměla, takže mi dychtivě pomáhala dolů s džínami.

A pak jsme měli na sobě jen »fízery«, které se nesundávají ani ve sprše, a pod námi se měkce prohnula pohovka...

„Já jsem se po tobě koukala už dřív,“ řekla. „A málem jsem zaváhala... věř mi, mrzelo mě to, ani nevíš jak!“

„Konec dobrý, všechno dobré,“ řekl jsem.

„Tohle pořekadlo odlož po zlaté svatbě,“ napomenula mě. „Neříkej »hop«, dokud jsi nepřeskočil. Au, teď to zabořelo, ale nevadí, nezastavuj se...“

„Říká se: ...a i když jsi přeskočil, nejprve se podívej, do čeho jsi dopadl... nezdá se mi, že bych dopadl špatně...“

„Ani já ne...“ vzdychla.

A pak už jsme nevnímali nic než jeden druhého.

„A teď už ani já nejsem panna...“ vzdychla si, když jsme si pak, umilovaní, leželi v náručí.

„Skoro se divím, že jsi doteď byla,“ řekl jsem. „Nejsi přece žádná šeredka, naopak. A při číšnickém zaměstnání...“

„Každému jsem dala najevo, že u mě nemá šanci,“ řekla. „Ty jsi výjimka... A opravdu jsi ještě žádnou neměl?“

„Držím se hesla »než si s holkou něco začneš, představ si ji jako matku svých dětí«,“ řekl jsem. „Doteď jsem si žádnou takhle neuměl představit. Až tebe... Sex je přece také zodpovědnost, bez ní to prostě nejde.“

„Taky bys mi nevadil jako táta mých dětí. Stejně si myslím, že oba děti chceme, tak co? Některé holky berou antikoncepci už od čtrnácti, někdy i dřív, já ne... Takže jsme s tím právě začali...“

„Nebýt současné nejistoty, řekl bych, nedělejme si těžkou hlavu,“ řekl jsem. „Až budou děti, budeme se o ně starat pěkně spolu. Nesnáším chlapy, kteří ženou holku hned na potrat.“

„Doufala jsem, že se na to budeš koukat právě tak,“ řekla. „A jsem ráda, že to tak opravdu chápeš.“

„A jaké to je, milovat se na Měsíci?“ zeptal jsem se jí.

„Úžasné,“ řekla. „Opravdu romantické! Budeme mít oba na co vzpomínat!“

„Jenže teď se budu muset vrátit na Zem,“ zvažněl jsem.

„Přece bys mě tu nenechal!“ usmála se. „Znám na Zemi spoustu lidí, dobrých i horších, určitě ti tam nebudu překážet! Jen co se máma vrátí, vyrazíme, ano?“

„Jsem pro,“ řekl jsem.

=*=

Lídina máma se vrátila až za tři hodiny. Nechtěli jsme odejít a nechat tu Bobinu samotnou, raději jsme tu vydrželi. Bobina si nakonec dala říci a opustila věci své paní, neboť neodmítla Lídinu nabídku venčení. Bylo ale vidět, že je to pro ni dilema. Taková nabídka se však neodmítá a tak ji Lída připnula na vodítko a šli jsme »do přírody« do nejbližšího »hrujadu«.

Pro Bobinu to bylo prostě venčení, pro Lídu překvapení. Nečekala, že by ve hvězdné lodi byl takový kus přírody. Zdejší »hrujad« měl jiný ráz než ten, který jsem navštívil předtím. Tady byl prostě les, spousta vysokých stromů, pod nimi tu a tam křoví, shora se k nám nesly zvuky ...ptáci to nebyli, brzy jsem zjistil, že jde o velké netopýry, když se k nám však jeden zvěděvec přiblížil víc, zjistili jsme s údivem, že jsou to malí létající dinosauři. Měli dlouhé zubaté tlamičky, ale byli docela krotcí. Jen Bobina na ně pořád vrčela. Držela se zásady »co neznám, to mě asi kousne, radši na to budu vrčet, až to zaženu«.

„Zajímaví tvorečkové,“ řekla Lída.

„Až tady budeme mít víc času, podíváme se do zdejší ZOO, tam teprve uvidíš pořádné dinosaury,“ ujišťoval jsem ji.

Bobině se ale zdejší les nezdál. Jakmile udělala hromádku, chtěla zpátky. Lída byla zvyklá hromádky po fence uklízet, ale než jsme zjistili, jak to provést, vyběhla z křovisek velká ještěrka, zmocnila se psí hromádky a rychle se vrátila do houští.

„Vidíš?“ obrátil jsem se s úsměvem na Lídu, než jsme se obrátili na zpáteční cestu. „Zdá se, že s tím nebudou problémy.“

Cestou zpátky jsme se zastavili ve zdejší jídelně. Našli jsme ji přesně tam, kde jsem ji očekával. Zdejší moduly »zjiroyry« se, až na pár výjimek, navzájem podobaly jako vejce vejci. Objednal jsem dva obědy, podobné tomu, co jsem měl poprvé, to znamená »kuře hreb« s něčím, co připomínalo bramborovou kaši, až na to,

že to bylo brčálově zelené. Pro Bobinu jsem objednal menší porci něčeho, co se dost podobalo masu. Bobina to nejprve nedůvěřivě očíhala, ale pak se do toho pustila, jen jí za ušima lupalo. Navíc od nás dostala všechny »kuřecí« kostičky a byla nejspokojenější pes v širém kosmickém okolí.

„Co to bylo za maso?“ optala se mě Lída zvědavě. „Bobině se nějak nezdálo.“

„Podle názvu zahuštěný hmyz,“ řekl jsem. „Uděláš dobře, když nebudeš pátrat po původu zdejšího jídla. Když něco vypadá jako hovězí, zaručeně to není hovězí. Kaše, co jsme měli, určitě nebyla z brambor. Nevím jak ty, ale já se vyhýbám jen takovým pochoutkám, ze kterých viditelně koukají hmyzí nožičky. Jediné pravé maso jsou tady »kuřata«, co jsem objednal.“

„Jíst se to ale dalo,“ usoudila. „A nakonec, ani Bobina příliš neprotestovala.“

„Zvykneme si,“ řekl jsem.

=*=

Lídina maminka se vrátila, skoro jsme ji nemohli poznat. Místo kolébatvé kachní chůze šla skoro normálně. Bobina se k ní ihned vrhla s radostným kňučením, jako kdyby ji rok neviděla, ale paní Ludmila byla najednou plná optimismu.

„Vidím na vás, že jste už nedočkaví a chcete se vrátit na Zem,“ řekla, když podrbala za ušima Bobinu, aby konečně dala pokoj. Fenka se s paní přivítala, ale pak zalezla pod okno jejího »kupé« a jen na nás ostražitě koukala.

„Co kdybych se na Zem vrátila s vámi?“ navrhla nečekaně. „Zdá se mi, že mám nohy v pořádku, chvíli jsem tomu ani věřit nechtěla, ale je to tak! Chci být také trochu užitečná, vezměte mě s sebou na Zem!“

„Nebylo by lépe, kdyby sis odpočinula?“ navrhla jí Lída.

„Neodmítejte mě,“ prosila paní Ludmila. „Myslím, že byste mě měli využít aspoň v našem městečku. Znáám tu kdekoho, vím,

kdo s námi půjde a kdo bude zásadně proti. To vy mladí ještě neumíte rozpoznat.“

Podívali jsme se na sebe s Lídou – a rozesmáli jsme se.

„Výborně, mami!“ souhlasila Lída. „Líbí se mi, že jsi zase získala chuť do života. Vrátime se na Zem všichni tři, ale až příště. Nemůžeš tu nechat Bobinu samotnou. Až sem přilákáme další lidi, můžeš jim Bobinu svěřit.“

„Ach, ten pes!“ povzdychla si paní Ludmila. „Když on člověk tu němou tvář nemůže jen tak opustit... Ale víte co? Když mi ze Země zavoláte a zeptáte se mě na někoho z našeho městečka, já vám na něho povím všechno, co o něm vím. A vím toho hodně!“

Mrkli jsme na sebe a přijali jsme to.

=*=

Návrat na Zem jsme nakonec posunuli až na večer. Jednak bude víc šero a nikdo si nevšimne našeho přiletu, jednak nejvíc se člověk dozví v hospodě a Lída s tím měla víc zkušeností než já.

Přilétli jsme před domek Lídiny máti, protože jsem to místo označil jako »přístav«. Nechali jsme iagysymal odletět, aby se sám zaparkoval do »Brabčí rokle«, a vydali jsme se k hospodě.

„Dám radši hned teď výpověď,“ rozhodla se Lída. „Zdá se mi to čestnější než odejít jen tak. Chápu tě, tebe unesli, nemohl jsi to udělat jinak, ale já to chci řešit fěrově.“

Zavedla mě tedy dozadu a oznámila šéfové, že končí, neboť odjíždí »mimo republiku«.

„Snad ne s tímhle cápkem?“ podívala se na mě šefová ne zrovna přátelsky.

„Jo, s tím,“ souhlasila Lída. „Budeme se tam brát.“

„Ale co výpovědní lhůta?“ namítla šéfka.

„Mimořádná situace,“ opáčila Lída. „Nemůžu si dovolit zmeškat odjezd. Nechte si za to, co mi dlužíte na gáži, o peníze mi vůbec nejde.“

„Ten tvůj cápek nevypadá na boháče!“ hodnotila mě šéfová. „Neřeknu, kdyby sis nabrnkla milionáře, ale tenhle smrdí grošem na dálku a kouká mu z bot sláma. Máš ty vůbec rozum?“

„Vy si ho brát přece nebudete!“ sjela ji Lída pohledem.

„Ještě to!“ houkla šéfová. „Tak blbá nikdy nebudu!“

„V hodnocení se zřejmě lišíme,“ konstatovala Lída. „Tady máte klíčky od mého kumbálu nahoře. Už tam nepůjdu, jestli tam po mně něco najdete, je to vaše.“

„No jo, mladá – blbá!“ neodpustila si šéfová. „Však on tě život naučí vážit si dobrého místa!“

„Práce jako práce,“ mávla rukou Lída. „Všude bude chleba o dvou kůrkách! Teď se ještě rozloučím se štamgasty a pak se tu mějte! A nezapomínejte na mě ve zlém.“

Otočila se a vytáhla mě z kuchyně.

„Nechala jsem jí všechno, co mi dlužila,“ řekla mi.

„Kolik ti toho dlužila?“ zeptal jsem se jí.

„Gáži za půl roku,“ odvětila. „Platila mě minimálkou a ještě byla půl roku s placením pozadu. Ať si to všechno nechá, já teď nebudu peníze potřebovat.“

„Ale k cestě na Guielke bys ji nepřemlouvala, že ne?“

„Tu?“ podívala se na mě vážně. „Ta jede po penězích, pro ni by to tam nebylo.“

Mezitím mě dotáhla do sálu. Byl pochopitelně zaplněný víc než ráno a někteří po Lídě hned chtěli další pivo.

„Dneska neroznáším!“ odmítla je vesele. „Dneska jsem tu jen na pokec. Smíme si přisednout?“

Když dostala svolení, přitáhla ke stolu dvě židle, pro sebe a pro mě. Usadili jsme se vedle sebe a chlapi se trochu rozsadili, aby bylo pro nás místo.

„Víte, my se tady s Zbyndou chceme brát, takže jsem dneska hodila výpověď a jdu se s vámi důstojně rozloučit.“

„Škoda, Liduško!“ hlaholili chlapi.

„A proč zrovna tohohle sušinku?“ nadhodil jeden.

„Do toho mi nekecejte!“ sjela ho hned. „To je moje věc, já dobře vím, co dělám! Hele, Franto, ty už jsi přece ženáč, do mých avantýr ti tuplem nic není!“

„Není, ale budeš nám tu chybět,“ ujistil ji oslovený.

„Jenže chlapi, tam co my dva jdeme, jdeme za svobodou,“ řekla Ludmila vážněji.

„Za svobodou?“ vrtěl hlavou nechápavě František. „Neříkala jsi právě teď, že tam chcete se svobodou skoncovat?“

„Za jinou svobodou,“ řekla Lída. „Svobodou od financí, složenek, dluhů, daní a exekutorů. Rozumíte mi?“

„Svoboda od financí?“ podrbl se František za uchem. „To snad už v Čechách skončilo! A co já vím, komunismus nebudou ani v Rusku. Dluhy a daně jsou všude na světě, kam byste šli?“

„Z Ruska tam nejspíš bude uprchlíků před daněmi a dluhy nejvíc,“ dodal jsem za Lídu. „Ale Lidka má pravdu. Pravdu máte i vy. Dluhy a daně jsou ve všech zemích světa. Jediná možnost, jak se od financí osvobodit, je přijmout místo na palubě lodi, kde se u posádky nevyžaduje, aby pořád chrastila peněženkou. Jde jen o to, najít takovou loď, ale my jsme ji našli, lépe řečeno, ta loď si našla nás. Chystáme se tedy na plavbu na lodi bez financí. Ať žije finanční svoboda!“

„No jo, ale až ta plavba skončí, vrátíte se zase na zem, ne? A zase budou složenky, daně, dluhy... a občas i ti exekutoři...“

„Nebudou,“ řekl jsem. „Ta plavba není toho druhu. Posádku nenajímají jen na jednu cestu a dost, starejte se sami! Kdo se na té lodi ocitne, nebude mít finanční starosti už nikdy. Navíc tam platí heslo, že jsou si všichni rovni.“

„To jako že poslední námořník může poroučet i kapitánovi, když jsou si rovni, jak říkáš?“

„Když říkám, že jsou si tam všichni rovni, pak to znamená, že tam není žádný »poslední námořník« ani »kapitán«. Nikdo tam nikomu neporoučí.“

„To jako že si kapitán drhne palubu sám?“

„Není tam žádný kapitán,“ opravil jsem ho. „A když je tam potřeba něco udělat, udělá to ten, kdo to umí a má na to zrovna volno a chuť. Prostě se tam najde někdo, komu záleží na tom, aby, obrazně řečeno, paluba byla dočista vydrhnutá.“

„Proboha, co je to za loď?“ vyhrkl Franta. „Co já vím, platí se i na lodích. Prosím, ubytování je společné, lodní strava bývá také v ceně, ale buď patříte do posádky a pak musíte pracovat, až z vás poteče, nebo jste cestující a pak masťně solíte a solíte.“

„Anebo jste na lodi Guielke, kde nesolíte jako mourovatí, ale dostáváte co potřebujete a nic se tam nepočítá,“ řekl jsem.

„To je přece nesmysl,“ řekl Franta. „Taková loď na celém světě neexistuje!“

„Na světě neexistuje,“ souhlasil jsem k jeho zděšení. „Ale přitom je to skutečnost.“

„Týýý brďo!“ řekl jiný chlap. „Poslyš mladej, neviděli jsme tě nedávno v telce? Že ty ses nám sčuchl s emzáky?“

„Bingo!“ usmál jsem se na něho.

„Vážně nás chceš zradit?“ odtáhl se od nás nevrle.

„A koho podle tebe zrazujeme?“ opáčil jsem. „Exekutory? Nikomu jinému to škodit nebude. Mimoszemšťané nám vládnout nechtějí a nebudou. Nám nabídli úplnou finanční svobodu. Žádné daně, žádné dluhy, žádné složenky. Ani exekutory tam nemají, ti zůstanou tady a tam na nás nedosáhnou.“

„S tím jdi za Lojzou, ten má zrovna teď nějaké oplétačky s exekutorem,“ navrhl mi František. „Hele, Alois, pojď sem! A fofr! Lída má něco extra pro tebe!“

Od vedlejšího stolu se zvedl zamračený chlap. Znal jsem ho jen od vidění, nechodil do hospody pravidelně. Jestli měl opravdu oplétačky s exekutorem, neměl by asi na hospodu náladu.

„Vo co de?“ zeptal se.

„Jak seš na tom s exekucí?“ zeptal se ho Franta.

„Blbě,“ zavrčel Alois. „Ten hajzl to má pojištěný odshora až dolů. K soudu to prej dát nemůžu, nemám na soudní poplatky. Na soudní poplatky nemám, páč mi zablokoval konto. K čertu se státem, kde mají hajzlové tak nemravný pravomoce a soudy jsou jen pro bohatý!“

„A co bys řekl na návrh nechat všeho a odstěhovat se tam, kam exekutoři a podobná svoloč nedosáhnou?“ navrhl jsem mu.

„Ti dosáhnou všude, nevybereš si,“ řekl Alois.

„Všude ne,“ ujistil jsem ho. „Slyšel jsi o mimozemšťanech? Tam je od našich exekutorů klid, tam totiž nemůžou.“

„No jo, ale já taky ne!“ namítl. „Takže je mi to k ničemu.“

„Ale mohl bys,“ ujišťoval jsem ho. „Já s Lidkou a její matkou tam bydlíme a máme možnost odvézt tam každého, kdo projeví zájem. Nechtěl bys tam jít s námi? Čím nás tam bude víc, tím lépe. Uvažuj! Žádní exekutoři, žádné dluhy, složenky, ani daně!“

„A potřebujou tam vobyčejný šoféry?“ zeptal se mě.

„Šoféry ne,“ řekl jsem. „Nanejvýš piloty. Ale to je tam tak snadná profese, že by ji zvládlo i děcko. Když ti řeknu, že jsem se učil jejich letoun pilotovat půl hodiny a dnes si klíd'o troufnu na štreku ze Země na Měsíc...“

„Krucí, nech už toho!“ rozzlobil se Alois. „Jeden by ti až uvěřil, že to myslíš vážně!“

„Ale já to myslím vážně,“ řekl jsem s vážnou tváří. „Když budeš chtít, odvezu tě k mimozemšťanům i s tvou rodinou. Nebo se tam chceš nejprve podívat sám? Vezmu tě tam, za dvacet minut můžeme být zpátky.“

„Ale čím? Čim ča ra ra, čím čím čím?“

„Pochopitelně mám od mimozemšťanů letadlo,“ řekl jsem.

„To bych musel ten tvůj letoun nejdřív vidět!“ řekl Alois.

„Maličkost,“ řekl jsem. „Kdo to chcete vidět, pojd'te před hospodu, uvidíte, co jste ještě neviděli!“

Celý náš stůl se zvedl jako jeden muž a šli jsme se na »ten zázrak« podívat.

Jenže když to syklo a stříbřitý zaoblený válec na náměstí otevřel své vstupní dveře, spadly posměváčkům údivem čelisti.

„Tohle že je ten mimozemský zázrak?“ ukázal Alois prstem na iagysymal. „Vždyť je to... prázdný sud!“

„Prázdný sud, který přiletěl, ani jste si nevšimli odkud,“ pokrčil jsem rameny. „Sedaček má osm, jenže jsou teď sklopené. Tak co, chlapi? Kdo se tam chcete podívat taky? Tenhle letoun uveze osm lidí, Lojza bude třetí, pět míst je ještě volných! Nabízím nezávazný výlet na pouhých dvacet minut. Kdo poletíte s námi? Nebo se bojíte?“

Báli se, to se ví, jenže to nikdo nechtěl přiznat, aby před ostatními nevypadal jako zbabělec.

„Počkej!“ přihlásil se Franta. „Říkáš dvacet minut... to by museli být tvoji mimozemšťané někde poblíž.“

„Nejsou daleko,“ přikývl jsem. „Jen na odvrácené straně Měsíce. Musíš si ale uvědomit rychlost tohoto letadla. Neviděli jste ho přiletět, protože přiletěl tak bleskově, že stačí mrknout a je tu. Američané potřebovali na let k Měsíci a zpět osm dní, tohle létá tisíckrát rychleji. Chlapi, kdo ten zážitek odmítne, nezbaví se do smrti přezdívkou »srab«!“

Vykročil jsem první a shýbl jsem se, abych mohl nastoupit, Lída hned za mnou. Vyklopili jsme všech osm sedaček a teprve pak jsme se ohlédli, co na to chlapi. Jenže ti stáli pořád tam co předtím, nepostoupili ani o krok.

„Ach jo, to jsem si mohl myslet,“ řekl jsem. „Bejvali Čechové statní jonáci... ale už nejsou! I holka je zahanbí! Pojd' aspoň ty, Lojzo! Chceš snad skončit pod mostem?“

„Já teda jdu,“ vykročil Alois. „Já už nemám co ztratit. Pak vám, srabům, řeknu, jaké to tam bylo!“

„Hele, nech si toho!“ okřikl ho František a taky se rozhoupal směrem k iagysymalu. „Jdu taky! Pohlíďte nám v šenku místa u stolu, vrátíme se za chvíli zaplatit!“

Víc odvážlivců se ale nenašlo.

=*=

„Tak se tu zatím posad'te,“ nabídl jsem chlapům sedačky.

„Moc pohodlí tu teda není,“ řekl Franta. „Ty sedačky jsou fakt nějak malé, skoro jako pro mateřskou školku. Sedět se snad na nich dá, ale je otázka, jak dlouho...“

„Daxyripové jsou menší než my,“ připomněl jsem mu. „Na pohodlí nekoukejte, letíme jen k Měsíci, ne až k Jupiteru.“

Než se usadili, zapnul jsem obrazovky. Zmenšující se Země na zadní, zvětšující se Měsíc na přední. Lidka už to znala, ale také to ráda znovu pozorovala.

„Pánové,“ obrátil jsem se k našim pasažérům, „všimněte si, že v tomhle letadle nepoznáte, že startujeme. Jako kdyby tu úplně chyběla setrvačnost. Tak létají mimozemšťané.“

„To by nám mohli věnovat i na Zem,“ navrhl Franta.

„Bohužel, nemohli,“ řekl jsem. „Američané by z toho hned udělali nesestřelitelné bombardéry a to by jim umožnilo rozmlátit na cimpr campr všechny, kdo by se jim postavili na odpor. Když si představím miliardy mrtvol, které by přitom zaručeně nadělali, nedívám se Daxyripům, že jim odmítli vyhovět. Takže už asi víte, proč se hned našlo tolik odpůrců, kteří další jednání zablokovali. Málo platné, americká pátá kolona je v Čechách už dlouho.“

„A jak je to s Rusy?“ zeptal se Franta.

„Budete se asi divit, ale velice podobně,“ informoval jsem je o krachu jednání v Rusku. „Také tam se okamžitě zdvihl odpor proti mimozemšťanům. Ne u Rusů, ale u opozičních neziskových organizací, očividně taky pod taktovkou Američanů.“

„A Rusové si to nechali líbit?“ podivil se Lojza. „Vždyť tam je tento... totalitní systém!“

„Asi to není úplně tak, jak nám věší na nos médiamachři,“ pokrčil jsem rameny. „Jsem zvědavý, jak dopadne jednání v Číně. Když jsme odlétali z Měsíce, neměli ještě mimozemšťané z Číny nikoho, kdo by za ně jednal. Měli bychom si pospíšet, než všech sto tisíc míst na lodi obsadí Číňané!“

Dlouho jsme nad tím ale neuvažovali, mezitím nás spolkl přistávací trychtýř a vystoupili jsme v hangáru.

Opět na Guielke...

=*=

Cesta do našeho »kutlochu« už byla krátká. Chlapi se velice podivili, když je přivítala paní Ludmila. Navíc chodila i viděla jako za mlada a odložila i nadbytečné brýle.

„Rusové přišli na zlepšováček,“ sdělovala nám hned. „Než aby sem vozili návštěvy nedůvěřivých krajanů, natočili si video, kde ukáží to nejdůležitější. To dokážeš promítnout na nejbližší stěnu a koho to nepřesvědčí, toho nejspíš ani neukecáte. Chcete to video, že? Já už jsem to nadabovala česky.“

„Výborně, mami!“ ocenila to Lidka.

„A já mám ještě jeden nápad,“ pokračovala paní Ludmila. „Měli byste zajít za naší městskou knihovnicí. Určitě má známé v Praze, kde byste mohli získat digitalizované knížky. Už jsem to navrhla Daxyripům a jsou ochotní převést všechno do zdejších formátů. Knižky budou potřebné k udržení češtiny i ve vesmíru. Bez knih tady budeme s českou kulturou nahraní!“

„Dobrý nápad, mami!“ řekla Lidka.

„Tak se, sousedi, podívejte, jak tady žijeme,“ ukázala jim naše tři »pokojíky«. „Možná se vám to tady bude zdát stísněné. Ale byt je tu hlavně k přespávání a na to nepotřebujete obývací jako ratejnu. Nikdo si sám nevaří, na jídlo chodíme do společné jídelny, tam se odbývá i zdejší společenský život. Z nedostatku Čechů chodím zatím k Rusům, těch už je tu několik stovek. Měli byste si ale pospíšit. Daxyripové nám dohromady slibují jen sto tisíc míst a Rusové už si sem zavedli kyvadlovou dopravu.“

„Taky zabereme,“ slíbila mámě za nás Lidka.

Jen jsme nahlédli do společné jídelny. Hlučela tam spousta lidí, ale slyšeli jsme od nich jen ruštinu.

„Jo – a když se vám nepodaří dostat sem větší počet zvířat, nic si z toho nedělejte! Rusové sem už dopravili množství koz, ovcí, drůbeže, dva kravíny a tři hřebčiny. Kdyby bylo třeba, jistě se s námi ochotně podělí.“

„Tak chlapi – slyšeli jste?“ obrátil jsem se na Lojzu s Frantou. „Ještě nám nevěříte? Ještě budete zdržovat?“

„Nebudeme,“ řekl Lojza. „Seberu rodinu a jdeme sem.“

„Já asi taky,“ uvažoval nahlas Franta. „Jen mě zajímá, jestli tu je taky pivo.“

„Zatím není,“ řekla paní Ludmila. „Asi byste sem měli dovézt někoho z »našeho« pivovaru. A kdyby nikdo nechtěl, pak aspoň pár soudků piva. Mimoszemšťané se podívají, jak by to šlo udělat uměle. Podotýkám, že Rusům už udělali vodku. Je sice omezená na »stakan« denně, spousta Rusů brblá, že je to málo, ale i za to jsou vděční. Volod’a Iványč mě přemluvil, abych taky ochutnala, jenže na mě byla ruská vodka moc silná a Volod’a ji pak obětavě dopil za mne. Jestli se dostanete na Moravu, přivezte sem nějakou slivovici, Moraváci jistě nebudou proti. Víno už tu je od Rusů.“

„Jestli to stihneme...“ vzdychl jsem si.

„Když mi tu někdo pohlídá Bobinu, půjdu na Zem s vámi,“
slibovala paní Ludmila.

„Tak chlapi – fofrem zpátky, ať nezdržujeme!“ řekl jsem.

Letmo jsme se rozloučili s paní Ludmilou a vyrazili do
hangáru.

Ruské video nám jistě pomůže!

=*=

Kultura

Alois se rozhodl už na Guielke. Popadne manželku, tři děti, babičku a poletí. František tvrdil, že to musí projednat se svou drahou polovičkou, ale vypadalo to tam docela zajímavě a když slyšel, jak hladce paní Ludmilu na Guielke vyléčili, došlo mu, že by to ani pro jeho choť nemuselo být marné. Zřejmě měla i ona nějaké blíže neupřesněné zdravotní potíže.

Alois představoval šest míst, František zřejmě jen čtyři, pokud se nerozhodne přemluvit nějaké příbuzné, což by mohl ostatně i Alois, takže jsem si objednal místo osmimístného dvacetimístný iagysymal. Při cestě na Zem byl sice poloprázdný, ale zpátky už tak prázdný nebude.

Cestu jsem programoval já, ale pod dohledem Lídy, Lojzy a Franty. Přitom jsem jim vysvětloval, co a proč dělám. Příště by mohli letět s vlastními letadly, v hangáru Guielke jich bylo dost. Chtěl jsem zavést »kyvadlovou dopravu« jako mají Rusové.

Do hospody jsme dorazili dokonce dřív než za dvacet minut a vytasil jsem se s videem, aby se podívali i ostatní. Lojza s Frantou jen zaplatili a odešli »pro rodiny«, a ostatní, když to viděli, začali aspoň uvažovat. Zejména když paní Ludmila zakončila ilustrační ruské video vemlouvavým: „Poslyšte, vy Češi, snad nechcete svá místa přenechat Rusům?“

Nakonec se ukázalo, že dvacetimístný iagysymal nebude pro všechny zájemce stačit. Přitom se Lída rozhodla tentokrát na Guielke neletět, aby někdo nemusel celou cestu stát, případně ji strávit vsedě na podlaze. Řekla, že mezitím skočí do městské knihovny popovídat si s paní knihovnicí Kouřilovou. Bude to jen na pár minut, já dovezu zájemce do Guielke a hned budu zpátky, sejdem se před knihovnou.

Za chvíli dorazil pan Alois i s rodinou. Pan Alois držel za ruku nejmladší holčičku a v druhé ruce držel otlučené pouzdro na housle, ještě s nalepenou žlutou exekutorskou nálepkou.

„Říkal jsi, že tam exekutoři nedosáhnou,“ odvolával se na mě. „Nástroje jim tu nenecháme.“

Jeho vyděšená paní držela, také v pouzdře, klarinet a starší dcera trumpetu křídlovku. Bylo vidět, že je to muzikantská rodina a zamrzelo mě, že jsem všem tvrdil, aby si nic nebrali. Hudební nástroje by tam mohly být naopak velice vítané.

„A nemohli bychom si tam vzít piáno?“ starala se jeho paní. „Víme, je moc těžké, ale... nešlo by to nějak?“

„Piáno se možná do kabiny vejde,“ uvažoval jsem. „Tak si nasedněte, zaletíme tam. Máte pravdu, hudební nástroje nemají pro exekutory žádnou kulturní hodnotu. Pro ně je to jen něco, co se dá výhodně střílet. A možná by se tak dalo mluvit i o knihách.“

„V tom případě máme i my doma spoustu knih,“ přihlásil se Franta. „Když se dá tahat piáno, mělo by to jít i s knihami.“

„Problém je, že tam není na věci místo,“ přemýšlel jsem. „Leda bychom si tam založili kulturní středisko s knihovnou.“

„A to půjde?“ visel na mě očima pan Alois.

„Zkusíme to,“ řekl jsem. „Víte co? Jdeme nakládat!“

=*=

Piáno se vešlo dozadu na místo dvou sedaček. Nedělal jsem si starosti s jeho váhou, když iagysymal nevyvine plné zrychlení šesti set Gé, potrvá cesta jen o pár desítek vteřin déle. Hromada pečlivě srovnaných knih zabrala ještě víc, i když děcka se hlásila, že budou raději sedět na zemi, než aby se měly knihy nechávat na pospas exekutorovi.

„Ale je to maličko protizákonné,“ varoval nás Igor, který se nechystal odletět, jen vypomáhal s nakládáním piána, které mělo na sobě pořád žlutou nálepkou »Exekučně zabaveno«.

„Čert aby vzal takové zákony!“ odsekl procítěně pan Alois.

„Já jen, že takhle za sebou spálíte mosty a nebudete se už moci vrátit,“ dodal Igor.

„To bysme nemohli ani tak,“ řekl pan Alois. „Beztať nás chce pan exekutor vystěhovat. A přitom nemáme kam. Když si představím, kolik na nás ten syčák vydělá a přitom prstem nehne, nejraději bych ten barák před odletem zapálil.“

„To už by opravdu bylo »maření úředního výkonu«!“ řekl Igor. „A to trestné je. A mohl bys tím ohrozit i sousedy.“

„Kdyby mi sousedi půjčili, když jsem byl nemocný, žádný exekutor by nepřišel,“ řekl pan Alois. „Ale to se všichni báli, že přijdou o pár tisícovek, když natáhnou bačkory! Něco vám povím, chlapi! K mimozemšťanům jdu docela rád. Ty vesmírné potvory mají lepší srdce než devět Čechů z deseti!“

„To snad přeháníš,“ zamračil se pan Igor.

„Obávám se, že nepřehání,“ zastal jsem se pana Aloise.

„Taky bych řekl,“ přidal se Franta.

=*=

Nakonec bylo letadlo plné, že tam nebylo místo a některé děti seděly na klíně dospělých. Bezpečnostní pásy našťestí nikdo neměl, ostatně jsem si neuměl představit, že by měly význam při rychlosti tisíc kilometrů za vteřinu. Musím se Daxyripů zeptat, jak mají vyřešené nebezpečí meteoritů. Sluneční soustava je jich plná, jejich roje mají dokonce jména, určitě o nich věděli, ale žádné varování jsem nedostal. Zdá se, že to iagysymaly řešily bez účasti člověka a vlastně jsem si neuměl představit, co bych s tím měl dělat. Lidské reakce jsou v tomto případě příliš pomalé.

Poprvé jsem také využil dálkového spojení. Oznámil jsem paní Ludmile, že vezu dvacet lidí, spoustu knih, piáno a nějaké další hudební nástroje. Paní Ludmila mi obratem slíbila, že zajistí lidem ubytování a dovezenému materiálu vhodné skladování. Po příletu do hangáru jsem přepnul iagysymal do režimu iagymaz,

takže se protlačil až k naší chodbě a teprve tam jsme mohli vyložit náklad.

Noví obyvatelé Guielke si rozdělili úlohy. Chlapi se vrhli na stěhování těžkého pianu, jejich manželky si šly prohlédnout nové byty. Zprvu to vypadalo na nepříjemné překvapení, »kupce« se jim zdály příliš malé, ale když se dozvěděly, že vůbec nebudou potřebovat kuchyň a obývací pokoj nahradí společenské prostory, které mohou buď používat společně, nebo si vyhradit diskrétní oddíly a vše je jen otázkou pohyblivých zástěn, došlo jim, že nové byty nejsou vlastně malé.

Děcka si zatím vyzkoušela sestavování zástěn k vytvoření oddělené prostory, kde začala vášnivě mastit propašované karty...

Stěhování skončilo, když se piáno dostalo na místo určení do společenské prostory. Chlapům se podařilo sestavit oddělovací zástěny, aby vytvořily koncertní sál, kde Aloisova rodina z radosti, že unikli z drápů exekutora, uspořádala rodinnou zkoušku na všechny zachráněné hudební nástroje. Ukázalo se, že Alois hraje obstojně na piáno a zbytek jeho rodiny také nestál jen tak...

To už jsem nesledoval. Otočil jsem se a spěchal zpátky na Zem. Zajímalo mě, jak pochodila Liduška v městské knihovně.

Doufal jsem, že dobře...

=*=

Přistál jsem nejprve v »Brabčí rokli«, kde jsem zařídil bod »Úschovna« a pak jsem letěl k městské knihovně. Vystoupil jsem, nechal iagysymal odletět do »Úschovny« a pak jsem zamířil ke dveřím do knihovny.

Stěhování pianu bylo pomalejší, než jsem čekal, ale stálo to za pokus. Jenže na Zemi už pomalu nastával večer. Naštěstí jsem viděl světlo za okny městské knihovny, snad tam někoho najdu.

Jenže ode dveří knihovny se najednou odlepily dvě tmavé postavy a zastoupily mi cestu.

„Tys mi přebral Lídu!“ vyštěkla na mě jedna postava, podle hlasu nějaký mladý kluk. „Same, na něj!“

V té chvíli se na mě vrhli a dříve než jsem se vzpamatoval, dostal jsem dva příšerné kopance do břicha. Aniž bych si to uvědomoval, aktivoval jsem funkci »plebód« svého »fizeru« pro své nejbližší okolí.

Pak jsem se ale složil a víc nevím...

=*=

Probudil jsem se ostrým čpavým zápachem. Současně mě opět zkroutila hrozná bolest v břiše.

„Lež, lež!“ uklidňoval mě dívčí hlas, ale vyzařoval z něj víc neklid než aby uklidňoval. Poznal jsem ale, že je to Lidka.

„Co je?“ zeptal jsem se jí zmateně.

„Lež a nehýbej se, za chvíli tu budou,“ nabádala mě.

„Kdo? A kde to vlastně jsme?“

„V městské knihovně, za dvě minuty sem dorazí záchranáři z Guielke,“ ujišťovala mě. „Přinesli jsme vás zvenku, zkoušely jsme vás oživovat, nejprve samy, pak podle instrukcí z Guielke, ale doktoři tam nakonec rozhodli, že si tě raději převezmou. Máš asi nějaké vnitřní zranění. Jsi strašně bledý, musíš vydržet aspoň ty dvě minuty.“

„Přepadli mě dva gauneři,“ dostal jsem ze sebe, ale každé slovo mě zabořilo někde uvnitř.

„Jo, víme,“ ujistila mě. „Podle všeho jsi je přimrazil, leží tu vedle, ale ti se z toho dostanou sami. Já je oba znám. David je syn mé nedávné šefové, děsný spratek, a jeho kumpán Sam je vyhlášený rváč. Co vlastně proti tobě měli?“

„Ten David... vyčetl mi, že jsem mu přebral tebe...“

„Tak to kecá,“ řekla. „Nikdy o mě ani pohledem nezavadil, jen když chtěl donést pivo nebo panáky pro svou bandu, ale i pak jsem pro něho byla jen servírka. Přitom je to děsný floutek a říká

se, že jede v drogách. Ani bych ho nechtěla a nikdy jsem s ním nic neměla, sám to víš nejlépe.“

Zvenku se ozvalo známé syknutí. Lidka vyskočila a běžela ke dveřím, aby lékaři z Guielke nehledali, kam mají jít.

Jenže se mi náhle udělalo mdlo a pak už zase nic nevím...

=*=

Podruhé jsem se probral pod bílým stropem s typickým vzorkem, jsem tedy na Guielke. Nikdo u mě nebyl, ale když jsem otevřel oči, vynořila se za mnou hlava mimozemšťana. Aha, ti mě asi převzali...

Jenže za malou chvílku příběhla i Lidka, zřejmě ji zavolali. Vrhla se ke mně, začala mě líbat a přitom brečela.

„Víš, že nebýt Daxyripů, už bych tě neměla?“ vzlykala.

„Co mi ti grázlíci udělali?“ zeptal jsem se. „Pamatuji se jen na dvě kopnutí do břicha, dál nevím...“

„Však to stačilo,“ řekla skrz slzy. „Pak jsi je totiž přimrazil »fizerem«, takže se složili i oni, jenže jim nic víc nebylo. Kdybys viděl, co z tebe vyteklo krve, když se ti Daxyripové dostali do břicha... zachycovali ji do takového průhledného měchu a pak ti ji postupně vrátili do žíly na ruce... bála jsem se, že ta krev není sterilní, ale oni mi řekli, že případnou infekci řeší jinak... ale to ti řeknu, vypadalo to příšerně! Ty dva lumpy rváče oživilo snadno, ale nenechali je jen tak utéci...“

„Doufám, že je nechali na Zemi,“ vzdychl jsem si. „Nerad bych se s nimi potkával tady...“

„Jo, nechali je tam,“ přikývla. „Jenže s nimi udělali hned na místě soud, obžalovali je z pokusu o vraždu a odsoudili je... Já jsem všechno překládala, byla jsem tam jediná, kdo zná jak česky, tak hiďorčoť...“

„Na Zemi snad Daxyripové pravomoc nemají,“ řekl jsem.

„Jenže oni tvrdili, že ani pouhý pokus o vraždu nesmí zůstat bez trestu. Neboj se, nezabili je... jen je něčím ozářili, takže jsou

z nich teď to... eunuši... Jednak řekli, že jim to sníží agresivitu, ale za druhé, podle nich takoví ani nemají nárok na potomky...“

„Dost drsný trest za jedno kopnutí!“ řekl jsem, i když jsem vnitřně chápal, že by jim to bez trestu projít nemělo.

„To kopnutí tě málem zabilo,“ řekla. „Já s takovým trestem souhlasím. Neměli tě napadat. I kdybys mě Davidovi přebral, neměl to řešit takhle. A ještě si na tebe pozval známou mlátičku Sama, sám by si na tebe ani netroufl...“

„Horší je, že zase nabereme zdržení...“ povzdychl jsem si.

„Jak se to vezme,“ uklidnila se. „Nestarej se o to, místo tebe teď na Zem lítá dvanáct nových posádek, je nás tu Čechů už přes tisíc, zatímco Rusové se zasekli. Vláda Ruska urychleně vydala zákon zakazující občanům jakékoliv styky s mimozemšťany...“

„Od vlády Ruska bych to nečekal,“ podotkl jsem.

„Jo – a Kongres Spojených států odhlasoval úplně stejný zákon pro Spojené státy, není jasné, kdo to od koho opsal. James je teď psanec, ale nic si z toho nedělá. Podařilo se mu přesvědčit kvakery, aby to brali jako kdysi pomoc černochům. Američanů je na Guielke už kolem dvou set. Teď to vlastně nejlépe pokračuje v Čechách. Sice tam hned tři opoziční partaje navrhly prakticky stejný zákon jako vyšel z Kongresu Spojených států, jenže ostatní poslanci to porovnávají se zákonem z Ruska a teď se třeskutě hádají, jestli je to lezení do zadku Rusům nebo Američanům... No a zatímco se tak veřejně prospěšně hádají, naše posádky stěhují lidi na Guielke.“

„Sehnali jste někoho z »našeho« pivovaru, jak navrhla tvoje máti?“ zajímal jsem se.

„Nesehnali,“ řekla Lidka. „Pivovarskejm se v Čechách vede až moc dobře, případná cesta do vesmíru nikoho neláká. Bude to asi těžký. Ale nemusíme si zoufat, Rusové už mají i pivo. Pivaři to sice prohlásili za patoky a já s nimi souhlasím, jenže jiní říkají,

že v nouzi, »s ucpaným nosem a se zavřenýma očima« se to ještě pít dá. Kdyby nám to nevyšlo, bude na Guielke pivo z ruského sektoru. Rusové mají vodku, pivo i víno – a to není špatné.“

„Ruské pivo – česká ostuda!“ řekl jsem.

„A co naděláš?“ pokrčila rameny. „Můžeme být rádi za to, co se nám zatím podařilo. Máme několik vynikajících kuchařek, spojily se s Daxyripy a vymýšlejí recepty. Budeš se divit, ale mají úspěchy. Až ochutnáš jejich rajskou omáčku, vepřo-knedlo-zelo nebo svíčkovou s knedlíkem, budeš se i za ušima oblizovat!“

„Svíčkovou?“ podivil jsem se. „Ta se snad dělá z hovězího! Kde tady na Guielke seženeš hovězí?“

„Sám jsi mi řekl, ať nepátrám po původu jídel,“ připomněla mi má vlastní slova. „To se ví, že hovězí není hovězí, ale záleží přece i na úpravě. Když se zdejší taky-hovězí správně naloží, máš velký problém rozeznat ho od pravého. Vepřové je z jiného druhu hmyzu, ale chlapi si nad ním taky pomlaskávají. Uvidíš!“

„Nezlob se, ale svíčková pastovitě konzistence...?“

„Ale co tě nemá!“ opáčila vesele. „Vždyť i Daxyriповé dřív jedli maso! A to se ví, že se s ním nechtěli rozloučit! Jenže když se jim podařilo trefit nejen chuť a barvu, ale mají v mase dokonce i vlákna, potřebuješ opravdu znalce, aby to rozeznal. Jen ti musí být jasné, že tady kuchyně nezačíná krájením masa, ale strojem na jeho syntézu z odlišných surovin... když si však zdejší »maso« porovnáš s pozemským »strojně odděleným separátem«, pak i to »hmyzí maso« jasně o dvě koňské délky vede!“

„Takže jsem zase něco důležitého zaspal,“ vzdychl jsem si.

„Nezaspal, ale málem jsi to nepřežil,“ vzdychla si také. „Já už tě na Zem nepustím. Už jsi toho protrpěl dost!“

„Ba ne, Liduško,“ odporoval jsem jí. „Přece tam půjdu. Mám totiž v »našem« pivovaře známého. Když ho přesvědčím, máme naději na lepší pivo než mají Rusové. A navíc bych tu měl

dalšího kamaráda, to se taky cení. Když ho nepřesvědčím, nedá se asi nic dělat a budeme pít to ruské pivo.“

„Taky se to dá pít,“ řekla.

„A ty nemáš na Zemi nějaké kamarádky, které bys sem ráda dostala?“ zeptal jsem se jí.

„Budeš se asi divit, nemám...“ řekla. „Měla jsem jen jednu, jenže když se naši rozváděli, rozešla se se mnou ve zlém i ona. Dodnes mám dojem, že se se mnou kamarádila spíš kvůli tátově kariéře a po jeho odchodu jsem jí už nebyla dost »hóh«. Určitě byla taky nakažená »vyvoleností«. Nechme ji být, nemá to cenu. Tady jsem si našla hned dvě, jak ty říkáš, »sprízněné duše«, mám to tu lepší než na Zemi a už se mi tam ani nechce. Říkám si, že je třeba hledět dopředu a ne dozadu. Musíme si tady vytvořit lepší vztahy než dřív.“

„To ti jen schvaluji,“ přikývl jsem. „Ale já bych se nechtěl jen tak rozejít se všemi. Věřím, že jich ještě pár přemluvím. Jestli mě nebudou potřebovat do některé posádky, poletím sám.“

„Tak to teda ne!“ vzepřela se. „Nejdřív rekonvalescence, a až pak – možná – nějaké cestování!“

„Nechtěl bych, aby kvůli mé neschopnosti zůstali na Zemi moji kamarádi. Samozřejmě jen ti, kdo by o tu cestu stáli, jenže jak já je znám, byli by vhodnějšími kandidáty než polovina těch, kdo už tady jsou. A chtěl bych je, pokud to půjde, vytáhnout ze Země i s jejich rodinami. Slíbený počet míst na Guielke se přitom pořád zmenšuje, nechci zaváhat.“

„No dobře, ale budu létat s tebou,“ ustoupila.

„Beru,“ řekl jsem. „Všema deseti! A poslyš, jak dopadlo tvé jednání s knihovnou?“

„Lépe než bys čekal,“ usmála se na mě. „Paní knihovnice Kouřilová je na Guielke a přemluvila osm dalších i s rodinami. Její známá, paní Františka z centrální knihovny, sjednala možnost pořídit digitální kopie všeho, co dosud stihli naskenovat. Musely

kvůli tomu nakoupit nové disky a vše zkopírovat, takže tu máme většinu naší České knihovny v podobě záznamů. Paní Františka je už tady také a přišel s ní i jeden počítačový expert, který teď řeší s Daxyripy jejich dešifrování. Mimochodem, už si můžeš některé knihy objednat.“

„Jak?“ zajímalo mě. „Jsou už převedené do informačního systému Guielke?“

„Budeš se asi divit, neuhodl bys to,“ usmála se. „Představ si, že Daxyripové vyvinuli už kdysi dávno stravitelný papír i čern, takže si můžeš objednat »duševní potravu« na jedlém papíře. Taková kniha má volnější listy a co přečteš, to můžeš postupně vytrhat a sníst.“

„Konečně stravitelnější čtení!“ řekl jsem nadšeně. „Prosím jednoho Shakespeara se šlehačkou...“

„Jen se směj!“ řekla. „Ale teprve až to uvidíš! Ono to vůbec nevypadá marně! Objednanou knihu dostaneš pokaždé obratem a zaprášené knížky se už nebudou válet po policích... nehleď na to, že na knihy opravdu není v Guielke místo.“

„Už jsi nějakou snědla?“ zeptal jsem se jí.

„Nemám na to čas,“ odvětila. „Ale vypadá to, že se ty jedlé knihy rychle šíří. Už je mají i Rusové a Američané.“

„Američané?“

„Většinou jsou tady kvakeři, ti nemají s válkami vůbec nic společného,“ řekla. „Škoda, že se jim nepodařilo přesvědčit také Amíše, ale ti se nechtěli na Guielke vzdát náboženství.“

„Já bych byl pro náboženskou svobodu,“ řekl jsem.

„Já ne,“ řekla tvrdě. „Na Guielke nebude místo na všelijaké kostely, chrámy ani mešity. Jenže Amishové se nezalekli toho, že by tu nemohli mít kostel. To by ještě překousli. Nevydýchali ale, že na Guielke nebudou »v potu tváře obdělávat pole svá«, protože tu nejsou pole, nebudou zde koně a zdejší zemědělství je vědecky

vedená hydroponie. Amishové opovrhují civilizací i na Zemi, na Guielke by byli od srdce nešťastní.“

„Pak ať si zůstanou na Zemi,“ souhlasil jsem.

„Beztak už to nezměníš,“ dodala.

Amishů mi bylo líto. Byli to sice náboženští fanatici, ale tak nějak sympatičtí. Nikoho neusurpovali, nikomu neškodili a díky svému odmítání civilizace nebyli ani ve finančním otroctví. Byli zkrátka svoji. Jenže nebylo jisté, zda by se vyrovnali s tak náhlou změnou, jakou představovala Guielke.

Na Zemi jim bude lépe.

Opravdu jsem si to myslel...

=*=

Kamarádi

Na to, že jsem měl zemřít, jsem se rychle vzpamatovával.

Ještě že Lidka nepodlehla naléhání knihovnice Kouřilové, která chtěla v prvním úleku zavolat sanitku. Daxyripové to stihli až z Měsíce dřív a nezbylo jim než potvrdit, že bych zemřel, než by pozemská sanitka dorazila. Čeští zdravotníci v rámci šetření tak dlouho rušili záchranné stanice a »prodlužovali dojezdni dobu sanitek«, až se stalo, že do mnoha míst sanitka prostě nemůže přijet včas. Naše městečko je od nemocnice vzdálenější, takže sem mohu místo sanitek jezdit rovnou pohřebáci. Ale i kdyby mě dovezli do nemocnice živého, neměl bych na Zemi ani zdaleka vyhráno! I Daxyripové se mnou měli dost práce! Doktoři na Zemi by zapsali do protokolu »zranění neslučitelná se životem« a tím by to pro ně skončilo. Pro mě ovšem taky.

Byl jsem ale naživu a rychle jsem se zotavoval. Namísto tekuté stravy mě začala Lidka krmit kuřaty, ale nevyhýbala se ani novým pozemsky vyhlížejším jídlům. Musel jsem potvrdit, že svíčková na smetaně je mňam, i když skutečné maso ani smetanu neviděla ani z dálky. Ochutnal jsem i »maďarský guláš« a navrch jsem si dal »ruské pivo«. Guláš neměl chybu, ale pivo... no, pít se dalo. Ale jak kdosi trefně poznamenal, jen »s ucpaným nosem a se zavřenýma očima«.

Lidka však trvala na tom, že se ode mne nehne ani na krok. A nebyla daleko od pravdy, když tvrdila, že je už pro mě Země nebezpečná. Vláda Spojených států vydala mezinárodní zatykač na Jamese Sullivana pro zločin velezrady Spojených států, což by měl Interpol okamžitě odmítnout, protože se vyžaduje vydání pro zločin, který není v jiných zemích trestný. V paragrafech to sice většina zemí má, ale týká se to výhradně vlastních občanů. Dá se dokonce předpokládat, že velezrada Spojených států je v Rusku nebo v Číně hodnocena spíš kladně a naopak. Rusko sice takový

přešlap neudělalo, nicméně i tam zavedli trestní řízení proti všem »velezrádcům Ruska« jejichž jména znali. Igor Strelcov i Vasilisa Zaňskaja museli počítat se zatčením, kdykoliv by se objevili na území Ruské federace. Jenže v Rusku »operovalo« osm dalších nezávislých posádek a ti, kdo se ocitli na listině trestně stíhaných osob, se prostě přestali na Zem vracet. I na Guelke se pro ně našla užitečná práce a ve výletech na Zem je zastoupili mladší, ruské policii ještě neznámí lidé.

V Čechách zatím nikdo žádné trestní stíhání nezahájil. Nic nás tedy neomezovalo. Jen jsme si přáli, aby se naši poslanci co nejdéle o kritický zákon hádali. Čím bouřlivější debaty, námítky a obstrukce, tím lépe pro nás. I když nám bylo jasné, že ten zákon nakonec naši Sněmovnou projde, velvyslanectví Spojených států už začínalo být netrpělivé. Odkládat návštěvu Čech mohlo být z tohoto hlediska už teď nebezpečné a já jsem se rozhodl na nic nečekat a půjčil jsem si osvědčený autobus. I když se chystáme přesvědčovat jednoho člověka, nevíme, kolik jeho příbuzných se s tím svezí.

„Ale nikam nepůjdeš beze mne!“ vymínila si Lidka. „Jsem teď tvůj osobní strážce, jasné?“

„Hlavně mě nech mluvit,“ usmál jsem se.

=*=

Zvonek byl slyšet až venku.

„Nejsme doma!“ ozvalo se zevnitř. Jenže pak se domovní dveře přece jen otevřely. Karel jen potvrdil svou pověst šprýmaře.

„Proboha!“ vytřeštil na mě oči, když mě spatřil. „Jsi to ty, nebo mám jenom vlčí mhu?“

„Myslím, že bys mě mohl poznat,“ řekl jsem. „Tolik jsem se snad nezměnil. Zato ty jsi teď zarostlý jako Tolstoj!“

„Poslyš, vsadili jsme se s mojí ženou, že jsi byl nedávno na Pražském Hradě s nějakými zelenými mužíky,“ začal Kája na

uvítací řeč trochu neobvykle. „Danča tvrdila, že se krutě mýlím, že to není možné. Vyhrál jsem nebo prohrál?“

„Vyhrál,“ ujistil jsem ho. „Nepozveš nás dál? Tady venku to není vončo!“

„Jen pojd'ťte!“ ustoupil, abychom mohli vejít. „Poslyš Zbynd'o, snad sis už konečně nenašel holku?“

„Nenašel,“ řekl jsem zarytě. „Lidka si našla mě. Zatím jsme neměli čas na svatbu, ale jedeme teď ve všem spolu.“

„Konečně!“ neodpustil si Kája.

Zavedl nás do obýváku, kde jeho manželka Dana, pohledná blondýnka, krmila dva malé špunty. Čtyři a dva roky, odhadl jsem je. Už ale dojídali, takže nastal odchod do koupelny a stůl jsme po nich obsadili my. Danka jen v rychlosti otřela desku, kde kluci trochu nabryndali... v tomhle věku je to normálka...

„Pozveš mě na tu veselku? Ocenil bych, kdybys měl pro nás dvě místa, já teď ve všem jedu spolu s Dankou. Děcka na tu dobu dáme k babičce...“

„Pozvu tě rád, ale má to, hochu, menší zádrhel,“ řekl jsem. „Připravte se na delší štrapáci. Bydlíme totiž na odvrácené straně Měsíce u těch zelenovlasých mužíčků... Zelenovlasých žen je tam taky dost, zhruba polovina... Projevíte-li souhlas, zavezu vás tam. Viděl jsi aspoň náš odlet z Hradu?“

„Nejsem si tím jistý,“ zavrtil hlavou. „Viděl jsem, jak jste nastupovali do takového obřího granátu bez oken, ale najednou jste byli pryč, ani jsem si nevšiml, kdy jste odlétali.“

„Ale tak jsme opravdu odlétali!“ ujistil jsem ho. „Uvědom si, televizní přenos, to je vlastně film. Na jednom okénku jsme ještě byli, na druhém už jsme byli úplně mimo zorné pole kamery. Lítáme totiž děsně rychle. Umíš spočítat rovnoměrně zrychlený let k Měsíci v trvání osmi minut? Vyjde ti šest set Gé. Kdyby to nebylo dovnitř precizně kompenzované, rozmačkalo by nás to na kaši. Takhle můžeš letět ve stoje a bez přidržování. Ale to není

všechno. Já bych vás tam chtěl pozvat natrvalo. Co kdybyste se tam přestěhovali jako my?“

„A máte tam pivovar?“ opáčil.

„To je to, nemáme,“ řekl jsem. „Ale pivo tam chceme, jenže jak asi víš, legální dovoz ze Země není v současné době možný. Potřebujeme někoho, kdo se v tom vyzná, aby pivovar založil. No a tak jsem si vzpomněl na tebe, víc fachmanů ani neznám.“

„Ale já mám pivovar tady,“ namítl.

„Jo, máš,“ řekl jsem. „Ale je vás pivovarskejch v Čechách jako much a kdykoliv tě někdo nahradí. U nás na Měsíci bychom si tě jinak vážili! Neříkám, že to bude snadné, ale pro fachmana by to nemělo být neřešitelné.“

„Ale jak je to u vás s tím pivovarem?“ zeptal se. „Vykládáš mi to, jako kdybych tam měl přijít a začínat na zelený louce. A to víš, už vidím ty stovky přescasů... a já bych si chtěl taky užít děti, zrovna teď jsou v nejroztomilejším věku... Založit pivovar, to není jen tak! Normálně to trvá pár let a pak se to ještě musí usadit, než se to vyprofiluje...“

„Tak úplně na zelený louce by to zase nebylo,“ ujistil jsem ho. „Rusové už si tam pivovar založili. Je jich tam víc, takže už mají vlastní vodku, šampaňské i pivo. Nám chybí fachman, který by to dal dohromady. Přiznám se, ruské pivo mi nechutná. A je to tak trochu ostuda, že Rusové pivo mají, sice jen patoky, ale Češi nemají nic. Takže bys tam jel zachraňovat čest českých sládků...“

„To je slovo do prance!“ uznal. „Jenže pivovar, to není jen pár várnic! Jak je to tam se surovinami? Seženete chmel a slad? Kvasnice nepočítám, ty se množí samy, ale máte tam snad lány sladovnického ječmene?“

„Lány ne, ale jsou tam hydroponické skleníky,“ řekl jsem. „Rusové tam zkouší pěstovat pšenici, říkají, že to jde. Totéž bych řekl o ječmenu i o chmelu. Nezasťírám, že je to výzva, ale pokud se to povede, bude tam spousta vděčných chlapů.“

„A jak je to tam s dětmi?“ otočil téma hovoru. „Jak je to tam se školami? Máte tam vůbec školy?“

„Budeme je mít lepší než na Zemi,“ ujistil jsem ho. „Zatím tam samozřejmě nic není. Pár ženských si tam zařídilo něco jako mateřské školky, daly děcka dohromady a střídají se. Pro děcka je lepší, když jsou pohromadě, ženské mají víc volna. Učitele pro nižší stupně máme, v tom se ničeho neobávám. Ale vyšší stupeň vezmou do rukou mimozemšťané a děcka budou mít lepší školy než v Harvardu nebo v Oxfordu.“

„Mimozemské školy?“ zarazil se. „To vypadá zajímavě!“

„Mimozemšťané počítají s tím, že my, starší pozemšťané, už jejich vědu nezvládneme,“ opakoval jsem, jak mi to nedávno vysvětlovala Surižke. „Jsme příliš v zajetí pozemské vědy. Pořád uvažujeme v našich měrných jednotkách. Daxyripové neměří ani délky v metrech, ani čas ve vteřinách, mají úplně odlišné i ostatní měrné jednotky. Na jejich lodi ale budeme závislí na jejich vědě, mají ji zkrátka vyvinutější. My, pozemští inženýři, jsme pro ně nuly, ale naše děti by se mohly Daxyripům vyrovnat a zvládnout mimozemskou vědu a techniku. Jen v některých specifických oborech, kam podle mě výroba piva patří, mohou být na úrovni i naši fachmani. Mimozemšťané pivo neznají, vyniknout tam můžeš už teď. Tebe by to nelákalo?“

„Čoveče, když mi to tak krásně maluješ, zaujalo by mě to. I když s pivovarem... nevím, nevím... na rovinu ti řeknu, že na to nemám. Mám hypotéku jako hrom a nemohu se už zadlužovat ani trošku. A takový pivovar, to chce miliony.“

„V tom tě potěším ještě víc,“ řekl jsem. „Na Guielke nemá nikdo dluhy. Daxyripové nám všechno poskytují jako nezištnou pomoc méně rozvinuté civilizaci. Na pivovar nebudeš potřebovat žádné miliony. Jen nějaké nákresy, které snad zvládneš, oni ti to podle nich udělají. Hele, když to zvládli Rusové...“

„Ale co bude s tímhle naším barákem?“ staral se.

„Tam ho samozřejmě potřebovat nebudeš,“ ujistil jsem ho. „Ubytování je tam zdarma, jsme na jedné lodi. Když to tu opustíš a přestaneš platit hypotéku, banka na tebe určitě pošle exekutora. Ten všechno zabaví a prodá, ale tebe se to nedotkne. My všechny, kdo se tam stěhují, varujeme, aby nelpěli na majetku. Všichni se tam stěhují jen s tím, co mají na sobě. Výjimkou jsou hudební nástroje, ty tam mohou být užitečné, případně rodinné fotografie a jiné podobné památky, ale nic objemného. Zpočátku si tam lidé brali i knihy, jenže těžko budeš mít nějaký unikát, většina knih už tam je. Abys tomu rozuměl – nikdo nemá knihy doma. Když si chceš nějakou knihu přečíst, objednáš si ji a dostaneš ji. Aby se knihy nikde nehromadily, tisknou se na jedlém papíře jedlými barvami a po přečtení se prostě snědí.“

„A co kdyby se mi některá kniha opravdu zalíbila?“

„Žádný problém, objednáš si ji znovu.“

„A pak ji zase musím sníst?“

„Když se ti knihy přejejí, dones je do zoologické zahrady. Zvířátka si je taky ráda »přečtou.«“

„Tam jsou i zoologické zahrady?“

„Je jich tam víc,“ ujistil jsem ho. „A mimozemšťané nám pozemšťanům tolerují i běžné »domácí mazlíčky«. Samozřejmě ne nebezpečné. Žádné masožravé obludy, ani jedovaté hady nebo pavouky, maximální velikostí je pes vlčák.“

„Domácí mazlíčky nemáme, ale musím brát v potaz naše dva rošťáky,“ uvažoval Kája.

Mezitím přišla z dětské ložnice jeho choť. Přisedla si k nám a chtěla vědět, o čem je řeč.

„Lákají nás všechny k mimozemšťanům,“ ohromil ji Karel a několika větami ji seznámil se situací, aby byla »v obraze«.

„Kolik je tam takových dětí, jako naše?“ chtěla vědět Danka.

„Nemám přehled o všech, ale českých dětí je tam zatím asi stovka, už je jich na docela slušnou školu,“ ujistil jsem ji.

„A to se jejich mámy nebály?“ zeptala se.

„Nebály,“ přikývl jsem. „Některé tam šly z donucení, tady na Zemi se jim nevedlo dobře. Umíte si snad představit, jak se tu žije, když má rodina na krku několik exekucí...“

„To snad u nás nehrozí,“ odrazila mě.

„Pak k nám přišlo několik dětí s jejich matkami, které byly zaměstnané jako knihovnice,“ pokračoval jsem.

„To taky není náš případ,“ řekla rychle.

„A pak tam máme pár takových, co tam šli dobrovolně,“ doplnil jsem. „Jednak protože budou u mimozemšťanů, jiní tam šli za větší svobodou. Chtěli se zbavit otroctví peněz. Nejsou tam žádné daně, dluhy, složenky, bankéři a exekutoři. Poslední možný důvod je, že mimozemšťané mají i lékařskou vědu obecně dál než je naše. Pár lidí tam uzdravili z nemocí na Zemi neléčitelných.“

„To by mohl být důvod i pro nás, ne?“ obrátila se Danka na Káju. „Kdyby tvoji máti uzdravili, byl bys jim jistě vděčný.“

„A vezmou ji tam?“ obrátil se Kája opět na mne.

„Pro nás je výhodné brát tam rodiny i s příbuznými,“ ujistil jsem ho. „Čím tam bude nás Čechů víc, tím lépe.“

„A mohl bych tam i já někoho zlanatit?“ zajímal se Kája. „Vím o pár odbornících, kteří by se tam jistě dobře uživili. Známe se s pěstiteli chmele...“

„Výborně!“ ujistil jsem ho. „Taková tam budou vítání!“

„I kdyby jich bylo... trochu víc?“ sondoval opatrně.

„Podívej se, Kájo,“ řekl jsem, „mimozemšťané tam pro nás rezervují celkem sto tisíc míst. Musíme se ale o ně podělit s Rusy a s Američany. Jakmile bude těch sto tisíc zaplněno, řeknou nám »Konec – a dál ani nohu!« A teď si představ, nejvíc je tam nás Čechů! Rusům i Američanům házejí jejich vlády klacky pod nohy v podobě zákonů, zakazujících jednání s mimozemšťany. To nás

Čechy zatím netrápí, takže tam směle lákáme další. Přednost mají ti, kdo mají na Zemi nějaký finanční problém. V Čechách to jsou hlavně exekuce, u Rusů i u Američanů je to podobné, ale není to podmínkou. Zatím místa jsou. Ale podle mého mínění by nebylo špatné, kdyby tam nás Čechů bylo nejvíc. Rozumíš?“

„A proč tam nejsou i jiné národy?“ zeptal se mě.

„Některé národy to prostě odmítly,“ řekl jsem. „Například mohamedáni se s mimozemšťany nesnášejí. Prý nejsou v Koránu, tudíž to jsou démoni a s těmi oni nejednají. Když se Daxyripové poprvé objevili u Země, posbírali tady dvě stě lidí jako »vzorek«. Mimořádně, patřím mezi ty první. Jenže to vzali v jakémisi pásu od Sibíře přes Evropu po Ameriku. A co se nestalo? Větší část Evropy je zamořena muslimy, původní Evropané se bojí vycházet z domů, Daxyripové tak »náhodným výběrem« získali především muslimy. Ti ale s nimi odmítli jednat, proto je museli postupně vrátit. Výjimkou jsme my Češi, Rusové a Američané. Jenže když jsme začali v Evropě jednat s Prahou a Moskvou, postavil se proti mimozemšťanům celý zbytek Evropy jako jeden muž a pak už se nedalo jednat nikde.“

„Nedalo se to včas napravit?“ vrtěl hlavou Kája.

„Vždyť se na Zemi nevyznali!“ připomněl jsem mu. „Kdo s nimi odmítli jednat, neměli pro ně žádnou cenu. Vraceli je proto a jednali s těmi vstřícnějšími. Nemohli vědět, že jsou muslimové v Evropě cizinci. A když se ukázalo, že my Češi s Rusy zaplníme vyhrazené místo sami, neměli Daxyripové důvod s jinými národy jednat, zejména když je všichni odmítali! Někteří z náboženských důvodů, jiní kvůli Moskvě. Jejich škoda!“

„To vypadá zajímavě,“ podotkl Kája. „Ještě tak vědět, proč jsou k nám mimozemšťané tak vstřícní, proč nás zvou k sobě!“

„Daxyripové tvrdí, že Země je na pokraji katastrofy zvané »nukleární Apokalypsa«,“ vzdychl jsem si. „V tom mají, bohužel, pravdu. Možná to Země přežije, ale kdyby se měli lidé na Zemi

vyvraždit, pak Daxyriповé chtějí, aby to přežila aspoň malá část pozemské populace. Sto tisíc lidí je právě tak dost na to, abychom nezdegenerovali. Proto nás zvou k sobě.“

„Kdyby nám uzdravili moji matku, byl by to sám o sobě důvod dát se k vám,“ řekl Kája za souhlasného přikyvování své ženy Danky. „A kdybychom přibrali ještě pár příbuzných z její strany, třeba rodinu její sestry... a já bych zkusil přemluvit pár svých známých...“

„Jenže tu máme hypotéku,“ připomněla mu Danka.

„Kašlete na ni,“ poradil jsem jí. „Vždyť je to obojek otroka, nechat se takhle přivázat k majetku! Každému říkám: Vezměte si tam jen rodinné album fotek, domácí mazlíčky, hudební nástroje a tolik příbuzných, kolik se vám podaří přesvědčit. Zbytek nechte na Zemi! Přijdete o to, ale nic z toho tam nebudete potřebovat.“

„Máme tu nechat i skoro nové auto?“

„Jestli ho nechceš prostě vyhodit, někomu ho daruj,“ radil jsem mu. „Jednak ho na Měsíc nedostaneš a za druhé, co by sis tam s ním počal? Chceš snad jezdit po měsíčních kráterech? Jen tak pro zajímavost, jejich hromadná doprava jezdí rychlostí šesti set kilometrů v hodině, to je rychlost malých tryskáčů. Auta tam nevystačí s dechem.“

„To je asi pravda,“ přikývla Dana.

„Tak co? Plácnete si?“ nastavil jsem ruku.

„Tak jo!“ řekl Kája.

=*=

Strážci Měsíce

Kája se v Guielke rozhlédl a nechal se dovézt do ruského sektoru, kde mu Rusové ochotně předváděli své výtvary. Vodka ze pšenice podle něho neměla chybu a pěstování pšenice metodou hydroponie ukazovalo, že to půjde i s ječmenem. Rusové se mu navíc pochlubili pšenící s ohromnými klasy, kde bylo trojnásob zrn než u běžných odrůd. Kdysi ji vyšlechtili sovětsí vědci, jenže měla jednu nectnost – potřebovala čtyřikrát víc plochy na jeden klas, takže se výnosy naopak snížily. U hydroponie však o plochu půdy nešlo a tady se výnosy zvyšovaly.

Škoda, že to nejde i s ječmenem!

Zato s pivem Káju nenadchli. Nevadilo by, že ho zkoušeli vařit z pšenice, ale místo chmele použili jakési hořké výhonky ze zdejších stromů, což rozhodně nebylo to pravé.

„To bych udělal taky, kdybych opravdu nesehnal nic jiného, ale pak bych se za to pivo taky styděl,“ řekl Kája.

Rusové se ovšem za své pivo nestyděli, naopak to nazývali »dostižením« neboli úspěchem. Což Káju jen popíchlo, aby se do toho zakousl jako medvěd. Rozdělil v českém sektoru úkoly. Jedna parta se věnuje hydroponii ječmene, druhá sežene žatecký chmel a naučí se pěstovat ho hydroponicky. Pro sladovníky se rozhodl sám dojet do Čech se slovy, že to chce fachmany, jinak to dopadne po-rusky.

A protože nechtěl čekat, až ječmen i slad v hydroponických sklenících vyrostou, naučil se pilotovat iagysymal (což potvrdím, není až tak těžké) a zaletěl si s největším iagysymalem na Zem. Nejen pro kamarády, ale i pro suroviny.

Na Guielke se nestěhovali jen nešťastníci pod exekucemi, kteří neměli ani vindru, případně lidé zatížení hypotékami, kteří také žili od výplaty k výplatě. Po finanční svobodě toužili i lidé, kteří hospodařili »přebytkově« a měli na svých kontech rezervy.

A protože je na Guielke nepotřebovali, věnovali je ochotně »pro humanitární účely«, jako byl počáteční nákup chmele a sladu pro rozjezd PČPG neboli Prvního Českého Pivovaru na Guielke.

Karel se ze Země vrátil s plným iagysyalem. Na Guielke dovezl rodiny tří svých kamarádů, zvědavých na mimozemšťany, ale ještě víc na mimozemský pivovar. Kromě nich dovezl pár tun nákladu – plné pytle sladovnického ječmene a lisovaného chmele, jiný se tak nahonem nedal sehnat. Karel tvrdil, že postačí a šel si pro radu k Daxyripům, jak nejlépe zařídit vlastní pivovar. Kdo ho sledoval, tomu bylo jasné, že jde za tím cílevědomě a že se určitě nespokojí takovým »dostižením«, jako Rusové.

Já jsem teď cesty na Zem nepodnikal. Lidka mě nemusela hlídat jako »můj osobní strážce«. Nespokojili jsme se totiž tím, že jsme bydleli spolu, ale uspořádali jsme si malou, útulnou, téměř »komorní« svatbu. Samozřejmě na ní museli být i Kája s Dankou, našlo se i pár dalších svatebních hostů. Lojza se svou hudební rodinou nám zahráli. Mezitím si našli na Guielke další »spřízněné duše«, ale na svatbě hráli jen oni. Aby neurazili některé členy své velké kapely, odmítli všechny a prohlásili, že »na komorní svatbě přece nemůže hrát symfonický orchestr«.

Paní Ludmila se hned po svatbě od nás odstěhovala. Prohlásila, že nás klidně bude navštěvovat přes celý český sektor, ale tchýně má být od mladých co nejdál. Matematicky řečeno, obliba tchýně je přímo úměrná čtverci vzdálenosti od ní. Druhý důvod jejího stěhování se jmenoval pan Bohuslav, ke kterému se stěhovala, neboť uznala dceřino naléhání, že ještě není tak stará, aby si nemohla někoho najít ke společnému životu.

Takže jsme se nakonec vzali... ono je asi nejlepší, když oba berou jeden druhého jako toho k sobě nejvhodnějšího a nekoukají výš (německy »hóch«). Kdo se i po svatbě rozhlíží po »lepší«, je nejspíš »nakažený vyvoleností«, myslí si, že on si »zaslouží někoho lepšího« a nebude spokojený ani s královnou krásy.

A takoví snad na Guielke nejsou...

=*=

Český parlament nakonec »prohlasoval« zákon, zakazující pod trestem veškeré styky s mimozemšťany. Postavil je na roveň velezradě včetně výše trestů, stejně jako to udělali Američané, po nich Rusové a pak »přirozeně« všechny státy světa, na velmocích nějak závislé. Zákon proti mimozemšťanům nepřijaly z velkých států jen Čína, Indie a Malajsie, z malých zemí všechny islámské, které mimozemšťany neuznávaly a považovaly je podle Koránu za demony, s nimiž pravověrný muslim nejedná. I Daxyripové se na Zemi lépe zorientovali a rozhodli se, že tyto země už neosloví. Indii odmítli kvůli přetrvávajícímu kastovnímu systému, Malajsii kvůli islámu a Čínu kvůli »vedoucí roli Komunistické strany«.

V okamžiku, kdy Český Parlament přijal na nátlak velmocí onen zákon, Češi na Guielke na množství jasně vedli a ten náskok už nemohl nikdo překonat. Podle databáze nás bylo pětadesát tisíc, tedy nadpoloviční většina, Rusové tvořili až početně druhou národnost a Američané se svými třemi tisíci byli jen menšinou.

Protimimozemský zákon nás ale zabrzdil i v Čechách. Lidé se báli s námi být i jen promluvit. Dalo se to pochopit. Kdo se hned nerozhoupal a neodletěl i s rodinou na Guielke, ten se dostal do konfliktu se zákonem. Pravda, zpočátku to všichni odpovědní hezky česky švejkovali, jenže v Čechách se objevily neziskovky, financované pravděpodobně Američany, které po »zločincích« začaly aktivně pátrat. Nejprve je jen udávaly na Policii, ale když jejich manažeři zjistili, že Policie »boj za čistotu Země« tak jako většina Čechů švejkuje, vzaly si do hledáčku Parlament, nasadily své aktivisty do většiny partají a nakonec Parlamentem protlačily zákon, který přiznal aktivistům »Strážců Měsíce«, přímo řízeným velvyslanectvím Spojených států, pravomoci vyhrazené dosud jen Policii. »Strážci Měsíce« získali právo kontrolovat občany nejen na veřejnosti, ale i v domech a bytech, podezřelé osoby zatýkat

a vydávat soudům Spojených států, neboť justice České republiky není dostatečně uvědomělá, jak v plamenném projevu k Českému Parlamentu prohlásil americký velvyslanec.

Panečku, to to vzalo obrat!

Atmosféra v Čechách zhoustla a začala připomínat bývalý Protektorát. Aktivisté »Strážců Měsíce« byli brzy obávanější než svého času gestapo. Procházeli se po českých městech s modrými páskami s bílou hvězdou na rukávech, chovali se vyzývavě a lidé se jim vyhýbali. Symboly »MWFPE«³ budily hrůzu, zvláště když se ukázalo, že zatčené neposílají k soudům do Spojených států, ale do koncentračního tábora Guantanámo, kde je mohou věznit celá desetiletí i bez soudu, jak je u Američanů zvykem.

Když jsem se to dozvěděl, požádal jsem Surižke o slyšení před »poradním kruhem« Daxyripů. A také jsem téměř okamžitě dostal pozvání do jednoho »zjiroyru« v centrální oblasti Guielke. Daxyripové už správně tušili, o čem s nimi chci jednat, ale sami se rozhodli počkat, až o tuto poradu požádáme my.

Tohle už chtělo protiakci...

=*=

Nevelký iagysymal nečekaně přistál na nádvoří Pražského Hradu. Vystoupili jen dva lidé – já a Daxyrip Fuchuyč. Třetí člen naší výpravy Žavido zůstal v iagysymalu a staral se, aby nedošlo k jeho poškození. Na nádvoří se totiž trvale procházela hlídka od »MWFPE«, což zajišťovalo, že nádvoří i nejbližší prostory budou zcela prázdné od turistů.

V okamžiku, když se zde objevil náš iagysymal, se k nám »Strážci Měsíce za čistou Zemi« rozběhli a za běhu vytahovali z pouzder pistole. Jenže deset metrů od nás je cosi odpružilo zpět, jako kdyby narazili do neviditelného nafouknutého balonu.

Silové pole »sislaku« chrání iagysymaly i při jejich rychlém letu ve vesmíru. Zpočátku je slabé, pak prudce zesiluje. »Strážce«

---

3 MWFPE = Moon Watch For Pure Earth = Strážci Měsíce za čistou Zemi

to odhodilo ještě jemně, jenže ti neváhali a začali střílet. Kulky se cestou o neviditelnou stěnu prudce přibrzdily a začaly cinkat na dlažbu nádvoří. Já s Fuchuyčem jsme si jich nevšimli, kráčeli jsme až tam, kam turisty nepouštějí, k prezidentově pracovně. Bariéra »sislaku« zablokovala dveře za námi a jemně odsouvala stranou všechny, kdo se nám chtěli postavit do cesty. Tak jsme došli až na místo. Před prezidentovou pracovnou se nám postavila jeho ochranka, ale ani jejich střelba neměla výsledek.

Vtrhli jsme do prezidentovy pracovny a přimáčkli polem »sislaku« k zemi dva chlapy jeho ochranky, kteří ho chtěli před námi zachránit a vyvést druhými dveřmi.

„Jdeme jednat!“ oslovil jsem zkoprnělého prezidenta, neboť ho jeho vlastní ochranka při pádu strhla k zemi.

„Jednání s vámi je ale protizákonné!“ opáčil.

„Budete první v historii lidstva, kdo odmítne parlamentáře,“ řekl jsem. „Vždycky byli přece chránění!“

„To není pravda,“ řekl prezident a opatrně se narovnal.

„Ale já nevím o tom, že by někdo napadl parlamentáře!“ opáčil jsem.

„Mladý muži, máte obrovské díry ve znalostech pozemské historie,“ odvětil. „Parlamentáři nebyli ani zdaleka nedotknutelní! Mohu vám vyjmenovat nespočet příkladů z historie, kdy skončili špatně. Britové byli pověstní tím, že domorodcům parlamentáře vraceli rozsekané v koších. Napoleon Bonaparte, abychom zůstali v Evropě, při jedné příležitosti parlamentáře prostě zajal a změnil v rukojmí. Je toho víc, nestačila by na to kniha!“

„Jenže dneska je to válečný zločin,“ namítl jsem.

„Za ty bývají souzeni jen poražení,“ usadil mě. „»Vítěze nesoudí nikdo« a »běda poraženým« říkali už staří Římané.“

„Když je to tak, budete tedy poražený,“ ujistil jsem ho.

„To už jsem,“ řekl prezident. „Nevidíte? »Strážci Měsíce« hlídkují i na Hradě a když mě obžalují z vyjednávání s vámi, i já se nejspíš postěhuji na Guantanámo.“

„Prohlásíme »Strážce Měsíce« za fašistickou organizaci,“ sliboval jsem mu.

„To nepomůže, protože ji řídí Američané,“ pokrčil rameny. „I kdybyste jim všechny poskoky postříleli, najdou si brzy jiné.“

„Daxyripové jsou ze Země zhnusení,“ řekl jsem. „Chystají se odletět dál do vesmíru. Nechte nás aspoň v Čechách rozhlásit, že mezi nás vezmeme lidi, kterým se dnes na Zemi vede špatně a chtěli by se vymanit z finančního otroctví. Je jich na Zemi dost. Odletíme s Daxyripy a zajistíme slušný život všem, koho s sebou vezmeme.“

„Poradím vám,“ řekl prezident. „Jděte vyjednávat přímo do Spojených států. Když uspějete tam, tady vám natáhnou červený koberec, kamkoliv se hnete. Jinak by se mohlo stát, že na vás tady v Čechách budou střílet. Pravomoci už na to mají.“

„S tím už začali,“ informoval jsem ho. „Ručních zbraní se nebojíme, umíme zastavovat i kulky. No dobrá, není to ve vaší moci, trápit vás nebudeme. Rozhodne se to tedy jinak. Ale musím vám s politováním oznámit, že Země přichází o jedinečnou šanci, jaká se nebude jen tak opakovat.“

„To je mi jasné od začátku,“ přikývl. „A je mi to líto. Tady na Zemi po vašem odletu zůstane utužený represivní režim. Asi by bylo lepší, kdyby sem mimozemšťané nikdy nezavítali!“

„Asi by bylo lepší, kdyby Daxyripové hned po svém přiletu zadupali do země místa, jako je Pentagon a všechna trochu větší vojenská velitelství. Teď už to ale nemá smysl, nenávisť prorostla celou pozemskou společností jako rakovina. Upřímně řečeno si oddychnu, až odletíme.“

„Udělejte to,“ poprosil prezident. „Odletěte a bude tu klid.“

„Největší klid je na hřbitově,“ řekl jsem.

Vrátili jsme se stejnou cestou. Nevšimli jsme si střelby, ta nás nemohla ohrozit. Když jsme došli k iagysymalu, informoval nás Žavido, že se mezitím několik komand pokusilo iagysymal zničit nebo aspoň poškodit, ale silové pole »sislaku« vše odrazilo včetně větších, podle jeho popisu protitankových střel.

Chcete válku? pomyslel jsem si. Mohli byste ji mít! Zřejmě ale nevíte, do čeho jdete!

Během dalších osmi minut jsme přistáli v hangáru Guielke a zahájili další poradu »poradního kruhu«.

„Asi to bez demonstrace síly nepůjde,“ povzdychl jsem si. „Dělají si z nás jen psinu.“

„Co si pod tím představuješ?“ zeptal se mě Fuchuyč.

„První krok – nálet na Guantanámo a osvobození vězňů,“ řekl jsem. „Na strážce použit neškodné přimražení »plebód«. Část vězňů asi půjde s námi, zbytek Čechů, pokud nebudou souhlasit, vrátíme do Čech.“

„S tím můžeme jediné souhlasit,“ řekl Fuchuyč.

„Druhý krok – nálet na Bílý Dům ve Washingtonu, zajetí amerického prezidenta a jednání s ním na Guielke, tak aby viděl, že je opravdu na Měsíci. Vymoci odvolání zákona a rozpuštění »Strážců Měsíce« na nevelkém území Země, nejlépe v Čechách. To území prohlásit za neutrální, i kdyby jen na pár desítek dní.“

„Nevím jestli uspějete, ale zkusit to můžete,“ řekl Fuchuyč.

„Třetí krok – oznámit lidem v Čechách zrušení zákona a to, že mají poslední příležitost získat poslední volná místa na palubě Guielke. A pochopitelně pobrat všechny zájemce.“

„To budou odpůrci sabotovat... ale zkusit to můžete,“ řekl s pochopením Fuchuyč.

„Čtvrtý krok – pokud to v Čechách neuspěje, stejně, jenže důrazněji, jednat s Moskvou. Moskvu snad neřídí Američané.“

„To není jisté, ale budiž,“ přikývl Fuchuyč a dodal: „A pátý krok – odlet z Měsíce do vesmíru. Když selžou předchozí kroky, nic jiného nám ani nezbývá...“

„Nejspíš je to tak,“ vzdychl jsem si. „Pak bude platit staré české přísloví: »Komu není rady, tomu není pomoci.«“

„A protože my nic lepšího nenavrhneme, můžete začít,“ dal nám Fuchuyč volnou ruku.

Dobře, začneme...

=*=

Náletu na Guantanámo se účastnila celá eskadra.

Byl jsem v třetím iagysymalu, ale neřídil jsem. Jen jsem použil příkaz »Mulpeji« zaměřený na předcházející iagysymal. Bez tohoto příkazu se nedalo létat hromadně, člověk nemá dost rychlé reakce, ale s ním jsme se po startu udrželi pohromadě a společně jsme doletěli k cíli.

Pod námi byla zátoka Guantanáma a zakrátko se nám vstříc vznesla spousta svítících šňůrek – střely protiletadlových kanónů. Po chvíli se k nim přidalo několik větších rachejtlí, základnu zřejmě chránily střely Patriot, ale nic až k nám nedoletělo. Střely se zastavovaly a padaly bezmocně dolů a bylo jich méně a méně, jak Daxyripové umlčovali protiletadlové střelce. Na vedoucích iagysymalech byly totiž silnější a lépe zaměřovatelné »plebódy«, které obránce základny jednoho po druhém měnily ve spáče.

Pak teprve došlo na pěchotu. Ale ani mariňáci neměli proti »plebódu« šanci, ohniska odporu jedno po druhém umlkala a celá základna se měnila v palác Šípkové Růženky.

Pak nastala naše chvíle. Slétli jsme dolů do »vězeňského campu« a vyburcovali vězně. Byli již většinou vzhůru a napjatě sledovali náš souboj s obránci. Sdělili jsme jim, že jsme přiletěli, abychom je osvobodili. Kdo má zájem připojit se k Čechům na Guielke, toho tam hned odvezeme, kdo o to nestojí, toho vrátíme

do Čech. Muslimové mají smůlu. Museli by se vzdát Alláha, protože přicházíme z Měsíce od Daxyripů.

Muslimové na to podle našeho očekávání reagovali pádem na zem hlavou směrem k Mekce a překotným modlením, zůstali stát jen Češi. Byl jsem sice připravený vzít i muslimy, kdyby před tímto koncentrákem dali přednost mimozemšťanům, ale nedělal jsem si iluze, že by toho některý využil.

Pak jsme se snesli dolů a začali jsme otevírat klece. Měli jsme na to »chumažgy« rezonanční tavičky kovů, výhodnější než autogen. Vždycky se jen lehce zablesklo a část mříží, zpravidla v místě dveří, se prostě vypařila. Při tom jsme se vítali s krajany, kteří se sem dostali díky »Strážcům Měsíce«. A teprve tady jsme získali přehled, jak byli ti udavači úspěšní. Postupně jsme naložili skoro tři sta vězňů z Čech. Všem jsme samozřejmě slíbili, že do Guielke dovezeme i jejich rodiny. A upřímně jsem se divil, když dva z nich projevili zájem vrátit se do Čech.

První krok byl tedy za námi, ale byl to teprve začátek.

Uvidíme, jak to půjde dál.

=*=

Krok číslo dva byl přinejmenším stejně obtížný. Dalo se na prstech spočítat, že Američané budou Washington bránit zuby nehty a že si prezidenta nenechají jen tak zajmout, ale podařilo se nám to kupodivu hladce. Nejspíš proto, že Američané takovou drzost ani ve snu nečekali. A bylo to jednodušší než Guantanamo, protože nám Daxyripové v Bílém Domě přimrazili všechny naráz jedinou silnější dávkou »plebódu«.

Pak to ale byla trochu fuška. Když jsme vbíhali do památné budovy, odnášeli jsme každého, na koho jsme tam narazili. Nejen prezidenta, ale všechny jsme z budovy vytahali daleko do parku a pokládali je na trávník jako když dělají myslivci na konci honu »výřad« ulovené zvěře, zajíců a bažantů. Odlišného zacházení se dočkal jen prezident a jeho rodina, které jsme rovnou naložili do

iagysymalu, ale ani pak jsme nepolevili ve vynášení ostatních. Až jsem se divil, jak to probíhalo klidně. Jenže i to se dalo vysvětlit. Překvapivý zásah »plebódu« nedovolil obráncům vyvolat poplach a mobilizovat posily, takže jsme v klidu a pohodě všechny odnesli daleko mimo budovu. Museli jsme to udělat, dohodli jsme se totiž s Daxyripy na pořádné demonstraci síly. Když byla budova zcela prázdná a všichni do posledního kuchaře byli naskládáni v řadách v parku, udeřili do ní Daxyripové silovým polem.

Bílý Dům se úderem změnil v placku. Silové pole »sislaku« nedovolilo ani vzniknout oblaku prachu, jaký by zákonitě vznikl, kdybychom budovu odstřelili trhavinou. Stavební materiál pole zadupalo do rozdrceného protiatomového krytu pod budovou až na úroveň okolního terénu. Půdorys zůstal zachován, ale budova sama – prostě zmizela.

A pak, než se okolí bývalého Bílého Domu vzpamatovalo, jsme prostě zmizeli. Funkce »mulpeji« zachovává formaci i při vesmírném letu, takže všechna naše letadla zmizela v jedné jediné vteřině. Na Zemi ve Washingtonu zůstal půdorys Bílého Domu a řada vyrovnaných spáčů, mezi nimiž chyběl prezident.

Vzbudili jsme ho až na Guielke...

=*=

„Co to má znamenat?“ rozčílil se prezident, sotva poprvé otevřel oči.

Musel samozřejmě pochopit, že nesedí v Oválné pracovně. Kolem bylo prostředí Guielke, bílé stěny a strop, pokryté jemným geometrickým vzorkem. Ani na okamžik nemohl zapochybovat, kde se nachází. Při jeho probuzení asistovali lékaři Daxyripové, na první pohled odlišní od lidí Země, a za »oknem« byla typická Měsíční krajina, osvětlená sluncem.

„Jste naším zajatcem,“ odpověděl jsem mu.

Byli jsme tu jen dva lidé, já a Lidka, zatímco Daxyripů zde bylo šest. Ti však s ním jednat nechtěli, nechali to na nás.

„To je bezprecedentní!“ vykřikl zlostně.

„Jistě, bezprecedentní,“ souhlasil jsem s ním. „Ale není to úplně poprvé, co se ten, kdo rozpoutal a prohrál válku, ocitl před soudem vítězné strany.“

„O jaké válce mluvíte?“ vyhrkl.

„O té, kterou jste proti nám zahájil, vážený nepříteli!“ řekl jsem. „Nezačal jste sice leteckými údery, jak je u vás zvykem, ale museli jsme z Guantanáma osvobodit skoro tři sta zajatců, takže o zahájení války, navíc bez jejího oficiálního vypovězení, není ani nejmenších pochyb. Zahájil jste proti mimozemšťanům válku, teď se budete zodpovídat před soudem. To je vše.“

„Já jsem žádnou válku nezahájil!“ trval na svém.

„Ne?“ trochu jsem se ušklíbl. „A co váš zákon o zákazu jednání s mimozemšťany? To byl snad přátelský akt?“

„Do toho mimozemšťanům nic není!“ namítl. „Na svém území si můžeme přijímat zákony, jaké chceme!“

„Na svém území si dělejte, co se vám líbí,“ souhlasil jsem. „Ale vy jste ten zákon vnutili všem ostatním zemím našeho světa a to už nebylo na vašem území. A fašistické bojůvky v Čechách řídilo přímo vaše velvyslanectví, to těžko popřete. To vy jste se vměšovali do cizích záležitostí a když jste prostřednictvím svých velvyslanectví začali zatýkat a věznit lidi jiných zemí, pochopili jsme to jako nepřátelský akt. Proto jste teď tady, před soudem!“

„Jakýpak soud?“ odfrkl si pohrdavě. „To jste snad vy?“

„Ne, to jsou všichni Daxyripové,“ ujistil jsem ho. „Zkuste se trochu usmát, ať si vás mohou prohlédnout. Jste totiž v záběru kamer, i když žádné nevidíte!“

„To je nepřípustné!“ rozčiloval se.

„Vy si na svém území dělejte co chcete, ale tady jste na území mimozemšťanů a vaše zákony zde neplatí,“ upozornil jsem ho. „Tady se bude jednat podle jejich zákonů!“

„No tak mě třeba pověste!“ vybuchl.

„To zrovna jejich zákony nedovolují,“ opáčil jsem. „Tresty smrti považují za vrchol barbarství. Že je používáte, svědčí jen o vás a vaší civilizační úrovni.“

„Tak co se mnou chcete dělat?“ zarazil se.

„Vrátíme vás na Zem,“ odvětil jsem klidně. „Nejspíš i na území Spojených států. Víte dobře, že si z vašich leteckých sil nic neděláme, nemohou nás ani škrábnout a kdyby se nám postavily, hrozilo by největší nebezpečí jen lidem dole na zemi. Ale nejdřív dohodneme mírovou smlouvu, kde se zavázete, že proti nám ve světě nehnete ani prstem.“

„My ale máme zájmy po celém světě!“ namítl.

„Celý svět vám přece nepatří,“ usadil jsem ho. „Na vašem území si dělejte, co se vám zlíbí, ale zbytku světa se vyhýbejte.“

„Proč se ale mimozemšťané vměšují do lidí?“ zeptal se.

„Proč se Američané vměšují do lidí jiných zemí?“

„Ale to je přece pořád na Zemi!“ zdůvodňoval si to.

„Jenže je to proti vůli většiny lidí těch zemí,“ ujistil jsem ho. „Až na pár vašich dobře placených agentů vás nikde na světě nemají v lásce. Máte své zájmy všude? Mimozemšťané mohou stejným právem tvrdit, že mají své zájmy v nejbližším vesmíru.“

Postupně vyčerpал argumenty až nakonec prohlásil:

„Tak rovnou řekněte: Co chcete?“

„Mír,“ odvětil jsem. „Ale ne takový, jaký máte na mysli vy. Žádné další válečné akty. Úplně vyklidíte střed Evropy, přesněji Českou republiku. Počítejte s tím, že Daxyripové budovy vašeho velvyslanectví převálcují stejně, jako převálcovaly Bílý Dům.“

Na stěně se na místě Měsíční krajiny objevil obraz Bílého Domu po naší akci. Byl to jen půdorys, stranou leželi vyrovnání v řadách všichni jeho obyvatelé. Prezident visel na tom obraze očima s pocitem hrůzy. Bomby by také dokázaly budovu srovnat se zemí, ale ne tak čistě. Netrčely tu do výšky žalující trosky zdí, budova byla hladce zarovnaná s okolím.

„A co ti mrtví?“ ukázal na obraz.

„To nejsou mrtví,“ ujistil jsem ho. „Když jsme pořizovali ty obrázky, všichni spali, stejně jako vy sám. Vy jste se probudil až na Měsíci, oni už jsou jistě také vzhůru. Nikomu jsme nezkřivili vlas na hlavě. To vaši mariňáci nesvedou, po nich zůstávají tisíce a někdy i miliony vdov a sirotků.“

„Dobře, chcete vyklidit nějakou Českou republiku,“ přijal to ještě s ulehčením. „Ale my tam máme tajná zařízení. Jejich demontáž a odvoz bude nějakou dobu trvat.“

„Opustíte Českou republiku takovou rychlostí, jako by tam řádilo zemětřesení sedmého stupně,“ opravil jsem ho. „Zařízení ve vašem velvyslanectví nebudete zachraňovat, mimozemšťané je zaválcují do země i s budovou. V Bílém Domě jsme si dali práci s ujištěním, že tam nezůstal nikdo živý. U budov velvyslanectví si tu práci dávat nebudeme. Budou předpokládat, že tam nikdo živý není a po jejich odletu tam opravdu nikdo živý nebude.“

„Doufám, že je to všechno?“ opáčil prezident.

„Odvezete si do Spojených států i všechny kolaboranty,“ pokračoval jsem. „Myslím členy neziskové organizace »Strážci Měsíce za čistou Zemi«. Jsou to sice Češi, ale podařilo se vám je najmout na vaše špinavé úkoly, odvezte si je tedy. Kdo z nich tam zůstane, bude považován za velezrádce.“

„To nejsou naši lidé,“ odvětil. „Nemáme o ně zájem.“

„Jen si je hezky odvezte!“ trval jsem na svém. „Že to nejsou vaši lidé? Nejsou to rodilí Američané, ale jsou – nebo byli – ve vašich službách. Jestli je hodíte přes palubu, přijdete o čest.“

„A to už je všechno?“ zeptal se netrpělivě.

„Skoro,“ řekl jsem. „Území České republiky prohlásíte za neutrální a každý Američan i držitel vašeho pasu bude považován za špiona. Tím naše podmínky končí.“

„To by ještě šlo,“ oddychl si. „Teď to ještě musím protlačit přes Kongres...“

„Doporučuji vám, zavezte členy Kongresu před Bílý Dům,“ poradil jsem mu. „Oni pak budou vstřícnější.“

„To asi budou,“ řekl pomalu a fascinovaně se díval na bílý půdorys Bílého domu na obraze.

I druhý krok nám vyšel...

=*=

Třetí krok se měl odehrávat v Čechách.

Jeho uskutečnění se iniciativně chopili Daxyripové. Udělali něco, co by mě prostě nenapadlo. Vytvořili na Guielke televizní studio, jehož výstup hodlali v Čechách rozšířit místo originálního vysílání České televize. Po nás chtěli vymyslet pro lidi v Čechách pořady, které by jim vysvětlily, co se kolem nich děje.

Bylo to vlastně nejlepší možné řešení. Dokud médiímachři o mimozemšťanech lhali až se z obrazovek prášilo, lidé se báli. Stačilo jim předvést, že život na Guielke není život ve vězení, ale může být docela příjemný, ukázat lidem mořské bazény, krajinné moduly »hrujadu« a pohled do některé ze ZOO, kde byla k vidění i velice exotická zvířata včetně dinosaurů. Měli jsme tu i vlastní ZOO pro pozemská zvířata, jen jich nebylo tolik. Především zde byla naše obvyklá hospodářská zvířata jako koně, krávy, ovce, kozy, vepřici a drůbež. Na »poradním kruhu«, kterého jsem se neúčastnil, naši zástupci prosadili chov kuřat na maso společně s ptáky »hreb« a chov vepřů na maso. Daxyripové uznali, že vepři i kuřata jsou dostatečně rychle rostoucí tvorové, kteří by mohli náš jídelníček vylepšit, takže jsme zavedli chov slepic a vepřů. Koně a krávy jsme umístili do zoologické zahrady, kde se ovšem na koních dalo sportovně jezdit. Daxyripové nám rovněž pomohli zamrazit zárodky, které si vezmeme do vesmíru. Až najdeme vhodný svět, budou se nám hodit.

Ale hlavním lákadlem měla být finanční svoboda. Guielke nezná dluhy, hypotéky, složenky, finanční úřady ani exekutory. Nikdo tady nemůže skončit pod mostem, nikdo tu nemůže být ani

okraden, kriminalita je na Guielke nulová. A dávali jsme Čechům na uváženou, jestli právě tohle není největší výhodou.

Nikdo vás tu neokrade! Na Guielke se žije poctivě!

Pravda, pro některé to bylo naopak odstrašující. Na Guielke se nekrade – ale co s lidmi, zvyklými krást? Pro ty je nejlepší, aby zůstali tam kde jsou!

Populárně naučné pořady jsme střídali s náborovými. Jen ať se lidé zamyslí nad naší nabídkou! Nebude se opakovat! A počet volných míst na Guielke nezadržitelně klesá!

Jakmile jsme naše studio vypnuli, objevilo se opět vysílání původní České televize. Její komentátoři naše vysílání prohlásili za pirátské, protizákonné, porušující autorská práva a navíc lživé. Jenže bylo vidět, že lidé už České televizi nevěří. Kdekoliv jsme vyhlásili odvoz zájemců do Guielke, našli jsme na tom místě pár stovek lidí. Poprvé se na ně vrhli policisté a chtěli je zatýkat, ale přimrazili jsme je a v nejbližším dalším vysílání jsme je varovali, aby se těm místům ve vlastním zájmu vyhýbali – ledaže by sami měli zájem o odlet. Pak ale ať přijdou v civilu a beze zbraní, jinak ať počítají s trestem. Američané už nad nimi ruce držet nebudou, ti před mimozemšťany couvli, když jim mimozemšťané srovnali se zemí Bílý Dům ve Washingtonu.

Kromě nás začali na Zem vysílat i Rusové. Měli to horší, Ruská Duma zákon proti mimozemšťanům ještě nezrušila, i když už o něm znovu jednala. Volod'u Smirnova napadlo promítnout na zasedání Dumy video o převálcování Bílého Domu až na úroveň okolního parku. Na Rusy to udělalo velice podobný dojem jako na Kongres Spojených států, který dal zlikvidovat velvyslanectví v Praze a jeho agendu převést do Vídně a do Berlína. Moskvy by se to zdánlivě netýkalo, ale Ruská Duma postavila mimo zákon neziskové organizace financované ze zahraničí, čímž v zárodku udusila již vznikající »Lunarnyj Storož«, zakládaný podle vzoru »Strážců Měsíce« v Praze.

Důsledkem bylo, že z Ruska opět začali přilétat lidé, kteří toužili po životě na Guielke. Jejich proud byl silnější než z Čech.

Počet volných míst se zatím pomalu, ale jistě snižoval.

Dvacet tisíc míst se smršlo na patnáct.

Krátce poté až na deset...

=*=

Kvakeři

Truth seems like hate for those, who hate truth.

Pravda se jeví jako nenávisť těm, kdo nenávidí pravdu.

James Sullivan z města Big Creek měl nábor velice pěkně rozjetý, když ho Američané na Guielke pozvali na »velký sněm«, svolaný do společenského sálu jejich sektoru.

James Sullivan se trochu pozdržel u Daxyripů, neboť s nimi jednal o přizpůsobení televizního vysílání odlišným americkým normám, aby mohl i on začít vysílat pro Američany. Když dorazil na sněm, překvapilo ho, jak na něho všichni napjatě čekají.

„Jaké je hlavní téma sněmu?“ zeptal se nejbližších.

„Návrat na Zem,“ dostal překvapující odpověď.

„Návrat na Zem? Ale proč?“ nechápal.

„Protože nemůžeme být na jedné lodi s nezabohy! To jsou Daxyripové bez nejmenších pochyb!“ dostal odpověď.

„Proč ne?“ nechápal James. „Já bych to naopak chápal jako výzvu! Budeme mít na Daxyripy vliv a můžeme je tak obrátit na pravou cestu Boží!“

„Přesvědčili jsme se, že to nepůjde,“ vystoupil proti němu rozložitý černý kvaker William. „Předtím to byli pohané, uctívali slunce. Když je zklamalo, odvrhli je. Snažili jsme se přesvědčit je o Boží milosti, ale oni jsou příliš zatvrzelí. Odmítli to uznat.“

„Odmítli to uznat?“

„Chtěli po nás důkaz, že Bůh existuje, ale všechny nepřímé důkazy odmítli. Zkrátka ho chtěli vidět.“

„Ale to snad zůstalo otevřené, ne?“

„Ne,“ řekl William. „Prohlásili, že nás Bůh opustil. Kdyby nás neopustil, bylo by to podle nich ještě horší. Pak by musel být sadista, když nechal náš svět dojít do stavu na pokraji katastrofy. Naši představitelé pokračují v cestě do zkázy a Bůh to sadisticky pozoruje. Oni by prý takového Boha uctívat nemohli. Snažili jsme

se je přemluvit, že i je Bůh zachránil darováním schopnosti postavit Guielke. Řekli nám, že při stavbě Guielke nehnul prstem, takže mu nemusí být vděční. Odmítají, že každé lidské namáhání je bez Boží pomoci marné. A nejhorší jsou ti, kteří si mezitím přečetli Bibli. Tvrdí, že takový soupis nespravedlností, jaký Bible představuje, vůbec nesvědčí o laskavosti Tvůrce.“

„To je zřejmě jejich názor,“ přikývl James. „Názory se však mohou měnit. Jste tady na Guielke krátce na to, abyste dokázali přesvědčit tolik Daxyripů. Podle mého mínění to bude vyžadovat více trpělivosti.“

„Jenže my jsme se dohodli, že takové kaciře vůbec nemá smysl přesvědčovat. Chceme zpátky!“

„V tom případě ale vaše místa obsadí Rusové!“ varoval je James. „To by vám nevadilo?“

„Nevadilo,“ řekl William. „Chtějí letět dál? Ať letí, beztak skončí v plamenech pekelných! Ale bez nás!“

„Kolik vás chce zpátky?“

„Všichni!“ odvětil William. „I ty přece půjdeš s námi!“

„Proč všichni?“ zeptal se James. „Já s vámi určitě nepůjdu. Věřil jsem, že vám jde o svobodu, ale zklamali jste mě. Bohužel, kontakty s mimozemšťany jsou dnes na Zemi protizákonné a tedy trestné. Vráťte-li se, půjdete rovnou do vězení.“

„Na pronásledování jsme zvyklí,“ řekl William.

„Přednesli jste to už Daxyripům?“

„S nimi přece jednáš jen ty!“

„Dobře, já jim to řeknu,“ vzdychl si James. „Nemohli jste na to ale přijít dřív? Abych teď, když už není čas, začínal znovu! Dostali jste mě do překerní situace!“

„Na začínání znovu je pozdě,“ řekl William. „A nemá to ani smysl. Američané už s tebou nepůjdou! Řekni těm neznabohům, že chceme ještě dnes zpátky na náš svět!“

„Vyřídím to,“ slíbil James. „Podmínkou Daxyripů je, že se všichni musí rozhodnout svobodně. Proti vaší vůli vás tu nikdo držet nebude. Ale ztrácíte tím jedinečnou příležitost. Zejména vy, Afroameričané! V ruském a českém sektoru není ani jeden člověk jiný než Kavkazské rasy! Samí Slované!“

„Ztrácíme tím příležitost shořet v plamenech pekelných!“ odvětil William. „Chceme domů! A jestli tu zůstanou jenom bílí rasisté, tím hůř! Plameny pekelné je pohltí!“

„Jak myslíte,“ pokrčil James rameny...

=*=

Fuchuyč jen pokrčil rameny, když za ním James Sullivan přišel se špatnou zprávou, že všichni Američané chtějí ze dne na den zpátky do Ameriky.

„Už jsme o nich mluvili,“ řekl mu Fuchuyč. „Probleskovaly o nich zprávy, že jsou to náboženští fanatici. Sympatické na nich bylo, že se snažili o rovnost lidí, odmítali násilí, vystupovali proti otrokářství, ale nákaza náboženstvím byla silnější než touha po svobodě a spravedlnosti. Jestli chtějí návrat, ať si tedy jdou!“

„Vrátíte je na Zemi?“

„Vrátíme,“ přikývl Fuchuyč. „Můžeš jim to usnadnit? Ti, kdo jsou ještě na Zemi, by jim měli pomoci.“

„Vyjednám to,“ slíbil James. „Jenže když se tihle vrátí na Zemi, přesvědčí ostatní kvakery, že vy Daxyripové jste neznabozi a že je hřích vám pomáhat. A na Guielke už nedostanu nikoho.“

„A i ty sám se chceš vrátit?“ podíval se na něho Fuchuyč.

„Já ne,“ řekl James. „Já si zdejší svobody vážím.“

„Dobře,“ řekl Fuchuyč. „Zalet' na Zemi, promluv si s těmi, co ti dosud pomáhali, a vyzvi je, aby pomohli při návratu těm, kdo se chtějí vrátit. Kdyby někdo ze tvých pomocníků na Zemi chtěl přesto na Guielke, vezmi ho. Ale náboženských fanaticů si už nevšímej.“

„Nebude vadit, kdybych tu byl z Američanů sám?“

„Přizpůsobíš se Rusům nebo Čechům,“ řekl Fuchuyč.

=*=

Návrat kvakerů byl jednoduchý. Jejich souvěrci je slíbili skrýt před stíháním, Daxyripové jim to ještě ulehčili, neboť každý kvaker dostal nevelkou cihličku pravého mimozemského zlata ze strategických rezerv Guielke. To jim snad návrat usnadní. Během pobytu na Guielke si totiž všichni pořídili zdejší oblek, bylo to přece tak jednoduché! Zdejší oblečení mělo spoustu výhod, bylo krásně huňaté, takže v něm bylo pěkně teplo, bylo i odolné, takže se jen tak o nějakou hranu neroztrhlo. Jenže zdejší oblek si na Zem vzít nemohli. Jednak by v něm byli příliš nápadní, ale další nevýhodou bylo, že se mimo sprchu »gunea« nedalo svléknout. Sprcha na to měla jakýsi enzym, který obleček bleskově rozpustil, až pak se do vody přidal mycí šampón a na závěr, po vysušení, na člověka »gunea« nastříkala jiný, po zaschnutí odolný obleček.

Jenže byl odolný mechanicky i vůči vodě. Pouhou vodou se smýt nedal a svlékat ho bez sprchy není vůbec snadné. Proto asi jsou sprchy »gunea« součástí každého »bytu«. Obleček se sice dá ostrým nožem rozříznout, ale při násilném strhávání bolestivě vytrhá chlupy, které při »oblékání« svou hmotou zalije. Člověk s chlupatou hrudí nebo nohama by asi ještě dlouho skuvíkal. Neušetřilo by to ani ženy, kdyby se před oblékáním všude po těle pečlivě nevyholily. Naštěstí to je zdejší obyčej, jenže pozemšťané s tím zřejmě nepočítali.

Bohužel to znemožní i typické sexuální hrátky, spojené se vzájemným svlékáním partnerů před sexem. Částečně to nahradí společné sprchování, kdy se oblek na obou zvolna rozpouští, ale každý jistě potvrdí, že to ono vzájemné svlékání nenahradí.

Kvakeri si většinou staré pozemské oblečení neschovali, takže nebyla jiná možnost, než je na Zem vracet nahý. Pozemští souvěrci jim proto museli zajistit nový oděv. Za to však všichni dostávali odškodnění v podobě zlaté cihličky.

Ani kvakeři neodmítali zlato z rukou neznabohů. Jak se říká od starých Římanů – »pecunia non olet« – »peníze nesmrdí«...

James Sullivan tak zůstal z Anglosasů na Guielke jediný. Vyčítal si, že se nezaměřil na jiný typ lidí, ale když za mnou přišel, že chce ubytovat mezi Čechy, nezklamal jsem ho.

„Asi bys to měl lepší mezi Rusy,“ varoval jsem ho. „Mají snadnější řeč. My Češi používáme některé hlásky, které cizincům dělají obrovské potíže. A bez nich každý pozná, že nejsi Čech. Ačkoliv... i mezi Čechy je plno Slováků. Zůstali v Čechách, když se dělilo Československo.“

„Jenže Rusové byli donedávna naši nepřátelé,“ vysvětloval mi James. „Bylo by mi trapné jít teď za nimi.“

„Však vy jste neměli přátele nikde,“ ujistil jsem ho. „U nás v Čechách jste zaváděli jednu lumpárnu za druhou. Organizaci »Strážců Měsíce« považují přímo za fašistickou. Ale jak my, tak Rusové víme, že to dělali především vaši papaláši... to je takový pojem, označující vládce, kterým normální lidé nevěří.“

„Mrzí mě to ale,“ svěřil se mi. „Myslel jsem si, že je u nás víc svobodomyslných lidí. Doufal jsem, že aspoň kvakeři nebo Amishové... zbytek Ameriky je tak lačný po penězích, že mezi nimi nenajdeš doopravdy svobodného člověka. A to jsme si říkali »nejsvobodnější národ světa«!“

„Tak jste si jenom říkali,“ řekl jsem. „Ale provozovali jste otroctví i v dobách, kdy v Rusku zrušili i nevolnictví. Posedla vás pýcha. Byli jste vždycky národ nejsvobodnější, nejdokonalejší, nejvyspělejší a všechno nej-... jenže jste světem šířili nesvobodu. Výjimkou byl konec Druhé světové války, kdy jste šli proti ještě horšímu národu, kterým byli tenkrát Němci. Úloha »světového četníka« se vám ale tak zalíbila, že jste ani nepostřehli, kdy jste ji směnili za roli »světového otrokáře«. A možná je lépe, že tu nebudete. Nebyli i ti kvakeři nakažení »vyvoleností«?“

„Ale kdo není nakažený »vyvoleností«?“ namítl.

„Mají to být všichni, kdo jsou tady na Guielke,“ řekl jsem. „I když ani to není jisté. Já doufám, že nebudeme obracet na víru Daxyripy, ale necháme se od nich obrátit na svobodu.“

„Kéž by!“ řekl James.

=*=

Odletem Američanů se uvolnilo čtyři tisíce míst, ale lidí na Guielke přibývalo rychle. Rusové i my jsme zachycovali další zájemce po stovkách a navíc jsme se věnovali doplňování rodin.

A kromě toho nás na Guielke začalo přibývat i přirozenou cestou. Přibývaly tu děti a dalo se čekat, že tento růst bude vyšší než jsme očekávali. Na Zemi v Evropě hrozilo některým zemím včetně Čech i Ruska vyhynutí, tady jsme nestačili zakládat další a další mateřské školky.

Uvažovali jsme o tom, že bychom si měli ponechat nějaká místa volná právě pro tento přirozený přírůstek, ale když jsem s tím přišel za Fuchuyčem, potěšil mě.

„My s tím počítáme,“ ujistil mě. „Spočítali jsme, že budete potřebovat rezervu skoro padesát tisíc. Máme ji pro vás.“

„Proč jste nám to ale neřekli hned?“ mračil jsem se, i když mě to na druhou stranu potěšilo.

„Kdybychom vám řekli, že máme pro vás sto padesát tisíc míst, přitáhli byste sem sto padesát tisíc lidí. A pak byste nesměli mít děti, jedině jako náhradu za zemřelé. Jenže vám tady stoupne věk dožití a mnoha ženám by uteklo nejlepší období pro pořízení dětí. Spočítali jsme to raději za vás. Vždyť byste si jako rezervu nechali naprosto nedostatečných pět tisíc míst! Chápeme vás, že nemáte zkušenosti s populační rovnováhou, nám stabilizace na lodi trvala dvě stě let... zkusíme vám v tom pomoci.“

„Díky velice,“ poděkoval jsem. „Budeme mít těch sto tisíc naplněných už brzy. I když jen Čechy a Rusy.“

„Aspoň to,“ řekl Fuchuyč. „Spíš si myslím, že se shodnete, než abyste se dostávali do sporů...“

„Taky doufám,“ řekl jsem.
=*=

Rozhodnutí

Občas jsme se s Lídou na Zemi zajímali o dění v sousedních zemích. Všimli jsme si, že se vztahy Čechů s okolními zeměmi zvolna, ale nezadržitelně zhoršují. Němci neustále tvrdili, že Češi získávají od mimozemšťanů pokročilé technologie nespravedlivě a že by se měli se svými sousedy rozdělit. K tomu se ochotně přidali i Poláci a Maďaři.

Zajímalo mě, kolik je dnes na Guielke Slováků. Po dohodě s Daxyripy jsme tedy uspořádali »sčítání lidu«, kde měl každý kromě jiných otázek zodpovědět i dotaz: jakou máte národnost?

Výsledek však – aspoň podle mého mínění – neodpovídal skutečnosti. Rozdělení národností Čech – Rus zhruba odpovídalo stavu zaplnění českého a ruského sektoru, ale zarazilo mě, že jen dva uvedli jako národnost »Slovák« a tři »Ukrajinec«.

Zopakovali jsme tedy »sčítání« s důraznou připomínkou, aby se příslušníci jiných národů nesnažili svou pravou národnost zapírat a přidali jsme možnost uvedení více národností u lidí ze smíšených vztahů.

Až teď se objevily i jiné národnosti. Přibýly česko-německá a rusko-ukrajinská, nějaké česko-slovenské, někteří se přihlásili i k národnosti moravské, kuriozitami byly národnosti běloruská, polská, srbská, řecká a kazašská. Slováků bylo v českém sektoru pořád nějak málo.

Až mi to nakonec došlo. Většina Slováků do Čech přišla za snadnější kariérou. Proto jich bylo tolik i v českém Parlamentu, dokonce i ve vládě. Jenže ti praví svobodomyšlní Slováci zůstali na Slovensku. Bohužel neměli na Guielke zastoupení, takže také na Slovensku zůstali.

Nu což, bude jim tam jistě lépe, řekl jsem si.

Netušil jsem, jak krutě se mýlím...

=*=

Do naplnění limitů zbývalo ještě asi dva tisíce lidí, když se stala nepřijemná věc. Spojené státy vyhlásily Daxyripům válku.

Přesněji řečeno, žádnou válku oficiálně nevyhlášovaly, ale jak je jejich zvykem, rovnou a bez vyhlášení války zaútočily co největší silou, jakou jejich technická úroveň dovolovala. Poslaly na Guielke tři střely s nejtěžšími termonukleárními hlavicemi, jaké dokázaly dopravit až k Měsíci.

Daxyripové ovšem nepřestali pozorovat okolní vesmír a na různé meteorické údery byli připravení. Menší kamínky odhodilo silové pole »sislaku«, na velké kameny měli protimeteorická děla »eynuhig«. Ty samozřejmě americké střely rozstřílely, bohužel až příliš blízko od Guielke, neboť se na poslední chvíli vynořily za okrajem Měsíce.

Povrchové vrstvy Guielke zachytí i mnohem nebezpečnější záření. Nešťastnou náhodou se však v kritické době v kosmickém prostoru poblíž nacházelo osm výletních iagysymalů. Ani já jsem na počátcích pobytu neodolal výletům nad Měsíční krátery, pro nováčky to byla vynikající atrakce. Ani obludný termonukleární výbuch nemohl iagysymaly ohrozit mechanicky, i většinu záření povrch pohltit, nicméně jeho část, především neutrony, výletníky ozářily. Vyřadily z činnosti i řízení iagysymalů, takže zvládly jen dosednout na povrch Měsíce a vysílat o pomoc.

Daxyripové ihned zahájili záchranné akce a brzy dopravili ozářené iagysymaly i s posádkami do hangárů, kde se posádkám neprodleně věnovali jejich lékaři. S neutronovým ozářením se za celou cestu nesetkali a neměli vypracovaný postup záchrany, ale zkusili co uměli. Jenže posádka iagysymalu, který se v okamžiku výbuchu nacházel nejbliž, dostala příliš velké dávky ozáření. Než zabraly podané léky, devět lidí – osm Čechů výletníků a jeden Daxyrip pilot – na ozáření zemřeli.

To už se ani jinak než válka nazvat nedalo...

=*=

„No jo, Američané! Těm je to podobné!“ komentoval jsem to. „Víc by mě zajímalo vědět, jak se strefili přímo proti Guielke! Je přece schovaná za okrajem Měsíce, tak daleko žádnou sondu nemají. Jak mohli vědět, kam mají mířit? Jestli to nevytáhli až teď z kvakerů!“

Bohužel to bylo víc než pravděpodobné. Stačilo by, aby jim padl do rukou jediný, kdo si pozici Guielke pamatoval. Kvakeři sice s armádou obvykle nespolupracují, ale Američané používají tak drastické vědecké mučící metody, že z každého vytáhnou co potřebují. Na území Spojených států je mučení zakázané, ale to je pokrytecký alibismus. Od toho přece mají mučírny v celém světě, od Guantanáma po Polsko. Nejsou na jejich území, ale slouží jim a vedou je zásadně Američané. Stejně tak používají na hodně špinavé akce najaté bojovníky jako Blackwater a jiné. Mohou pak pokrytecky tvrdit, že jejich armáda je neuvěřitelně čistá.

Pokrytci!

„Ukončete dovoz Čechů,“ obrátil se na mě Fuchuyč. „Tady už je to příliš nebezpečné. Odletíme jinam.“

„Vážně chcete odletět?“ zeptal jsem se ho.

„Co jiného?“ opáčil Fuchuyč. „Tady to nemá smysl. Příště použijí něco ještě mohutnějšího a nakonec by mohli mít úspěch.“

„A vy jim to ani neodvedete?“ podivil jsem se.

„Nač?“ pokrčil rameny Fuchuyč. „Jaký smysl by mělo zabít jim devět lidí na oplátku? A těžko by to postihlo právě viníky. Co by si z toho dělali?“

„Asi nic,“ přisvědčil jsem. „Ale jestli teď odletíte a nehnete proti nim prstem, strašně tím poškodíte ostatní země. Čínu, Indii, Rusko a další. Víte, jak příšerně se začnou Američané vytahovat?“

»Podívejte se! I mimozemšťany jsme zahnali na zbabělý útěk! Jsme opět nejlepší, nejrozvinutější a nejsilnější!«

Uvědomujete si, jak budou řídit, když nad sebou nebudou mít nikoho, kdo by se jim mohl postavit? Zničení Bílého Domu je

na nějakou dobu proměnilo v nevinné ovečky. Řekl bych, že by bylo dobré něco jim odvést. A nejlépe to doprovodit vysláním ve stylu »už nás nebavíte, žít s vámi by bylo peklo, odletíme hledat příznivější svět – ale na závěr si vypijte menší odplatu!« – a buď bych jim zaválcováním do země Pentagon, nebo jiné vojenské velitelství. Jednak by jim to sebralo vítr z plachet, jednak by to nejspíš postihlo právě ty, kdo za všechno mohou a konečně, oslabilo by to Spojené státy, aby si nemohly vyskakovat na ostatní země. Můžete si říct, že odletem bez odplaty nic neztratíte. Souhlasím, ale zkažete to jiným!“

„Poradíme se o tom,“ slíbil. „Ale lety na Zem ukončete!“

„Smíme dát lidem na Zemi »poslední šanci?«“

„Ano, ale opravdu poslední!“ požadoval.

Znamenalo to, že Daxypipové budou o tom jednat. Ale také, že je konec s nábořem. Musíme si pospíšet, abychom stihli odvézt aspoň jednu, poslední skupinu.

Neotálel jsem, zavolaal ostatní a sestavili jsme naše poslední televizní vysílání.

„Daxypipové se rozhodli odletět do vesmíru! Kdo se ještě chcete přidat k naší skupině, nezaváhejte! Máme posledních tisíc míst, poslední den a nebudeme na nikoho čekat! Zítra v poledne přiletíme naposledy! Nezaváhejte! Vezměte rodiny, děcka a hurá na shromaždiště! V Praze je to Letná, v Brně náměstí Svobody, v Ostravě Masarykovo náměstí a v Plzni náměstí Republiky. Kdo zaváhá, nikdy se do vesmíru nepodívá! A také varujeme každého, kdo by tomu chtěl bránit! Máme povoleno použít sílu i na obranu našich příznivců. Pohleďte, co přimělo Spojené státy ustoupit!“

Následovalo video o zničení Bílého Domu ve Washingtonu. Doufal jsem, že zapůsobí, jako zapůsobilo na Americký Kongres i na Ruskou Dumu. Věděli jsme, že Volod'a Smirnov, Vasilisa Zaňskaja i Igor Strelcov chystají podobné video, ale mají to pořád

těžší než my, lidé se v Rusku víc bojí. Věděli jsme ale, že máme poslední příležitost i my. Pak už nic nebude. Odletíme.

Ježkovy zraky, my se přece chystáme odletět do vesmíru!

To ale bude »skok do prázdna«!

=*=

Poslední »nájezd« do nitra Čech!

Mobilizovali jsme na to všechny, kdo uměl řídit iagysymal. Museli jsme pobrat všechny, kdo se k nám chce přidat. Právě protože to je poslední cesta, nesmíme nikoho zklamat.

Nalétával jsem na Letnou. K mému velkému zklamání tam moc Čechů nečekalo. Ten hlouček se vejde do iagysymalu, proč přilétáme se třemi?

Slétl jsem k nim a otevřel dveře.

„Nastupovat!“ vyzval jsem je. „A co že je vás tak málo?“

„Ono je těžké se sem dostat,“ řekl jakýsi mladík, který si vedl za ruku dívku. Měl na oku parádní monokl, jako kdyby se právě popral, ale dělal, že si toho nevšimá. „V ulicích jsou hlídky demonstrantů a nikoho sem nepustí.“

„Vždyť jsem je varoval!“ vybuchl jsem.

Zavolal jsem druhý iagysymal, řízený kamarádem Frantou. Slétl dolů a také otevřel dveře.

„Tyhle snad pobereš sám, ne?“ řekl Franta vyčítavě.

„Pober je ty, jdu podusit zdejší žáby na prameni,“ řekl jsem mu. „Nějací pitomci tady drží hlídky, aby sem nikdo nemohl!“

„Vždyť jsme je varovali!“ zavrčel Franta, ale pak čekajícím pokynul, aby si nastoupili.

Iagysymaly se pohybují příliš bleskově než aby na to mohl někdo reagovat. Když jsem naletěl na skupinku, která blokovala ulici Milady Horákové, ocitl jsem se znenadání přímo před nimi. Samí mladí kluci, ozbrojení baseballovými pálkami. Drželi jimi v šachu několik skupinek, které by chtěly projít na shromaždiště, ale netroufali si přes tyhle ranaře.

Varoval jsem vás, pomyslel jsem si. Ale co s nimi? Měl jsem tisíc chutí do nich drcnout silovým polem »sislaku«, až by odlétli dvacet metrů vzduchem a přistáli z výšky na dláždění, ale včas jsem si to rozmyslel. To by nejspíš polovina z nich nepřežila. Stačilo by, aby dopadli na hlavu, chytat bych je nemohl. Raději jsem je na poslední chvíli skolil pomocí osvědčeného »plebódu«. Poskládali se jeden přes druhého a tím přestali blokovat ulici.

„Pojďte si nastoupit!“ vyzval jsem naše příznivce.

Nabral jsem plný iagysymal, ale hned jsem se ke Guielke neobrátil. Místo toho jsem se rozhodl zkontrolovat ostatní boční ulice. A udělal jsem dobře. Ve všech bočních ulicích jsem narazil na hlídky demonstrantů, blokujících ulici. Jenže jsem se pokaždé před nimi objevil tak nečekaně, že se nestačili stáhnout do vchodů nebo za roh. »Plebód« je zlikvidoval rychle, jenže ti, koho tihle ranáři nechtěli pustit, začali pro své protivníky volat sanitky.

„Nechte je ležet a utíkejte!“ volal jsem na ně. „Nic jim není, jen jsem je omráčil! Proberou se za půl hodiny i sami!“

Pak jsem se opět vznesl a přeletěl k další boční ulici, kde se všechno opakovalo s tím rozdílem, že jsem neztrácel čas dalším zbytečným přemýšlením. Prostě jsem hlídky skosil »plebódem«, pobídl čekající, aby už se nezdržovali a letěl jsem dál.

Než jsem obléтал všechny boční ulice, omráčil jsem skoro pět set »mládežníků«. V jednom případě jsem se ale zdržel víc.

„Pomozte mi ho naložit!“ požádal jsem své pasažéry.

Šlo o mladíka, možná studenta, který měl na rukávu pásku s bílou hvězdou na modrém pozadí. MWFPE – Moon Watch for pure Earth, Strážce Měsíce pro čistou Zemi.

„Chcete ho vzít s námi?“ zeptal se mě nerozhodně jeden z mých pasažérů. „Tvrdili jste, že lidi berete jen dobrovolně!“

„Tenhle není náš,“ řekl jsem. „Podle pásky patří k fašistické organizaci a na Guielke poletí k výslechu. Dohoda se Spojenými státy říká, že členové téhle bandy měli být odvezeni do Ameriky!“

Že tu zůstal, je porušení dohod Američany. Potom ho zase vrátím sem, do Prahy, podle toho, jak ho posoudí Daxyripové.“

Pak už nikdo neprotestoval a mohli jsme odletět.

Zdrželi nás ale pěkně!

=*=

Poslední den jsme překročili stotisícový limit o dva tisíce.

Ukázalo se, že stejnou »poslední šanci« dostali i Rusové a obě skupiny ji využily naplno. Přišel jsem s tím trochu kajícně za Fuchuyčem, ale měl pro to pochopení.

„Zavedete si aspoň dvouleté omezení na porodnost dětí,“ řekl mi. „A nemusí to být hned, stačí v průběhu desetiletí.“

To snad nebude tak těžké, pomyslel jsem si.

Posledním restem ze Země byl můj zajatec. Podle průkazky člena MWFPE se jmenoval Daniel Schwarz z Prahy. Znamenalo to, že si ho Američané s sebou neodvezli.

Výslechu zajatce se účastnil kromě mě celý »velký poradní kruh« Daxyripů. Nejvíce je zajímalo, kdo celou akci organizoval. Ale průběh výslechu ponechali na mně, očividně od toho dávali ruce pryč.

„Jsme svobodní lidé!“ trval na svém Daniel. „Demonstrovat je naše právo!“

„Demonstrovat smíte,“ řekl jsem. „Ale nesmíte napadat jiné lidi, i když s vámi nesouhlasí. Proč jste těm lidem bránili ve volném průchodu? Připomínám, že vaše baseballové pálky nejsou v Čechách chápány jako sportovní nářadí, ale zbraň. Baseball se běžně v Čechách nehraje.“

„To jste sto let za opicemi!“ prohlásil Daniel. „Máme dvě baseballová družstva!“

„Baseballová družstva to jsou na baseballovém hřišti, ale jakékoliv použití těch holí proti lidem je zkrátka použití zbraně.“

„Nevidím důvod, proč bychom si nemohli na zápas přinést vlastní nářadí,“ trval na svém Daniel.

„Tak jinak,“ obrátil jsem. „Co znamená páska fašistické organizace, kterou jste měl na ruce?“

„Strážci Měsíce nejsou fašisti!“ protestoval.

„Ale jsou,“ odpálil jsem ho. „Udávali jste lidi, pak jste je dokonce zatýkali a odváželi za hranice. Z Guantanáma jsme jich osvobodili tři sta. To je, jestli se nemýlím, čistá vlastizrada.“

„I na to jsme měli právo!“ opakoval Daniel.

„Jaké?“ zeptal jsem se ho.

„Dbali jsme na dodržování zákonů České republiky,“ trval na svém Daniel.

„Zákony České republiky zakazují vyvážet české vězně za hranice,“ upozornil jsem ho. „Každé vydání českého občana za hranice proti jeho vůli je trestný čin »zavlečení do ciziny«. Vaše organizace má těch zločínů na krku tři sta. To už je organizovaný zločin. Co kdybychom vám vyměřili dvacet let ve věznicí na této hvězdné lodi?“

»Na Guielke není žádná věznice,« připomněl mi Fuchuyč, ale řekl to jazykem hiď'orčot', takže tomu zajatec nerozuměl.

„Já to vím, ale on ne,“ odpověděl jsem mu stejnou řečí.

„To by byl trestný čin »zavlečení do ciziny« od vás!“ bránil se Daniel. „Na to nemáte právní nárok.“

„Nehledě na to, že se chystáme odletět,“ doplnil jsem. „To bychom vás museli pustit v kosmickém prostoru pár světelných let od Země, kde nemáte šanci přežít, i kdybychom vás posadili do záchranného člunu. Jednak neumíte řídit a za druhé, bylo by to od Země příliš daleko.“

„Na to nemáte právo!“ trval na svém Daniel zděšeně.

„Za znemožňování záchranné akce vás ale potrestat smíme, to už nepopřete,“ ukončil jsem výslech. „Co byste řekl trestu »vykastrování«? Na Zemi se používá také, sice jen mezi muslimy, ale to už se dá chápat jako běžný pozemský trest.“

„To si nedovolíte!“ řekl pevně. „To by bylo násilí proti Američanovi! Jsem Americký občan, mám americký pas.“

„Jenže tenhle paragraf nemá žádnou váhu na hvězdné lodi Guielke, na které se nacházíme,“ odpálil jsem ho. „Kromě toho nás tady na Měsíci Američané bez vypovězení války napadli. Podle »kosmického práva« nám to dává volnou ruku k popravě všech občanů útočnicka, přistižených mimo území mateřského státu. »Vykastrování« je vlastně ještě hodně humánní.“

„Vy zrůdy nebeský!“ začal Daniel pěsti, ale zhadrovatělé nohy mu nic víc nedovolily.

„Myslím, že to mohlo stačit,“ přerušil mě Fuchuyč česky. Musel se naučit česky docela nedávno, s námi dosud mluvil jen jazykem hid'orčot'.

„Je jasné, že patří k té teroristické organizaci,“ pokračoval, aby mu zajatec rozuměl. „Vrátíme ho na Zem, nač se s ním ještě špinit. Odvezte ho tam, ale cestou se zastavte v Americe. Odplatu za jejich útok necháme na vás, lidech Země. Předem souhlasíme se vším, co jste nám navrhli. A zajatce vezměte s sebou a ukažte mu to. Doufám, že zkrotne a to bude stačit.“

»Nic víc?« zeptal jsem se jazykem hid'orčot'.

„Bude mu to stačit,“ opakoval Fuchuyč.

=*=

Následující čtvrt hodina byla až příliš hektická.

Letěl jsem v osamělém iagysymalu, kde se mnou byla jen Lidka a Daniel Schwarz, kterému ochromení nohou nedovolovalo ani se hnout. Seděl na malé sedačce a oběma rukama se jí držel, aby nespádl. Rozsvítil jsem nejen čelní a zadní, ale navíc dvě boční obrazovky, až to vypadalo, že jedeme v autě. Pan Schwarz se tak mohl kochat neuvěřitelně rychlým přeletem z Měsíce na Zem a následně i skokem nad území Spojených států.

„Před námi je město Washington,“ ukázal jsem dopředu.

Charakteristický pětiúhelník Pentagonu, rychle se zvětšující na přední obrazovce, se brzy nedal přehlédnout. Nalétl jsem na něj kolmo shora a zapnul »sislaku«.

Obrovská budova se z našeho pohledu příliš nezměnila, jen se trochu srovnala. Ani oblak prachu se nezvedl, pole »sislaku« všechno utlumilo.

Teprve pak jsme se přesunuli trochu stranou, abychom si ze strany prohlédli výsledek. Zboku to vypadalo úplně jinak. Stěny se zamáčkly do podkladu a ploché střechy se na ně složily. Pod Pentagonem zřejmě byly rozsáhlé protiatomové bunkry. Silové pole »sislaku« je prolomilo a i když do nich namačkalo veškerý materiál nadzemní části stavby, nestačilo to k zaplnění zhroutené podzemní části. Místo charakteristické budovy tu znenadání byla velká pětiúhelníkovitá mísa. Místy ze země vyrazily proudy vody z popraskaných podzemních potrubí. Mísa se zřejmě brzy změní v malé, útulné jezírko.

Tušil jsem, že budova nebyla prázdná, ale obyvatel uvnitř mi líto nebylo. Kdo vyšle proti nepříteli termojadernou bombu, žádný soucit si nezasluhuje.

„Vy jste...“ zděsil se Daniel, „...vy jste zničil Pentagon!“

„To byla odvěta za atomovou raketu, vyslanou Pentagonem proti hvězdné lodi Guielke,“ doplnil jsem ho. „Válku začali oni, jen je nelitujte!“

Prudce jsme vzlétli do výšky a chvilku jsem se orientoval. Pak jsme zamířili něco přes tisíc kilometrů na severozápad.

„To město před námi je Denver,“ ukazoval jsem mu.

„Snad ho nechcete taky tak... rozdrtit...?“

„Město je před námi naprosto bezpečné, civilním obětem se vyhýbáme,“ ujistil jsem ho. „Ale ta hora před námi se jmenuje Cheyenne Mountain a je v ní ukryté vrchní velitelství NORAD amerických sil.“

Vyčnívající ostroh byl skutečně provrtán bunkry, nacházelo se v nich centrální velitelství amerických vzdušných sil. Přiletěli jsme nad ni tak prudce, že si nás nejspíš nikdo ani nevšiml. Ale pak... pak to teprve stálo za to.

Použil jsem desetkrát silnější úder než do Pentagonu a hora se během dvou až tří vteřin zhroutila sama do sebe. V jedné chvíli tu stála, vysoká a majestátní, ale v následujícím okamžiku byla na jejím místě rovina pokrytá nadrobno rozdrčeným šterkem.

„Jak vidíte, Američané přišli o své velitelství,“ ukázal jsem výsledek Danielovi i Lídě. „Ovšem odplata za naše mrtvé postihla jen vojáky. Na rozdíl od Američanů civilisty nevraždíme.“

„To by snad mohlo stačit,“ řekla Lidka. Byla pobledlá, jistě si dokázala představit, co se dělo uvnitř budov Pentagonu i uvnitř zdejší hory. To nebylo devět obětí, jako na Měsíci! Obě lokality byly plné vojáků. Jestli tam byli formálně i civilní zaměstnanci, pak i oni sloužili armádě a podíleli se na jejich akcích. Bylo to však hodně drastické. Ne jako v Hirošimě a Nagasaki, ale také to stálo za to.

„Ano, bude to stačit,“ souhlasil jsem. „Američané milují »udělování lekcí« jiným, jenže to přitom vždycky odnesou tisíce nevinných. Aspoň jednou za čas je třeba udělit lekci naopak jim. Bez nevinných civilních obětí, zato s větším počtem spravedlivě potrestaných viníků, než se kdy povedlo Američanům při jejich trestných výpravách. Odvezeme teď ještě pana Daniela do Prahy a vrátíme se na Guielke.“

Iagysymal se vřízl do oblohy a prudce oblétl Zemi.

„Měli bychom takhle zadupat do země sídlo vaší organizace – jakže se jmenovala? »Strážci Měsíce«?“ popíchl jsem Daniela.

„To by byl válečný zločin!“ vyhrkl. „My nejsme vojáci!“

„Udávání i zatýkání vám šlo dobře, že? Ale jak jste chtěli dosáhnout na Měsíc, vy domýšlivče? To mohla zkusit jen velmoc! Ta to zkusila a má teď příležitost toho litovat. Daxyripové ale

rozhodli, že vám, vy sketo, nesmím dát ani ránu pěstí. Řekli, že postačí, co jste viděl. Ale to vám povím, než doopravdy odletíme, zalezte jako krysa někam do kanalizace a nevylézejte! Jestli vás ještě jednou v Praze potkám, budou se na vás pak turisté chodit dívat jako na abstraktní fresku na stěně nejbližší budovy.“

„Už ho nech,“ zastala se ho Lída. „Už má dost!“

Měla asi pravdu. Ze suverénního »Strážce Měsíce« byl jen raneček neštěstí.

Vyklopili jsme ho před vrátnicí nemocnice v Krči a předali vrátnému, ať mu zavolá pohotovost. Pak jsme nasedli a nabrali kurs Měsíc – Guielke. Jestli po té ukázce Američané nezalezou, pak už jim asi není pomoci!

Naštěstí pro ně odlétáme...

=*=

Skok do prázdna

Zdalo se, že na Guielke už čekají jen na nás – a nemýlil jsem se. Hvězdná loď byla připravená k dalšímu mezihvězdnému letu a ten okamžik právě nastal.

„Sledujte odlet na všech vnějších obrazovkách, které si můžete zapnout,“ radil mi Fuchuyč, když jsem v hangáru podával hlášení o výsledku naší poslední cesty k Zemi. Jak se zdálo, měl slavnostní náladu. Spěchal pak s námi do našeho společenského sálu, abychom mohli společně sledovat odlet.

Náš kulturní sál byl rozsáhlejší než tělocvična. Byl už plný lidí, ale pro nás tři se místo ještě našlo. Na stěnách i na sloupech byly obrazy okolí Guielke.

„Nejzajímavější okamžiky jsou pohledy na okolí lodi krátce po startu, dokud je něco v dosahu kamer,“ řekl Fukuyč. „Až se vzdálíme, bude další cesta příliš jednotvárná. Udělali jste dobře, že jste na Guielke dovezli svou kulturu a hlavně hudební nástroje. Jsme na ně opravdu zvědaví.“

Měsíc se od nás náhle odpíchl a začal se rychle zmenšovat. Hvězdná loď Guielke neakcelerovala tak prudce jako jednotlivé iagysymaly, přesto jsme zmenšování Měsíce a brzy nato i Země mohli pozorovat na vlastní oči.

Jsme ve vesmíru a vzdalujeme se od Země!

Kostky jsou vrženy, řekl kdysi Gaius Julius Caesar, když se svými legiemi překročil řeku Rubikon a vydal rozkaz pochodovat na Řím, aby se stal diktátorem.

Také oni se pak už nemohli vrátit. Jenže Caesarovi legionáři nešli do takového neznáma jako my. My jsme nevěděli nic. Cíl cesty vybírali vědci. Věděli jsme jen to, že poletíme k nejbližší hvězdě s příhodnými planetami. Blíž byly jen tři jiné hvězdy, kde se však nedaly čekat planety s životními podmínkami vhodnými pro humanoidy. Nebudeme přece ztrácet čas návštěvami všech

hvězd v okolí, vědci vybírají jen takové, kde se dá čekat úspěch. Úspěch při hledání nového domova pro půl miliardy Daxyripů a sta tisíc pozemšťanů, kteří se s nimi vydali na nejistou cestu do kosmu. Nejistou cestu, ale nejen za novým domovem. U nás je to i cesta za svobodou. Svobodou od finančních otrokářů, kteří sešněrovali náš dosavadní domov.

Slavnostní náladu doplnili naši »sládkové«. Donesli si do velké jídelny pípu a dokutáleli první sudy. Mělo to být první pivo, ještě z pozemských surovin, taková první vlašťovka. Rusové prý slaví šampaňským a vodkou, vlastní pivo neuznali za tak dobré, aby mohlo podtrhnout slavnostní ráz tohoto okamžiku. Piva však bylo málo, na všechny se nedostane, proto každému uznali nárok na jedno »malé«. Znalci piva – a že jich v Čechách je! – se však shodli na tom, že kvalita je nesrovnatelně vyšší proti ruským patokům, takže české pivo je i na Guielke nejlepší. Škoda, že pivovar mohou spustit na plný výkon, až z hydroponických skleníků sklídíme první úrodu našeho vlastního ječmene.

V Českém sektoru zkrátka panovala slavnostní nálada.

Byl to od nás ale správný krok? Svěřili jsme se vesmírným cizincům tak důvěřivě... jenže všechno mi říkalo, že to je správně a ti cizinci to s námi myslí dobře.

Snad toho litovat nebudeme...

=*=

Země se zmenšila do hrášku, pak do makového zrnka. Jen Slunce vypadalo pořád stejně – bude se zmenšovat, ale u Země bylo vzdálené osm světelných minut a tahle vzdálenost se zatím nemohla příliš změnit.

Lidé začali vstávat ze sedaček. Někteří zamířili k výdejním okénkům, neboť byl právě čas večeře. Za okénky už byla obsluha výlučně česká, kuchyni mezitím převzali naši nadšenci, ale ještě tam bylo pár kuchařských poradců pro případ, že by museli řešit něco neočekávaného.

Jenže v té chvíli se všechny obrazovky současně proměnily. Na všech byl pohled na »poradní kruh« lodi Guielke, který nám chtěl zřejmě něco důležitého sdělit. A bude to nejspíš důležité, takový nečekaný vstup na všechny obrazovky jsem ještě nezažil.

„Vážení hosté z planety Země!“ oslovil nás za všechny pan Ragurch z »poradního kruhu«.

„Odpoutali jsme se od Země, vypravili jsme se do vesmíru. Měli jsme však i před vámi jedno velké tajemství a právě teď je nejvyšší čas, abyste se je dozvěděli.

Vypravili jste se za svobodou. Mohli jsme vám poskytnout opravdu jen omezený prostor na naší lodi a podařilo se vám jej naplnit lidmi, kteří si svobodu zaslouží. Jenže to není všechno. Na Zemi zůstalo skoro osm miliard lidí, které už nebylo v našich silách pobrat na palubu. Mohli jsme vás odvézt nepatrný zlomek. Jen vzorek, schopný udržet pokračování vaší civilizace v jiném domově. Vybrali jsme proto jen ty, kdo jste více než jiní toužili po svobodě. Tak tu tedy jste...

Je možné, že na Zemi zůstalo mnohem více takových, jako jste vy. Nepochybujeme o tom, že po svobodě touží miliony lidí, nejen sto tisíc. Ale mohli jsme cestu do vesmíru nabídnout jen tolika lidem, aby se k nám vešli. Je nám to opravdu upřímně líto, ale nešlo to jinak. Ten výběr jste ostatně uskutečnili vy sami.

Možná někoho z vás napadlo, proč jsme nebyli na Zemi důraznější v tlaku na vaše vládnoucí představitele. Proč jsme se tak snadno vzdali možnosti získat u vás na Zemi nějakou, třeba i nehostinnou oblast ke kolonizaci, kterou bychom si zvelebili, abychom na vás, lidi Země, působili i vlastním příkladem. Proč jsme se rozhodli, jak jsme se rozhodli?

Důvod jsme k tomu měli – a pádný. Jistě jste si všimli, že vaše slunce začalo poslední dobou, řádově desítky let, hřát více než předtím. Někteří se snažili dělat různá protiopatření. Zjistili jsme, že je to zbytečná snaha. Vaše slunce se chystá udělat totéž,

co kdysi udělalo naše. Roztáhne se, změní se v červeného obra a pohltní své planety. Ten proces už nezvratně začal a zabránit mu není a nikdy nebylo v našich silách.

Promiňte nám, že jsme vás až dosud drželi v nevědomosti o pravém stavu věcí. Nešlo to jinak. Osm miliard obyvatel by se do Guielke v žádném případě nevešlo. Museli jsme vybírat, kdo s námi půjde. A pokud možno ze svobodomyšlných. Nebylo by přijatelné, abyste se snažili pobrat šmahem všechny a zamořili Guielke otrokáři. Ponechali jsme vás proto v omylu, že těm, kdo žijí z práce otroků, bude na Zemi lépe. Je to vlastně pravda. Bude jim lépe, ale jen asi padesát až šedesát let, než se vaše slunce začne viditelně rozpínat. Až to pochopí – a pochopí to nejpozději, až začne Země hořet – bude už pro ně pozdě. Ale pozdě by bylo v každém případě.

Jaký je stav Země? Stovky rozhádaných, často vysloveně nepřátelských národů, které se nedokáží mezi sebou shodnout ani na trvalém míru. Miliarda muslimů, kteří jakoukoliv spolupráci s námi hned zpočátku odmítli kvůli svému náboženství. Velmoci, beztrestně terorizující jiné země, neschopné vzdát se byť dočasně svého dominantního postavení ve světové hierarchii. Část lidí na Zemi je dodnes v otroctví. Ne ve finančním, ale i v původním smyslu toho odporného slova. S takovými bychom další Guielke postavit nemohli. A ještě by mohli bránit v záchraně jiným, jak to ostatně v poslední době předvedli.

Osm miliard lidí se do Guielke v žádném případě nevejde. Postavit druhou takovou loď by bylo s naší pomocí možné, ale jedině kdybyste dokázali spojit opravdu všechny své síly. Jenže – to vy nedokázete. Většina by to z různých důvodů bojkotovala, část by dokonce úmyslně škodila.

Vybrali jsme proto jen vzorek vaší populace, kterému jsme poskytli místo na naší lodi a tím záchranu před zkázou. Kritériem měla být touha po svobodě, výběr jsme ale ponechali na vás. Vás

jsme tedy vzali s sebou na další pout' vesmírem. Věnovali jsme vám všechny naše rezervy s dobrým pocitem, že jsme dostatečně reprezentativnímu vzorku vaší nešťastné civilizace dali naději. I my přece věříme, že někde ve vesmíru najdeme nový domov.

Bylo by dobré, kdybyste se co nejdříve seznámili s naší úrovní civilizace. Víme, že jsme rozvinutější, nejen morálně, ale i po stránce vědecké. Nabízíme vám, že budeme učit vaše děti, tak jako učíme ty naše. Mohou převzít naše vědomosti, naši vědu i techniku. Nemusíte se u nás cítit jako hosté bez špetky zásluh, naučíme vás být platnými spoluvládci Guielke.

Chceme, abyste se u nás na Guielke cítili jako doma. Není to ovšem možné do detailů. Guielke není plnohodnotná planeta, ale pouhá záchranná loď, kde musíme žít spolu. A nejspíš dlouho. Vzdálenosti mezi hvězdami jsou příliš velké, než se dá zdolat za pár let. Guielke nedosáhne rychlosti světla. První zastávky se většina z vás dožije, ale v případě zklamání poletíme dál a cíle se dočkají až vaši – ale i naši – potomci. Neumíme to lépe a musíte se s tím vyrovnat.

Zabydlete se u nás. Najděte si co nejvíc přátel, nejen mezi svými, ale snažte se sblížit i s námi. Nejsme s vámi geneticky slučitelní, ale po intelektuální stránce nevidíme mezi našimi druhy žádné překážky. Bude dobré se spřátelit – a je to možné, někteří z vás už to dokázali. Nám se to dokonce jeví jako nutnost.

Poprosím vás teď – ve shodě s vašimi zvyky – o váš obřad. Budeme s vámi držet minutu ticha za ty, kdo zůstali na Zemi.

Nemohli jsme jim pomoci, nemohli jsme je zachránit.

Litujeme je, i když se k nám někteří chovali nepřátelsky.

Odpouštíme jim, neboť nevěděli, co činí.

A vám přejeme, abyste se co nejdříve se vším vyrovnali.“

Na všech obrazovkách bylo vidět, že členové »poradního kruhu« vstali. V té chvíli nebylo myslitelné, aby někdo z nás lidí zůstal sedět.

Na Guielke zavládlo po celou minutu ticho.

Pak ze všech obrazovek zmizel obraz »poradního kruhu« a vrátil se tam obraz okolního vesmíru. Slunce byla opět menší hvězdička než předtím. Byli jsme již za oběžnou drahou Jupitera, Guielke se řítila prostorem rychlostí, jaké běžná kosmická tělesa nedosahují. Cíl však ještě zřetelný nebyl a ještě dlouho nebude.

České – a věřím že i Ruské – sektory byly z této zjevené pravdy pořád ztuhlé. Dokonce ani u pípy se nikdo nepohnul.

Tak taková je celá pravda!

=*=

Přiznám se, po těch slovech, kdy pan Ragurch z »poradního kruhu« odhalil nám nevědomým, že se naše slunce chystá udělat totéž co jejich, a tedy spálí a pohltí Zemi i ostatní planety, jsem se neudržel. Objal jsem Lídu a přitiskl se k ní, jako bych se musel opět přesvědčit, že ji tu mám, že jsme spolu. Ona se při tom také tak přitiskla ke mně. Ano, jsme tu oba, jsme tu spolu.

Když mě napadlo rozhlédnout se po jiných, pochopil jsem, že jsme na tom všichni stejně. Nebrečeli jsme jen já s Lídou, tohle odhalení porazilo všechny.

Tak proto jsem musel na Zem vrátit Daniela Schwarze a nedat mu ani pěstí do obličeje, i když si to zaslouhoval za svou urputnou snahu znemožnit odlet – a tím vlastně záchranu – rozumnějším spoluobčanům! Bude potrestaný víc, než ranou pěstí! A nemusel jsem ani ničít Pentagon a velitelství NORAD, vždyť beztak shoří! Nechali nás to udělat, aby naplnili naši touhu po spravedlnosti, kterou zřejmě uznávali, ale sami by proti Američanům opravdu nehnuli ani prstem.

Do mrtvol se přece nekope!

V tomto světle mi mohlo být ještě víc líto kvakerů, kteří nás chtěli zanechat »plamenům pekelným«, aniž by tušili, že pekelné plameny čekají naopak na ně. Vymohli si do nich ale návrat sami, vždyť už byli na Guielke! Vadilo jim, že Daxyripové neuznávají

náboženství? Vždyť Bible se týká jen Země a to ještě omezeného okruhu území severní Afriky a Asie!

S kvakery jsme však prošvihli možnost zachovat i nějaké příslušníky jiných národů. Z Anglosasů tu je jen James Sullivan, který se rozhodl přidat k nám Čechům. Nemáme jediného Číňana, jediného černocha. Jak to říkal James – samí Slované. Ale možná se lépe shodneme. I Rusové se na nás přestanou vytahovat tím jejich oblíbeným »Nas mnogo!«. Bude jich na Guielke pouhých sedmatřicet tisíc, to není mnoho. Zato nás Čechů tu bude nejvíc, téměř pětadesát tisíc. Doufám, že proto nezpychneme. Čeká nás nejen let ke hvězdám, ale i hodně přemýšlení.

Daxyripové nás postavili před hotovou věc... ale ani oni nejspíš neměli na výběr. Udělali to, jak to udělali – a nejspíš správně. Všechno ostatní už je zkrátka osud.

Osud, který přihrál Daxyripům ve chvílích »sbírání vzorků obyvatel« ve většině Evropy místo pravých Evropanů muslimy.

Osud, který Daxyripy vedl na severní polokouli, místo aby své »vzorky« posbírali rovnoměrně po celém světě.

Osud, který mě zavedl na výlet do kráteru sopky právě když tam byli průzkumníci Daxyripů.

A vlastně i osud, který mě zavedl do hospody, kde právě byla Lída. Byl bych tu možná bez ní, ale chyběla by mi. Člověku je smutno samotnému, ve dvou se to lépe táhne!

No, dopadlo to, jak to dopadlo. Musíme se přestat ohlížet, raději se dívejme dopředu, i když je tam jen čern kosmického vakua a pár malých hvězdiček.

To nejdůležitější tam není vidět vůbec, to tam jen tušíme.

Naděje – na obnovu lidstva...

Uvidíme!

==*==

Anotace

K Zemi přilétá obrovský asteroid a hrozí zničující srážkou. Když selžou všechny pokusy lidstva zničit ho, asteroid sám změní směr a přistane na Měsíci. Je to totiž obří kosmická loď uprchlíků ze světa, spáleného rozpínající se hvězdou, kteří křížují vesmírem a hledají nový domov. Chtěli by se usídlit na Zemi, ale ta je tak přemnožená, že je nikde nechtějí. Migranti nakonec lidem naopak navrhnou přijmout na palubu menší množství (100.000) zástupců Země, se kterými odletí dál hledat nový domov...

Ti, kdo se odhodlají odletět s vesmířany, na tom nakonec budou lépe než zbytek lidstva na Zemi. A nejen proto, že migranti jsou nesrovnatelně vyspělejší – nejen v technice, ale především ve stavu společnosti...

© 2019 Václav Semerád, Praha

Obsah

Kometa.....	4
Záchránná mise.....	8
Hon na lišku.....	12
Výlet na sopku.....	21
Guielke.....	25
U přátel.....	35
Na hvězdné lodi.....	47
Diplomaté.....	59
Šance.....	76
Zvířátka.....	91
Kultura.....	108
Kamarádi.....	119
Strážci Měsíce.....	128
Kvakeři.....	144
Rozhodnutí.....	151
Skok do prázdna.....	163
Anotace.....	170
Obsah.....	171